

**ເອກະສານປະກອບການສອນພາສາອັງກິດ
ສໍາລັບການນໍາໃຊ້ສີ່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ**

ຮຽບຮຽງໂດຍ: ຊອ ນາງ ລັດສະໝີ ວິງສາລາດ

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ

ສິກປີ 2023

**ເອກະສານປະກອບການສອນພາສາອັງກິດ
ສໍາລັບການນໍາໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ**

ຮຽບຮຽງໂດຍ: ຊອ ນາງ ລັດສະໝີ ວົງສາລາດ

**ກວດແກ້ໂດຍ: ຊອ ປທ ຂັນໄຊ ໜິ້ນໂສພາ
ຊອ ປທ ນາງ ພິດສາຄອນ ຕານສະຫວັດ**

ສິກປີ 2023

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ
🇂🇵

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ
ສະພາວິທະຍາສາດ

ເລກທີ.....ສພ.ວສ

ໃບຮັບຮອງ

**ອະນຸມັດຜ່ານການຮັບຮອງຮຽບຮຽງເອກະສານປະກອບການສອນພາສາອັງກິດ
ສໍາລັບການນໍາໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ**

- **ອີງຕາມ:** ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ສະພາວິທະຍາສາດຂອງວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ ສະບັບເລກທີ 0640/ວຄວ, ລົງວັນທີ 17 ກຸມພາ 2022.
- **ອີງຕາມ:** ແຜນປັບປຸງຄຸນນະພາບ QA ໃນມາດຕະຖານທີ 10 ຕົວຊີ້ວັດທີ 48-50 ຂອງວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ.

ຈາກຜົນການກວດສອບ, ກວດກາທາງດ້ານເນື້ອໃນ, ຫຼັກການຂອງບັນດາອະນຸກຳມະການເຫັນວ່າມີຄວາມຖືກຕ້ອງທາງດ້ານຫຼັກໄວຍະກອນ ແລະ ເນື້ອໃນທີ່ຄົບຖ້ວນ, ສະພາວິທະຍາສາດຈຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການສິດສອນ ແລະ ຖືກນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນກິດຈະກຳການຮຽນ - ການສອນໃນວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ.

ຄະນະກຳມະການກວດສອບ

ລາຍເຊັນ

ຊອ ປທ ຂັນໄຊ ໜິ້ນໂສພາ

ຊອ ປທ ນາງ ພິດສາຄອນ ຕານສະຫວັດ

ທີ່ສາລະວັນ, ວັນທີ

ປະທານສະພາວິທະຍາສາດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ
🇂🇵

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ

ຫ້ອງການສິ່ງເສີມວິຊາການ

ເລກທີ.....ຫກ.ສກ

ໃບຮັບຮອງ

**ກວດແກ້ຮຽບຮຽງເອກະສານປະກອບການສອນພາສາອັງກິດ
ສໍາລັບການນໍາໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ**

ຫ້ອງການ: ສິ່ງເສີມວິຊາການ

ຜູ້ຮຽບຮຽງ: ຊອ ນາງ ລັດສະໝີ ວົງສາລາດ

ຄະນະກຳມະການກວດແກ້ບົດ

ລາຍເຊັນ

ຊອ ປທ ຂັນໄຊ ໜິ້ນໂສພາ

ຊອ ປທ ນາງ ພິດສາຄອນ ຕານສະຫວັດ

ທີ່ສາລະວັນ, ວັນທີ

ຫົວໜ້າຫ້ອງການສິ່ງເສີມວິຊາການ

ຄຳນຳ

ນະວັດຕະກຳການສຶກສາ (Innovation in Education) ໃນການກະກຽມບົດລາຍງານນີ້ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ສີ່ມວນຊົນ, ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ວິທີການສອນ-ການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆທີ່ມີຈຸດປະສົງ ຮຽນຫນັງສືເຕັກນິກການຮຽນ-ການສອນ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນສົນໃຈຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ທີ່ເໝາະສົມສຳລັບນັກສຶກສາ ແລະ ສະຖານະການໃນຍຸກປະຈຸບັນໂດຍການສ້າງຊຸດການສອນ ຖືກຈັດປະເພດເປັນເຕັກໂນໂລຢີຫນຶ່ງໃນປະເພດການສຶກສາທີ່ນິຍົມຫຼາຍທີ່ສຸດ ໃຊ້ໃນການສິດສອນ ເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນລະບົບການຮຽນ-ການສອນທີ່ສົມບູນສາມາດຮຽນດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼືຄູສາມາດໃຊ້ມັນກັບຜູ້ຮຽນເປັນກຸ່ມ, ຊຸດການສອນຈະກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈໃນເນື້ອໃນຂັ້ນຕອນ ປະຕິບັດການຕັດສິນໃຈເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ ຜູ້ຮຽນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳໄດ້ຮຽນຮູ້ເນື້ອໃນຂັ້ນຕອນໂດຍນັກຮຽນອາດຈະໃຊ້ເວລາຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕາມຄວາມສາມາດຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ເນື້ອໃນການຮຽບຮຽງເອກະສານປະກອບການສອນພາສາອັງກິດສຳລັບການນຳໃຊ້ສີ່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນລວມທັງໝົດມີ 13 ບົດເຊິ່ງມີເນື້ອໃນລະອຽດດັ່ງນີ້: 1)ການນຳໃຊ້ສີ່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ, 2)ສີ່ e-learning, 3) ສີ່ມວນຊົນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່, 4)ການສອນພາສາອັງກິດແບບສ້າງສັນດ້ວຍເທັກໂນໂລຢີ, 5)ຮູບແບບການສອນພາສາອັງກິດ, 6)ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນ 4MAT, 7)ເຕັກນິກການສອນທັກສະການອ່ານພາສາອັງກິດ, 8)ທິດສະດີກ່ຽວຂ້ອງ, 9)ການສອນທັກສະການຟັງ, 10)ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ, 11)ເຕກນິກການຊ່ວຍຈີ່, 12)ຮູບແບບການສອນສຳລັບຄູມີອາຊີບ ແລະ 13)ວິທີສອນແບບໂຄງການ. ເນື້ອໃນຂອງການຮຽບຮຽງເອກະສານເຫຼົ່ານີ້ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໃນທຸກໆລະບົບຂອງວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມການສອນທີ່ນຳໃຊ້ນະວັດຕະກຳທີ່ສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ຂອງບຸກຄົນ ຜູ້ຂຽນຫວັງວ່າຮຽບຮຽງເອກະສານປະກອບການສອນເຫຼົ່ານີ້ຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດກັບຄູສອນ ແລະ ນັກສຶກສາທັງໝົດຖ້າຫາກວ່າມີຂໍ້ຜິດພາດ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຂໍອະໄພໃນທີ່ນີ້ເຊິ່ງດຽວເພາະວ່າປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນເວລາອັນສັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ປາສະຈາກໄດ້ເຖິງຂໍ້ຂາດຕົກບົກຜ່ອງບາງປະການ, ສະນັ້ນ ຈຶ່ງສະເໜີມາຍັງຄູສອນ ແລະ ນັກສຶກສາທີ່ນຳໃຊ້ປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວຖ້າເຫັນຈຸດທີ່ຢາກປັບປຸງ ແລະ ດັດແກ້ ກາລຸນາສົ່ງຄຳຄິດເຫັນຂອງທ່ານມາຍັງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ປັບປຸງແກ້ໄຂໃຫ້ປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ມີເນື້ອໃນທີ່ສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ.

ຊອ ນາງ ລັດສະໝີ ວົງສາລາດ

ບົດທີ 1	ການນຳໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ.....	1
1.	ຄວາມຫມາຍຂອງອຸປະກອນການສອນ (Media)	1
2.	ຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການສອນ	1
3.	ການຈັດປະເພດອຸປະກອນການສອນ	2
4.	ປະເພດທຳອິດຈະໄດ້ຮັບຜົນດີ.	3
5.	ຫຼັກການເລືອກອຸປະກອນການສອນ	3
6.	ຫຼັກການຂອງສື່ການສອນ.....	4
8.	ເຕັກນິກການນຳໃຊ້ສື່ການຮຽນການສອນ	5
9.	ປະເພດຂອງອຸປະກອນການສອນ	6
ບົດທີ 2	ສື່ e-Learning	7
1.	ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ (Learning Materials).....	7
2.	ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງບົດຮຽນ CAI ແລະ ບົດຮຽນ WBI	8
3.	ຜົນປະໂຫຍດຂອງອຸປະກອນການສອນກັບນັກຮຽນ	9
4.	ຜົນປະໂຫຍດຂອງອຸປະກອນການສອນສຳລັບຄູ	9
ບົດທີ 3	ສື່ມວນຊົນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່.....	11
1.	ປະເພດຂອງອຸປະກອນການສອນ	12
2.	ເຕັກນິກການສື່ມວນຊົນການສອນ	13
3.	ຄວາມຫມາຍ	11
4.	ຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການສອນ	14
5.	ຜົນປະໂຫຍດຂອງອຸປະກອນການສອນກັບນັກຮຽນ	14
6.	ສື່ມວນຊົນໃນຍຸກສະໄໝ.....	18
7.	ປະເພດຂອງອຸປະກອນການສອນ	18

ບົດທີ 4 ການສອນພາສາອັງກິດແບບສ້າງສັນດ້ວຍເທັກໂນໂລຢີ	20
1. ເຕັກນິກການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສອນພາສາອັງກິດ.....	20
2. ຂັ້ນຕອນການສອນພາສາອັງກິດ CLT.....	22
3. ເຕັກນິກການສອນຄຳສັບ	23
3.2. ເຕັກນິກການສອນຄຳສັບພາສາອັງກິດ.....	24
5. ຂັ້ນຕອນຂອງການສອນຄຳສັບ.....	27
ບົດທີ 5 ຮູບແບບການສອນພາສາອັງກິດ.....	31
1. ວິທີສອນໄວຍະກອນ ແລະ ການແປ (Grammar Translation).....	31
2. ວິທີການສອນໂດຍກົງ.....	31
3. ວິທີການຟັງ-ເວົ້າ (ສຽງ – ວິທີການເວົ້າ)	32
4. ວິທີການສອນໂດຍອີງໃສ່ທິດສະດີ Cognitive Code Learning	32
5. ວິທີການສອນຕາມຄວາມເປັນເອກະພາບ (ຄຳແນະນຳສ່ວນບຸກຄົນ)	32
6. ວິທີການຕອບສະຫນອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍທັງຫມົດ.....	33
7. ວິທີການສົນທະນາ	33
8. ວິທີການໂຄງການ.....	34
9. ວິທີການຮຽນຮູ້ພາສາຊຸມຊົນ.....	34
10. ວິທີການສອນຕາມພາສາການສອນເພື່ອການສື່ສານ. (ວິທີການສື່ສານ).....	34
11. ໂຄງການ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition).....	35
12. ການຈັດກຸ່ມນັກຮຽນ	36
ບົດທີ 6 ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນ 4 MAT.....	37
1. ການຮຽນຮູ້ (ການຮັບຮູ້)	37
2. ການອອກແບບກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້.....	38
3. ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບການເຮັດວຽກຂອງສະຫມອງ	39
4. ການຈັດການສອນແບບເລົ່າເລື່ອງ	40
5. ລັກສະນະຂອງວິທີການສອນ	40

6. ພາລະບົດບາດຄູອາຈານ	41
7. ບົດບາດຂອງຜູ້ຮຽນ	42
8. ຜົນປະໂຫຍດຂອງການຮຽນຮູ້ດ້ວຍວິທີການ storyline	42
9. ຂະບວນການສອນຂອງການແຂ່ງລົດ (Jigsaw)	43
10. ຂະບວນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້.....	43
11. ທິດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານກ່ຽວກັບເອກະສານທີ່ຮຽນໃນຕອນທ້າຍຂອງຫ້ອງຮຽນ.	44
12. ສະຫຼຸບ.....	45
ຂະບວນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້	46
ບົດທີ 7 ເຕັກນິກການສອນທັກສະການອ່ານພາສາອັງກິດ (Reading Skill).....	48
1. ເຕັກນິກການປະຕິບັດ.....	48
2. ຄຳສຳຄັນ (ຄຳສຳຄັນ)	51
ບົດທີ 8 ທິດສະດີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.....	62
1. ທັກສະການຟັງ.....	62
2. ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ	62
3. ບົດແນະນຳການເລືອກເນື້ອໃນທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ	62
4. ການສ້າງບົດຝຶກຫັດ.....	62
5. ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ຫຼັກສູດພື້ນຖານ ມ.ສ 2551.....	63
6. ການຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.....	63
ບົດທີ 9 ການສອນທັກສະການຟັງ.....	68
1. Pre-listening (Pre-listening) ເປັນຂັ້ນຕອນການກະກຽມຜູ້ຮຽນ.....	68
2. ຂັ້ນຕອນໃນລະຫວ່າງການຟັງ (While-listening) ແມ່ນຂັ້ນຕອນທີ່ໃຫ້ນັກຮຽນຟັງສິ່ງທີ່ ຫຼືວິຊາທີ່ໃຫ້.....	68
3. ຂັ້ນຕອນຫຼັງຈາກການຟັງ (Post-listening)	69
5. ຟັງເລື່ອງອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງການບັນຍາຍ.....	72
ບົດທີ 10 ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ.....	76
1. ຄວາມເປັນມາຂອງການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ.....	76

2. ປະຈຸບັນສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 3 ປະເພດຕົ້ນຕໍຄື:.....	79
ບົດທີ 11 ເຕັກນິກການຊ່ວຍຈື່	83
1. ຂໍ້ມູນທີ່ຖືກລະຫັດທີ່ມີຄໍາສັບ (Verbal)	83
2. ຮູບພາບ (Visual) ແລະ ຄາເວີ້ (Verbal) ສາມາດກະຕຸ້ນ.....	83
3. ການນໍາໃຊ້ຮູບເງົາໃນການສອນພາສາອັງກິດ.	83
ບົດທີ 12 ຮູບແບບການສອນສໍາລັບຄູອາຈານອາຊີບ.....	86
1. ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນຮູ້ໂດຍນໍາໃຊ້ຄໍາຖາມ (ວິທີການສອບຖາມ)	86
2. ຜົນປະໂຫຍດ	87
3. ວິທີການສອນດ້ວຍຕົວແບບ CIPPA"	87
5. ຜົນປະໂຫຍດ	90
ບົດທີ 13 ວິທີການໂຄງການ	91
1. ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້	91
2. ຜົນປະໂຫຍດ	92
ເອກະສານອ້າງອີງ	94

ບົດທີ 1

ການນຳໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ

1. ຄວາມຫມາຍຂອງອຸປະກອນການສອນ (Media)

ສື່ ໝາຍເຖິງ: ສື່ທີ່ໃຊ້ໃນການຖ່າຍທອດ ຫຼືນຳເອົາຄວາມຮູ້ດ້ວຍວິທີຕ່າງໆຈາກຜູ້ສົ່ງໄປຫາຜູ້ຮັບ.ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍດຽວກັນ ໃນການສອນ ສື່ທີ່ໃຊ້ເປັນສື່ກາງໃນການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ໃນຂະບວນການສື່ສານລະຫວ່າງຄູກັບຜູ້ຮຽນ ເອີ້ນວ່າສື່ການຮຽນການສອນ (Instruction Media). ໃນການສຶກສາ, ມີຄຳທີ່ມີຄວາມຫມາຍດຽວກັນກັບສື່ການສອນເຊັ່ນ: ສື່ການສອນ.(Instructional Media or Teaching Media), ສື່ການສຶກສາ (Educational media), ສື່ການສອນ(ເຄື່ອງຊ່ວຍການສອນ) ແລະ ອື່ນໆ. ປະຈຸບັນ, ນັກການສຶກສາມັກຈະເອີ້ນວ່າ ການນຳເອົາເຄື່ອງຊ່ວຍສອນ ປະເພດຕ່າງໆ ມາຮ່ວມກັນວ່າເຕັກໂນໂລຊີການສຶກສາ (ການສຶກສາ), ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າການນຳເອົາອຸປະກອນການອຸປະກອນ ແລະ ວິທີການມາແບ່ງປັນຢ່າງເປັນລະບົບໃນການຮຽນ-ການສອນ ເພື່ອຍົກສູງປະສິດທິພາບຂອງການຮຽນການສອນ.

2. ຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການສອນ

- 2.1. ເພື່ອໃຫ້ປະສົບການໂດຍກົງ (Direct Experience) ແລະ ຕົວຈິງແກ່ນັກຮຽນ
- 2.2. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຮຽນຮູ້ໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ສະດວກສະບາຍ
- 2.3. ເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນຕໍ່ບົດຮຽນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເປັນຂັ້ນຕອນ ແລະ ທຸກເວລາ
- 2.4. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນ.
- 2.5. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດ ເພາະການຮຽນຮູ້ໂດຍການເຮັດການທົດລອງ ແລະ ການປະຕິບັດ (Learning by doing)
- 2.6. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ສະແດງຄວາມຄິດ. ແລະ ປະຕິບັດບົດບາດຂອງຕົນຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ມີເຫດຜົນຕາມແນວທາງທີ່ດີ ແລະ ເປັນທີ່ຕ້ອງການຂອງສັງຄົມ
- 2.7. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ.
- 2.8. ເພື່ອສ້າງບັນຍາກາດທີ່ດີໃນການຮຽນ-ການສອນ.
- 2.9. ເພື່ອສ້າງການໂຕ້ຕອບທີ່ດີ (interaction) ລະຫວ່າງນັກຮຽນ ແລະ ຄູອາຈານ
- 2.10. ເພື່ອປະຫຍັດເວລາ, ວັດສະດຸ, ອຸປະກອນ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ບຸກຄະລາກອນ, ໃນຂະນະທີ່ເຮັດໃຫ້ຈຳນວນນັກຮຽນ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຄຸ້ມຄ່າຫຼາຍ ພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ດີ ແລະ ມີມາດຕະຖານດຽວກັນ

3. ການຈັດປະເພດອຸປະກອນການສອນ

ສື່ການສອນຖືກຈັດປະເພດຕາມແນວຄວາມຄິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເປັນຕົວຢ່າງ.

1.1. ການຈັດປະເພດອຸປະກອນການຮຽນ ໂດຍການພິຈາລະນາຄຸນລັກສະນະຂອງ sensory perception ຂອງຜູ້ຮຽນຈາກການເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ ເຊິ່ງສາມາດຈັດປະເພດສື່ຕ່າງໆໄດ້ດັ່ງນີ້

1.1.1. Visual Media

- a. ຮູບພາບທີ່ບໍ່ແມ່ນການສາຍ (Non-Projected), ລວມທັງຮູບພາບໃນເຈ້ຍສີດໍາ ຮູບພາບຈາກແຜ່ນຮູບພາບຮູບພາບຈາກປື້ມ ແລະ ສິ່ງພິມຕ່າງໆ
- b. ຮູບພາບທີ່ໄດ້ຮັບການຄາດຄະເນ, ເຊັ່ນ: ຮູບພາບຈາກ projector ເທິງຫົວ. ສະໄລໂປເຈັກເຕີ ໂປເຈັກເຕີຮູບເງົາວິດີໂອ

1.1.2. ສື່ສຽງ, (Audio Media) ລວມທັງສື່ສຽງທີ່ໃຊ້ໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ເຊັ່ນ: ເຄື່ອງປັ້ນທົກສຽງ, ວິທະຍຸ, ແລະ ອື່ນໆ.

1.1.3. ສື່ພາບ ແລະ ສຽງ (Audio-Visual Media), ລວມທັງສື່ທີ່ສະແດງພາບ ແລະ ສຽງໃນເວລາດຽວກັນ, ເຊັ່ນ: ສະໄລໂທຟິມສຽງ (Sound-film) ຮູບເງົາສຽງ, ເທບໂທລະທັດ, ຄອມພິວເຕີຊ່ວຍສອນ (CAI) ແລະ ບົດຮຽນມັນຕິມິເດຍ, ແລະ ອື່ນໆ.

1.2. ການຈັດປະເພດອຸປະກອນການສອນ ໃນເຕັກໂນໂລຊີການສຶກສາ ອາດຈະຖືກຈັດປະເພດເປັນ

1.2.1. ອຸປະກອນ (Hardware) ສື່ການຮຽນການສອນ, ເຄື່ອງມື ຫຼື ອຸປະກອນ. ໂດຍທົ່ວໄປເອີ້ນວ່າຮາດແວ (Hardware) ຫຼື ສື່ມວນຊົນໃຫຍ່ (Big Media) ຫມາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເປັນອຸປະກອນດ້ານວິຊາການຕ່າງໆປະກອບດ້ວຍກົນຈັກ, ໄຟຟ້າ ແລະ ເອເລັກໂຕຣນິກ. ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຄື່ອງໃຊ້ສອຍລວມເຖິງເຄື່ອງໂປເຈັກເຕີຕ່າງໆ(Projector) ເຊັ່ນ: ເຄື່ອງສາຍຮູບເງົາ. ສະໄລໂປເຈັກເຕີ, ໂປເຈັກເຕີເທິງຫົວ, ຊຸດໂທລະທັດ, ລວມທັງເຄື່ອງມືຫຼືອຸປະກອນດ້ານວິຊາການອື່ນໆທີ່ເປັນວິທີການຄວາມຮູ້, ເຊັ່ນ: ໂປເຈັກເຕີກ້ອງຈຸລະທັດຄອມພິວເຕີ, ແລະ ອື່ນໆ.

1.2.2. ວັດສະດຸ (Software) ອຸປະກອນການຮຽນການສອນ, ປະເພດຂອງວັດສະດຸ. ບາງຄັ້ງເອີ້ນວ່າຊອບແວ (Software) ຫຼື ສື່ຂະໜາດນ້ອຍ (Small Media) ເຊິ່ງເປັນສື່ທີ່ເກັບຄວາມຮູ້ໃນຮູບແບບຂອງຮູບພາບ, ສຽງ ແລະ ຕົວອັກສອນໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເພດ:

- a. ວັດສະດຸທີ່ຕ້ອງການເຄື່ອງມື ຫຼື ອຸປະກອນ (Hardware) ເພື່ອນໍາສະເໜີເລື່ອງ, ຂໍ້ມູນຫຼືຄວາມຮູ້ເພື່ອຖ່າຍທອດຄວາມໝາຍໃຫ້ກັບຜູ້ຮຽນ ເຊັ່ນ: ຮູບເງົາ, ຄວາມໂປ່ງໃສ, ເທບສຽງ ແລະ ອື່ນໆ.

- b. ວັດສະດຸທີ່ນຳສະເໜີຄວາມຮູ້ຕົນເອງ ໂດຍບໍ່ມີການອົງໃສ່ເຄື່ອງມືຫຼືອຸປະກອນຕ່າງໆເຊັ່ນ ຫນັງສືພິມປຶ້ມ, ເອກະສານ, ຄູ່ມື, ຮູບພາບ, ແຜ່ນຮູບ, ລາຍການທີ່ແທ້ຈິງ, ຕົວຢ່າງ, ແບບ, ແລະ ອື່ນໆ.

1.2.3. ເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການ (Technique and Method) ເພື່ອບົ່ງບອກຄວາມໝາຍໃນການ ຮຽນ-ການສອນບາງຄັ້ງນີ້ບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍເຄື່ອງມືຫຼືວັດສະດຸ. ແຕ່ມັນຈະຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ມີເຕັກນິກຫຼືວິທີການ. ສຳລັບການຮຽນຮູ້ ຫຼືນຳໃຊ້ທັງສອງວັດສະດຸ ແລະ ວິທີການໃນ ເວລາດຽວກັນ, ແຕ່ສຸມໃສ່ວິທີການທີ່ສຳຄັນ, ເຊັ່ນ: ການສາທິດການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເຄື່ອງມື, ການທົດລອງ, ການຫຼິ້ນບົດບາດການສຶກສາພາກສະໜາມ ງານວາງສະແດງ, ແລະ ອື່ນໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຕັກນິກຫຼືວິທີການດັ່ງກ່າວ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງຖືກຈັດເປັນສື່ການຮຽນການສອນອີກ ປະເພດໜຶ່ງ. ແຕ່ສື່ປະເພດນີ້ມັກໃຊ້ຮ່ວມກັບສື່

4. ປະເພດທຳອິດຈະໄດ້ຮັບຜົນດີ.

ເມື່ອກ່າວເຖິງອຸປະກອນການສອນໃນຂະບວນການຮຽນ-ການສອນໂດຍທົ່ວໄປ ຕົ້ນຕໍແມ່ນຄຳນຶງເຖິງອຸປະກອນ ທີ່ໃຊ້ສຳລັບການຮຽນຮູ້, ລວມທັງຮາດແວ ແລະ ຊອບແວ. ແທນທີ່ຈະເປັນເຕັກນິກຫຼືວິທີການ, ເພາະສະນັ້ນນິຍົມເອີ້ນ ເຄື່ອງຊ່ວຍສອນເປັນເຄື່ອງຊ່ວຍສອນ ຫຼື ເຄື່ອງຊ່ວຍສອນ (Teaching Aids), ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າວັດສະດຸ ແລະ ອຸປະກອນທີ່ໃຊ້ໃນການຮຽນຮູ້ຫຼືເພີ່ມປະສິດທິພາບການສື່ສານ ເຊິ່ງຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍຕໍ່ການເຂົ້າໃຈ ບົດຮຽນການຄັດເລືອກອຸປະກອນການສອນໃຫ້ເໝາະສົມກັບຈຸດປະສົງໃນການພິຈາລະນາການຄັດເລືອກຫຼືການສ້າງສື່ ການສອນທີ່ເໝາະສົມກັບຈຸດປະສົງ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນຕ້ອງພິຈາລະນາຕົ້ນຕໍກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ. ໂດຍການ ວິເຄາະເນື້ອໃນຂອງຈຸດປະສົງນັ້ນຈຸດສຳຄັນອັນໃດຄວນຖືກຖ່າຍທອດໃນລັກສະນະໃດ? ຈາກນັ້ນເລືອກລັກສະນະ ຂອງສື່ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍ. ຂອງຈຸດປະສົງນັ້ນ ໂດຍພິຈາລະນາເລືອກລຳດັບຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ (Abstract) ໄປຫາສິ່ງທີ່ແນ່ນອນ (Concrete).

5. ຫຼັກການເລືອກອຸປະກອນການສອນ

ການຄັດເລືອກອຸປະກອນການຮຽນ-ການສອນ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ ຫຼາຍທີ່ສຸດ ມັນຈຳເປັນຕ້ອງມີຈຸດປະສົງໃນການເລືອກອຸປະກອນການສອນທີ່ເໝາະສົມ. ຫຼັກການເລືອກສື່ການສອນມີ ດັ່ງນີ້:

1. ເອກະສານຕ້ອງຕິດພັນກັບເນື້ອໃນບົດຮຽນ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງການສອນ.
2. ເລືອກສິ່ງທີ່ມີເນື້ອໃນຖືກຕ້ອງ, ທັນສະໄໝ, ມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມີຜົນກະທົບສູງສຸດຕໍ່ການຮຽນ-ການສອນ. ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງວິຊານັ້ນໄດ້ດີ. ຂັ້ນຕອນທີໂດຍຂັ້ນຕອນ
3. ເປັນສິ່ງທີ່ເໝາະສົມກັບອາຍຸ, ລະດັບ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງຜູ້ຮຽນ.
4. ສົ່ມວນຊົນຄວນຈະສະດວກໃນການນຳໃຊ້. ມີວິທີການນຳໃຊ້ທີ່ບໍ່ສັບສົນເກີນໄປ.
5. ຕ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ເຕັກນິກການຜະລິດທີ່ດີ, ຊັດເຈນ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ.
6. ມັນບໍ່ແພງເກີນໄປ. ຫຼືຖ້າທ່ານຕ້ອງການຜະລິດມັນເອງ, ມັນຄວນຈະມີມູນຄ່າເວລາ ແລະ ການລົງທຶນ

6. ຫຼັກການຂອງສື່ການສອນ

1. ກະກຽມຄູ ເປັນການກະກຽມຂອງຄູອາຈານໃນການນຳໃຊ້ສື່ການສອນ. ໂດຍການເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນທີ່ມີຢູ່ໃນສົ່ມວນຊົນ, ຂັ້ນຕອນ ແລະ ວິທີການນຳໃຊ້ສົ່ມວນຊົນ, ແລະ ອື່ນໆ.
2. ກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມເຊັ່ນ: ສະຖານທີ່, ຫ້ອງຮຽນ (Lab), ຫ້ອງທົດລອງ, ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມື ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ
3. ກະກຽມນັກຮຽນ ເພື່ອກຽມພ້ອມທີ່ຈະສຶກສາ ອາດຈະມີການທົດສອບ ມັນອະທິບາຍວິທີການນຳໃຊ້ສື່, ອຸປະກອນ, ແລະ ເຄື່ອງມືເພື່ອບອກຈຸດປະສົງ. ການແນະນຳຫຼືໃຫ້ແນວຄວາມຄິດຂອງເນື້ອຫາໃນສິ່ງນັ້ນ, ແລະ ອື່ນໆ.
4. ການນຳໃຊ້ສື່ໃຫ້ເໝາະສົມກັບຂັ້ນຕອນ ແລະ ວິທີການ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກະກຽມໄວ້ແລ້ວ ແລະ ຄວບຄຸມການນຳສະເໜີຂອງສົ່ມວນຊົນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນ-ການສອນດາເນີນໄປຢ່າງສະດວກ
5. ຕິດຕາມ (Follow Up) ຫຼັງຈາກນຳໃຊ້ສື່ການສອນ. ຄວນມີການຕິດຕາມເພື່ອທົດສອບວ່າ ຜູ້ຮຽນເຂົ້າໃຈບົດຮຽນ ແລະ ຮຽນຮູ້ຈາກສິ່ງທີ່ນຳມາສະເໜີນັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ ເປັນຕົ້ນແມ່ນໃຫ້ນັກຮຽນຕອບຄຳຖາມ, ສືນທະນາ, ເຮັດບົດລາຍງານ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອທີ່ຄູຈະຮູ້ຂໍ້ບົກພ່ອງ ແລະ ສາມາດນຳໄປປັບປຸງແກ້ໄຂໃນການຮຽນການສອນຕໍ່ໄປ.

7. ຂັ້ນຕອນການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການສອນ

ການນຳໃຊ້ສື່ການສອນອາດຈະນຳໃຊ້ພຽງແຕ່ຂັ້ນຕອນຫນຶ່ງຂອງຂະບວນການສອນຫຼືທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນທັງຫມົດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້

1. ການນຳສະເໜີບົດຮຽນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມສົນໃຈໃນເນື້ອໃນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນ. ສົ່ມວນຊົນທີ່ໃຊ້ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເພາະສະນັ້ນສິ່ງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງເນື້ອຫາຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ຫຼືເນື້ອໃນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ກັບການສຶກສາທີ່ຜ່ານມາ ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງແທ້ໆທີ່ເນັ້ນໃສ່ເນື້ອຫາໃນຄວາມເລິກ. ແລະ ຄວນຈະເປັນສິ່ງທີ່ ງ່າຍຕໍ່ການນຳສະເໜີໃນເວລາສັ້ນໆເຊັ່ນ: ຮູບພາບ, ບັດຄຳ, ແລະ ອື່ນໆ.

2. ຂັ້ນຕອນການສອນ ຫຼື ປະກອບກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ມັນເປັນຂັ້ນຕອນເພື່ອສຶກສາ. ເນື້ອໃນລະອຽດ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຕາມຈຸດປະສົງທີ່ວາງໄວ້. ຄູຄວນເລືອກສິ່ງໃຫ້ກົງກັບເນື້ອໃນ. ແລະ ວິທີການສົດສອນ ຕ້ອງມີ ການຈັດລຳດັບຂັ້ນຕອນສຳລັບການນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້. ການນຳໃຊ້ສິ່ງມວນຊົນໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ຕ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ນຳສະເໜີຄວາມຮູ້ລະອຽດ, ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊັດເຈນ ແກ່ຜູ້ຮຽນ ເຊັ່ນ: ສະໄລ້, ຕາຕະລາງ, ວິດີໂອ ແລະ ອື່ນໆ.
3. ຂັ້ນຕອນການວິເຄາະ ແລະ ການປະຕິບັດ ເປັນການເພີ່ມປະສົບການໂດຍກົງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ ຮຽນໄດ້ພະຍາຍາມນຳເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ຕົນຮຽນມານັ້ນມາໃຊ້ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາໃນຂັ້ນຕອນການຝຶກ ຊ້ອມດ້ວຍການເຮັດດ້ວຍຕົນເອງ. ສິ່ງໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມີບັນຫາທີ່ນັກສຶກສາຄວນຄິດ. ນັກສຶກສາ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໃຊ້ສິ່ງຫຼາຍທີ່ສຸດເຊັ່ນ: ຮູບພາບ, ບັດບັນຫາ, ປຶ້ມອອກກຳລັງກາຍ, ແລະ ອື່ນໆ.
4. ສະຫຼຸບບົດຮຽນ ເປັນການຍ້າຄືນເນື້ອໃນບົດຮຽນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຖືກຕ້ອງ ແລະ ຕອບ ສະໜອງໄດ້ຕາມຈຸດປະສົງທີ່ວາງໄວ້. ສະຫຼຸບຄວນຈະສັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງມວນຊົນຄວນ ກວມເອົາເນື້ອຫາທີ່ ສຳຄັນທັງຫມົດເຊັ່ນ: ຕາຕະລາງ, ຄວາມໂປ່ງໃສ, ແລະ ອື່ນໆ.
5. ຂັ້ນຕອນການປະເມີນຜູ້ຮຽນ ມັນເປັນການທົດສອບວ່າຜູ້ຮຽນເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍ ປານໃດ. ແລະ ບັນລຸເປົ້າຫມາຍທີ່ກຳນົດໄວ້ຫຼືບໍ່ ເອກະສານຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການປະເມີນນີ້ມັກຈະ ເປັນຄຳຖາມກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງບົດຮຽນ, ເຊິ່ງອາດຈະປະກອບມີຮູບພາບ.

8. ເຕັກນິກການນຳໃຊ້ສື່ການຮຽນການສອນ

1. ການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການສອນ ມີ inevitably ຈະມີເຕັກນິກການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕາມເງື່ອນໄຂຕ່າງໆທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງເຊັ່ນ: ລັກສະນະ ແລະ ຄຸນສົມບັດຂອງສິ່ງແຕ່ລະປະເພດ ກຸ່ມຂອງນັກຮຽນ, ຄູສອນ, ສະຖານທີ່, ມີອຸປະກອນ ແລະ ເຄື່ອງມືການປະກອບ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສະພາບແວດລ້ອມຕ່າງໆ, ແລະ ອື່ນໆ, ແຕ່ຫຼັກການຕົ້ນຕໍທີ່ຕ້ອງຄຳນຶງສະເໝີແມ່ນ "ເງື່ອນໄຂການຮຽນຮູ້" Kinder ໃຫ້ຄຳແນະນຳກ່ຽວ ກັບການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ບໍ່ມີວິທີການສອນ ຫຼື ອຸປະກອນການສອນໃດໆ ທີ່ ສາມາດນຳໃຊ້ກັບຜູ້ຮຽນ ແລະ ບົດຮຽນທີ່ໄປວິທີການສອນ ແລະ ອຸປະກອນການສອນແຕ່ລະອັນມີ ຈຸດປະສົງສະເພາະຂອງຕົນເອງ.
2. ໃນບົດຮຽນໜຶ່ງ, ສື່ການຮຽນການສອນບໍ່ຄວນໃຊ້ຫຼາຍເກີນໄປ. ມັນຄວນຈະຖືກນຳໃຊ້ພຽງແຕ່ບາງຄັ້ງສື່ ບໍ່ຄວນໃຊ້ຢ່າງດຽວຕະຫຼອດເວລາ.
3. ສື່ການຮຽນການສອນທີ່ໃຊ້ຄວນສອດຄ່ອງກັບບົດຮຽນ ແລະ ຂະບວນການສອນ.

4. ສື່ການຮຽນການສອນຄວນສ້າງໂອກາດໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກະກຽມ ແລະ ນຳໃຊ້. ເຊິ່ງສ້າງປະສົບການການຮຽນຮູ້ທີ່ບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະລືມ
5. ກ່ອນນຳໃຊ້ສື່ການຮຽນການສອນ ຄູ່ຄວນທົດລອງໃຊ້ມັນກ່ອນເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າມັນເຮັດວຽກຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແລະ ມີປະສິດທິພາບ, ນອກຈາກນັ້ນ, ອຸປະກອນ ແລະ ເຄື່ອງມືທັງໝົດຕ້ອງໄດ້ຮັບການສະໜອງ.

9. ປະເພດຂອງອຸປະກອນການສອນ

ສື່ການຮຽນການສອນທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນຕາມທີ່ເຫັນ ມັນສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ເປັນປະເພດຕ່າງໆ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ກະດານ Chalk
2. ປຶ້ມ, ປຶ້ມແບບຮຽນ/ເອກະສານເນື້ອໃນ ແລະ ເອກະສານວຽກ (Book or text/Information and Worksheets)
3. ແຜ່ນຕິດຝາ (Wall Charts)
4. ແຜ່ນໃສ (Overhead Transparencies)/ສະໄລອີເລັກໂທນິກ (Electronics Slide)
5. ໂມເດີນພາສະຕິກ (Overhead Plastic Models)
6. ພາບສະໄລ ແລະ ພາບພະຍົນ (Slide Series and Filmstrips)
7. ເຄື່ອງບັນທຶກສຽງ (Audiotape Recordings)
8. ແຜ່ນບັນທຶກສຽງ (Videotape Recordings and Videodiscs)
9. ຫຸ້ນຈຳລອງ (Model)
10. ອຸປະກອນທົດລອງ (Experimental/Demonstration Sets)
11. ວັດຖຸຈິງ (Real Objects)
12. ບົດຮຽນຄມພົວເຕີຊ່ວຍສອນ (CAI) ຫຼືຊອບແວຄອມພິວເຕີອື່ນໆເປັນຕົ້ນ

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ຈຶ່ງອະທິບາຍຄວາມໝາຍກ່ຽວກັບສື່ການຮຽນ-ການສອນໝາຍເຖິງຫຍັງ?
2. ການນຳໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນມີຈຸດປະສົງເພື່ອຫຍັງແນ່?
3. ປະເພດຂອງອຸປະກອນການສອນມີອັນໃດແດ່?

ບົດທີ 2

ສື່ e-Learning

E-Learning ແມ່ນການສົ່ງບົດຮຽນການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມໂດຍນຳໃຊ້ສື່ເອເລັກໂຕຣນິກເຊັ່ນ: ຄອມພິວເຕີ ແລະ ເຄືອຂ່າຍອິນເຕີເນັດ internet. ບ່ອນທີ່ນັກຮຽນສາມາດສຶກສາອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ຜ່ານຄອມພິວເຕີຈາກເວັບໄຊທ໌ຫຼື CD ເຊິ່ງຄູສອນ ແລະ ນັກຮຽນສາມາດສື່ສານເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໂດຍໃຊ້ອີເມລ ຫຼື ໃຊ້ກະດານວິເຄາະຮ່ວມກັນ, ສະນັ້ນ e-Learning ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນວິທີການຫຼັກໃນການຖ່າຍທອດບົດຮຽນການຝຶກອົບຮົມ ຫຼື ໃຊ້ຮ່ວມກັບການຝຶກອົບຮົມແບບປົກກະຕິໃນຫ້ອງຮຽນ.

1. ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ (Learning Materials)

ສື່ການຮຽນການສອນ (Learning Materials) ໝາຍເຖິງ ບົດຮຽນ, ອຸປະກອນການຮຽນ, ການຮຽນ-ການສອນ.ການທົດສອບ, ການກວດສອບ, ການປັບ, ແລະ ຂະບວນການການຮຽນຮູ້ອື່ນໆນຳສະເໜີໂດຍຜ່ານຄອມພິວເຕີ . ຖ່າຍທອດໃຫ້ຜູ້ຮຽນຕາມຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນທີ່ການິດໄວ້. ທີ່ນຳສະເໜີໃນຮູບແບບຂອງສື່ມວນຊົນເອເລັກໂຕຣນິກ (Electronic Media) ແບ່ງອອກເປັນ 6 ປະເພດໃຫຍ່ຄື:

1. ບົດຮຽນຄອມພິວເຕີຜ່ານເວັບ (Web Based instruction) ໝາຍເຖິງບົດຮຽນທີ່ພ້ອມແລ້ວທີ່ນຳສະເໜີຜ່ານຄອມພິວເຕີ ຫຼື ລະບົບ. ເຄືອຂ່າຍຄອມພິວເຕີ ທັງອິນເຕີເນັດ ແລະ ເຄືອຂ່າຍ Intranets ປະກອບມີ WBI (Web Based instructions), WBT (Web Based Training), IBI (internet Based instructions), NBI (Net Based instructions) ຫຼືບົດຮຽນທີ່ມີຊື່ອື່ນໆ. ສຳລັບການນຳໃຊ້ການສຶກສາຕົນເອງ.
2. ສະໄລ້ເອເລັກໂຕຣນິກ (Electronic Slide) ໝາຍເຖິງສື່ເອເລັກໂຕຣນິກທີ່ໃຊ້ໃນການນຳສະເໜີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.ສຳລັບຈຸດປະສົງການສອນເຊັ່ນ PowerPoint Slides ຫຼືໄຟລ໌ນຳສະເໜີ
3. ປຶ້ມອີເລັກໂທຣນິກ (e-Books) ໝາຍເຖິງປຶ້ມທີ່ນຳສະເໜີຜ່ານໜ້າຈໍຄອມພິວເຕີ.ສຳລັບການສຶກສາດ້ວຍຕົນເອງ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກພັດທະນາພາຍໃຕ້ແນວຄວາມຄິດຂອງການນຳສະເໜີໜັງສືໂດຍທົ່ວໄປ
4. ບັນທຶກການບັນຍາຍທາງອີເລັກໂທຣນິກ (e-Lecture Notes) ໝາຍເຖິງເອກະສານສະໜັບສະໜູນເອກະສານການສອນຫຼືການສອນ ຫຼືເອກະສານການສອນທີ່ຄູໃຊ້ໃນການສອນນັກຮຽນເຊິ່ງຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງສື່ອີເລັກໂທຣນິກເຊັ່ນ Document Files, Text Files and PDF Files.

5. ໄຟລ໌ວິດີໂອ ແລະ ສຽງດິຈິຕອນຫມາຍຄວາມວ່າຮູບພາບ (Video File and Digital Sound) ໝາຍເຖິງ: ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ສຽງທີ່ນຳສະເໜີຜ່ານຄອມພິວເຕີເພື່ອໃຊ້ເປັນອຸປະກອນການສຶກສາ ຫຼືການຝຶກອົບຮົມ.ເພື່ອນຳສະເໜີຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຮູບແບບຂອງ multimedia
6. Hypertext ແລະ Hypermedia Document ຫມາຍເຖິງໄຟລ໌ເອກະສານຕ່າງໆໃນຮູບແບບຂອງ HTML Files ທີ່ນຳສະເໜີຜ່ານ web browser, ປະກອບດ້ວຍ. ຂໍ້ຄວາມ, ຮູບພາບ ແລະ ການເຊື່ອມຕໍ່ (Links) ກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກອຸປະກອນການຮຽນ 6 ປະເພດ ບົດຮຽນຄອມພິວເຕີຢູ່ໃນເວັບແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ.ເພື່ອຮຽນຮູ້ໃນລະບົບ e-Learning ເພາະເປັນອຸປະກອນທີ່ໃຊ້ໃນການນຳສະເໜີເນື້ອໃນໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ບົດຮຽນໂດຍກົງ.ດັ່ງນັ້ນຄອມພິວເຕີເວັບຈຶ່ງມີບົດບາດອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມໃນ e-Learning. ບາງຄົນຄິດວ່າການສຶກສາດ້ວຍຕົນເອງໂດຍຜ່ານ WBI ຫຼືບົດຮຽນ WBT ແມ່ນ e-Learning, ເຊິ່ງເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຄຳຕອບ.ຂ້ອນຂ້າງຖືກຕ້ອງ ເນື່ອງຈາກວ່າຄຳຕອບທີ່ແທ້ຈິງ e-Learning ຂອງເຢຍລະມັນໄດ້ສະຫຼຸບຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ "e-Learning ແມ່ນການແກ້ໄຂຂອງການສຶກສາຕໍ່ໄປ". ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນສິ່ງ ສຳ ຄັນທີ່ຈະປະຕິບັດຢ່າງເປັນລະບົບ. ແລະ ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງວິທີການແມ່ນຖືກກວດກາ ແລະ ປັບ ເພື່ອໄດ້ຮັບບົດຮຽນທີ່ມີຄຸນນະພາບ ນີ້ຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ມີຄຸນນະພາບການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມສຳລັບລະບົບ e-Learning ເຊັ່ນດຽວກັນ.

2. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງບົດຮຽນ CAI ແລະ ບົດຮຽນ WBI

ບົດຮຽນ WBI ແມ່ນປະເພດຂອງບົດຮຽນຄອມພິວເຕີທີ່ສະເໜີ. ການນຳໃຊ້ຕົວທ່ອງເວັບຜ່ານເຄືອຂ່າຍຄອມພິວເຕີ, ທັງອິນເຕີເນັດຫຼືເຄືອຂ່າຍ internet ພາຍໃນອົງການຈັດຕັ້ງ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວມັນບໍ່ແຕກຕ່າງກັນ. ດ້ວຍບົດຮຽນທີ່ນຳສະເໜີໃນຮູບແບບຂອງ CD-ROM Based System ເຊັ່ນ: ບົດຮຽນ CAI ທີ່ຍືດໝັ້ນຫຼັກການ 4 LS ດຽວກັນດັ່ງນີ້:

3. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານແມ່ນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ
4. ການໂຕ້ຕອບແມ່ນການໂຕ້ຕອບ
5. individualization ແມ່ນການສຶກສາດ້ວຍຕົນເອງ
6. ຄວາມຄິດເຫັນທັນທີແມ່ນການຕອບສະຫນອງທັນທີ.

ສຳລັບພາກສ່ວນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງບົດຮຽນຄອມພິວເຕີຢູ່ໃນເວັບແມ່ນການນຳໃຊ້ລັກສະນະ ແລະ ເຕັກໂນໂລຢີຂອງຕົວທ່ອງເວັບເພື່ອນຳສະເໜີພາກສ່ວນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ສ່ວນການໂຕ້ຕອບຜູ້ໃຊ້ ຊອກຫາ ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສະໜັບສະໜູນຂະບວນການຮຽນຮູ້ ເນື່ອງຈາກວ່າບົດຮຽນ WBI ຖືກອອກແບບມາສຳລັບການສຶກສາທາງໄກ

ແທນທີ່ຈະໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນ. ດັ່ງນັ້ນ, ການບໍລິການຕ່າງໆໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້.ຢູ່ໃນເຄືອຂ່າຍຄອມພິວເຕີ ຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ນັກຮຽນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກບົດຮຽນ CAI ທີ່ອີງໃສ່ຜູ້ສອນເປັນຄໍາແນະນໍາວິຊາການ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບົດຮຽນ CAI ຍັງສາມາດຖືກພັດທະນາເຂົ້າໄປໃນບົດຮຽນ WBI ໂດຍການເພີ່ມສະຫນັບສະຫນູນຂະບວນການການຮຽນຮູ້ແມ່ນເຂົ້າໄປໃນ ແລະ ນໍາສະເຫນີໂດຍຜ່ານຕົວທ່ອງເວັບຂອງເວັບໄຊຕ໌ເພື່ອກາຍເປັນບົດຮຽນ WBI.ໂດຍສະເພາະໃນປັດຈຸບັນ, ຄວາມສາມາດຂອງລະບົບທົດສະດີບົດຮຽນ (Autoing System) ສາມາດນໍາສະເຫນີບົດຮຽນຜ່ານ browser ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ມີຂໍ້ຈໍາກັດ. ເພື່ອພັດທະນາບົດຮຽນ CAI ເຂົ້າໃນບົດຮຽນ WBI.

7. ຜົນປະໂຫຍດຂອງອຸປະກອນການສອນກັບນັກຮຽນ

Arporn Jaithiang (2003: 188) ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງສື່ການຮຽນການສອນໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນດັ່ງນີ້.

1. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ບັນລຸການຮຽນຮູ້ທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນບົດຮຽນທີ່ສັບສົນຈະງ່າຍຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆ. ແລະ ສາມາດຊ່ວຍສ້າງແນວຄວາມຄິດໃນເລື່ອງນັ້ນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ໄວ.
2. ກະຕຸ້ນ ແລະ ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນ. ເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມ່ວນ ແລະ ບໍ່ເບື້ອ
3. ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຄືກັນ. ແລະ ປະສົບການຮ່ວມກັນໃນວິຊາທີ່ສຶກສາ
4. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳການຮຽນການສອນຫຼາຍຂຶ້ນ. ສ້າງມະນຸດສຳພັນທີ່ດີລະຫວ່າງນັກຮຽນ ແລະ ຄູ
5. ຊ່ວຍສ້າງນິໄສທີ່ດີໃນການສຶກສາ ແລະ ຄວາມຮູ້. ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມຄິດສ້າງສັນຈາກການໃຊ້ສື່ເຫຼົ່ານັ້ນ.
6. ຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມແຕກຕ່າງຂອງບຸກຄົນ. ໂດຍການຄຸ້ມຄອງການນໍາໃຊ້ສື່ເພື່ອການຮຽນ-ການສອນເປັນສ່ວນບຸກຄົນ

8. ຜົນປະໂຫຍດຂອງອຸປະກອນການສອນສໍາລັບຄູ

ອາພອນ ໄຊຊຽງ (2003: 188) ໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງສື່ການສອນສໍາລັບຄູດັ່ງນີ້:

1. ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ບັນຍາກາດການຮຽນມີຄວາມໜ້າສົນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຮັດໃຫ້ຄູອາຈານມີຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ເພີ່ມທະວີການຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງຕົນເອງ.
2. ຊ່ວຍແບ່ງເບົາພາລະຂອງຄູໃນການກະກຽມເນື້ອໃນ. ເນື່ອງຈາກວ່າບາງຄັ້ງນັກສຶກສາອາດຈະສາມາດສຶກສາເນື້ອໃນຈາກສື່ມວນຊົນດ້ວຍຕົນເອງ.
3. ຊຸກຍູ້ຄູໃຫ້ມີສະຕິຕື່ນຕົວສະເໝີໃນການກະກຽມ ແລະ ຜະລິດວັດສະດຸໃໝ່. ສຳລັບການນຳໃຊ້ເປັນສື່ມວນຊົນການສຶກສາ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ inventing ເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍ

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ຈົ່ງເວົ້າເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງບົດຮຽນ CAI ແລະ WBI ແມ່ນແນວໃດ?
2. ການນຳໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຄູ ແລະ ນັກຮຽນແນວໃດແດ່?

ບົດທີ 3

ສື່ມວນຊົນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່

1. ຄວາມໝາຍ ແລະ ຄວາມສໍາຄັນຂອງສື່ມວນຊົນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່

ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ “ສື່ມວນຊົນ” ຕາມວັດຈະນານຸກົມຂອງສະຖາບັນລາດຊະວົງ ປີ 1999 ມີຄວາມໝາຍ ຫຼາກຫຼາຍ. ແຕ່ຄວາມໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮຽນ-ການສອນໝາຍເຖິງການຕິດຕໍ່ສື່ສານເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ (Royal Institute, 2003: 1200). ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສື່ສານ ນັ້ນແມ່ນ, ຄູອາຈານ ແລະ ນັກຮຽນຕິດຕໍ່ສື່ສານເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ເພື່ອບົ່ງບອກຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງທີ່ຢາກສອນ ຫຼືໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້.

Kitanun Malithong (2001: 1) ກ່າວເຖິງຄຳວ່າ “ສື່” ແລະ “ສື່ການຮຽນ-ການສອນ” ວ່າສື່ມາຈາກພາສາລາ ແຕ້ງ “ສື່” ມີຄວາມໝາຍວ່າ “ລະຫວ່າງ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ປະກອບດ້ວຍຂໍ້ມູນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ສິ່ງ ແລະ ຜູ້ ຮັບສາມາດສື່ສານກັນໄດ້ ເປົ້າໝາຍ. “ອຸປະກອນການຮຽນ-ການສອນ” ແມ່ນສິ່ງທີ່ມີເນື້ອໃນການສອນ ແລະ ການຝຶກ ອົບຮົມໃນຮູບແບບຂອງອຸປະກອນ, ອຸປະກອນ ແລະ ເຕັກນິກ. ເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເປັນປຶ້ມ, ຕາຕະລາງ, ຮູບພາບ, ສະໄລ້, ແຖບວິດີໂອ, ຄວາມໂປ່ງໃສ, ໂປເຈັກເຕີເທິງຫົວ. Visualizer ເຄື່ອງຫຼິ້ນ VCD, ລຳໂພງ, ໄມໂຄຣໂຟນ, ໂປຣແກມ ຄອມພິວເຕີ, ຄອມພິວເຕີ, ການສາທິດ, ການໄປທັດສະນະສຶກສາ ແລະ ອື່ນໆ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຮູບແບບເຄືອຂ່າຍນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງສຸດ.

Chanchai Yomdit (2005: 417) ອະທິບາຍວ່າສື່ການສອນເປັນຕົວກາງເຊື່ອມຕໍ່ຄວາມຮູ້. ຄວາມເຂົ້າໃຈ ລະຫວ່າງຂໍ້ຄວາມທີ່ອາຈານສິ່ງໃຫ້ນັກຮຽນ. ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນປ່ຽນພຶດຕິກຳຕາມເປົ້າໝາຍທີ່ຄູອາຈານໄວ້ ສິ່ງທີ່ຄູອາຈານນຳ ໃຊ້ເພື່ອສອນແມ່ນເອີ້ນວ່າ ສື່ການຮຽນການສອນ ໝາຍເຖິງ ການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ຄູອາຈານຍັງນຳໃຊ້ມັນເພື່ອສອນ.

Siripat Jesadawiroj (2007: 71) ໄດ້ກ່າວວ່າ ສື່ການຮຽນການສອນໝາຍເຖິງສິ່ງໃດທີ່ຊ່ວຍຖ່າຍທອດ ຄວາມຮູ້ຈາກບົດຮຽນໃຫ້ນັກຮຽນ. ນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

Kitanun Malithong (2001: 2) ກ່າວວ່າຮູບແບບການສຶກສາໃນປະຈຸບັນມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຈາກການຮຽນຮູ້ນີ້ຕ້ອງພັດທະນາໃນທ້ອງຮຽນໄປສູ່ທ້ອງຮຽນໃຫຍ່ ແລະ ການຮຽນທາງໄກ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ສື່ການ ຮຽນການສອນຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາໂດຍການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ກ້າວໜ້າ ເພື່ອໃຫ້ຄູ ແລະ ນັກຮຽນສາມາດສື່ສານ ກັນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ຕົວຢ່າງ:

- ການນຳໃຊ້ກ້ອງໂທລະທັດ ເພື່ອຖ່າຍທອດການສົດສອນຈາກຄູສອນຜູ້ດຽວໄປຫານັກຮຽນຫຼາຍຄົນໃນ ຫ້ອງຮຽນ.
- ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງສະແດງພາບ ແລະ ຈໍ LCD ເພື່ອຜະລິດເນື້ອໃນ ແລະ ຮູບພາບຈາກວັດຖຸຂະໜາດ ນ້ອຍໄປສູ່ຮູບການຂະໜາດໃຫຍ່ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ.
- ການນຳໃຊ້ LCD ເພື່ອສົ່ງຂໍ້ມູນຈາກຄອມພິວເຕີຢູ່ໃນຈໍສະແດງຜິນ.
- ການນຳໃຊ້ຄອມພິວເຕີເພື່ອການຮຽນ-ການສອນ ໃນຮູບແບບເວັບເພື່ອການສຶກສາ.
- ການນຳໃຊ້ເຄືອຂ່າຍອິນເຕີເນັດເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ. ລວມທັງການຊອກຫາຂໍ້ມູນຈາກແຫຼ່ງຕ່າງໆ ໃນທົ່ວໂລກ.
- ການນຳໃຊ້ດາວທຽມກະຈາຍສຽງການຮຽນການສອນຈາກສະຖາບັນການສຶກສາໜຶ່ງໄປຫາສະຖາບັນອື່ນ ໄກ
- ສ້າງຕັ້ງ LAN (local area network) ເພື່ອສ້າງເຄືອຂ່າຍພາຍໃນສະຖາບັນການສຶກສາເພື່ອຕິດຕໍ່ ແລະ ແບ່ງປັນຊັບພະຍາກອນ.
- ການພັດທະນາລະບົບເຄືອຂ່າຍ ແລະ ຊອບແວການສຶກສາທາງໄກ ໃນຮູບແບບການສື່ສານ 2 ທາງ ໃນ ຮູບແບບກອງປະຊຸມທາງໄກ (telephone conference)

2. ປະເພດຂອງອຸປະກອນການສອນ

ອຸປະກອນການສອນມີຫຼາຍປະເພດ. ແລະ ຖືກຈັດປະເພດໂດຍໃຊ້ມາດຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. Siripat Jesadawiroj (2007: 71-72) ຈັດປະເພດສີ່ອອກເປັນ 6 ປະເພດໃຫຍ່ຄື:

1. ສິ່ງສິ່ງພິມ ມີທັງສິ່ງສິ່ງພິມທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຕອບສະໜອງການຮຽນຮູ້ໂດຍກົງຕາມຫຼັກສູດເຊັ່ນ: ປຶ້ມແບບຮຽນ ຄູ່ມືຄູ, ແຜນການຮຽນຮູ້. ປຶ້ມອ້າງອີງ ປຶ້ມອ່ານຫຼາຍ ບົດຝຶກຫັດ, ເອກະສານການເຮັດວຽກ, ໃບຄວາມຮູ້, ແລະ ອື່ນໆ, ແລະ ສິ່ງສິ່ງພິມທີ່ໄປທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ເຊັ່ນ: ວາລະສານ, ວາລະສານ, ແຜ່ນພັບ, ຫນັງສືພິມ, ຈົດຫມາຍຂ່າວ, ໂປສເຕີ, ແຜ່ນພັບ, ແຜ່ນຮູບ, ແລະ ອື່ນໆ.
2. ສື່ສ່ວນບຸກຄົນ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນທີ່ຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ວິທີການປະພຶດຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. ຖືວ່າເປັນສື່ການຮຽນຮູ້ທີ່ມີບົດບາດສຳຄັນ. ໂດຍສະເພາະໃນການຊຶກຊວນນັກຮຽນ. ບຸກຄົນສື່ສ່ວນຊົນ ສາມາດເປັນບຸກຄົນພາຍໃນສະຖາບັນການສຶກສາ, ເຊັ່ນ: ຜູ້ບໍລິຫານ, ຄູອາຈານ, ການສຶກສາ, ປຸງອາຫານ, ຫຼີນກສຶກສາເອງ. ຫຼືອາດຈະເປັນບຸກຄະລາກອນພາຍນອກທີ່ມີຄວາມຊຳນານໃນດ້ານຕ່າງໆ
3. ສື່ວັດສະດຸ ເປັນສິ່ງທີ່ເກັບຄວາມຮູ້ໄວ້ໃນຕົວ, ແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເພດຄື:

- 3.1. ວັດສະດຸທີ່ສາມາດຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີອຸປະກອນການຊ່ວຍເຫຼືອ ເຊັ່ນຮູບພາບ, ຕົວແບບ, ແລະ ອື່ນໆ.
- 3.2. ປະເພດຂອງວັດສະດຸທີ່ບໍ່ສາມາດຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງໄດ້, ຕ້ອງການອຸປະກອນອື່ນໆ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ, ເຊັ່ນ: ຮູບເງົາ, ເທບສຽງ, CD-ROM, ແຜ່ນ, ແລະ ອື່ນໆ.
4. ອຸປະກອນສື່ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເປັນຕົວກາງ ຫຼື ສື່ກາງ. ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ມູນຫຼືຄວາມຮູ້ທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນອຸປະກອນ ການທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສາຍຕາຫຼືສຽງໄດ້, ເຊັ່ນ: ໂປເຈັກເຕີແຜ່ນໂປ່ງໃສ ສະໄລ່ໂປເຈັກເຕີ ໂປເຈັກເຕີ ຮູບເງົາ ຄອມພິວເຕີ ເຄື່ອງບັນທຶກສຽງ, ແລະ ອື່ນໆ.
5. ສື່ບໍລິບົດເປັນສື່ທີ່ສົ່ງເສີມ ຫຼື ສະໜັບສະໜູນການຮຽນ-ການສອນ ລວມທັງສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ສະຖານະການ ເຊັ່ນ: ຫ້ອງຮຽນ, ຫ້ອງທົດລອງ. ແຫຼ່ງວິທະຍາສາດ ຫຼື ແຫຼ່ງການຮຽນຮູ້ອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ຫໍສະ ໝຸດ ຫຼື ປະກົດການທຳມະຊາດໃນຮູບແບບຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຊັ່ນ: ຜັກ, ໝາກໄມ້, ສັດ. ຫຼືໃນຮູບແບບ ຂອງປະກົດການຫຼືເຫດການທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຫຼືເກີດຂຶ້ນອ້ອມຂ້າງ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຂ່າວຕ່າງໆ, ແລະ ອື່ນໆ.
6. ສື່ກິດຈະກຳ ເປັນກິດຈະກຳ ຫຼື ຂະບວນການທີ່ຈັດຂຶ້ນເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍປະສົບການການຮຽນຮູ້ຂອງ ນັກຮຽນ, ລວມທັງການສະແດງ, ການລະຫຼິ້ນ, ບົດລະຄອນ, ການສາທິດ, ການຈຳລອງ. ງານວາງສະແດງ ໄປທັດສະນະສຶກສາ, ເຮັດໂຄງການ

3. ເຕັກນິກການສື່ມວນຊົນການສອນ

ສື່ ແລະ ສື່ການຮຽນການສອນເປັນເຄື່ອງມືສຳຄັນທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ການຮຽນ-ການສອນດຳເນີນໄປດ້ວຍດີ. ການ ສອນການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການ ເຄື່ອງຊ່ວຍສອນບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນເຫັນຄວາມຊັດເຈນຂອງສິ່ງທີ່ຄູສອນ ແລະ ເພີ່ມຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກຮຽນໃຫ້ຊັດເຈນ ແລະ ງ່າຍເທົ່ານັ້ນ, ການສອນດ້ວຍການໃຊ້ອຸປະກອນ ຊ່ວຍສອນຍັງຊ່ວຍເພີ່ມບັນຍາກາດຂອງການຮຽນການສອນໃຫ້ມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ. ເນື່ອງຈາກວ່າມີສິ່ງກະຕຸ້ນຫຼາຍຮູບ ແບບ ແລະ ຄູຍັງສາມາດນຳໃຊ້ອຸປະກອນຕ່າງໆເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນດ້ວຍ ຄວາມມ່ວນຊື່ນ (Pandian Parawai, 1997: 176-177).

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອຸປະກອນການສອນແມ່ນມີຄຸນຄ່າພຽງແຕ່ເມື່ອຄູໃຊ້ມັນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຖືກຕ້ອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ກ່ອນທີ່ຈະໃຊ້ສື່ແຕ່ລະຄົນ. ສະນັ້ນ, ຄູຄວນສຶກສາຄຸນລັກສະນະ ແລະ ຄຸນສົມບັດຂອງສື່ການສອນ. ຂໍ້ໄດ້ປຽບ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບແຕ່ລະສື່ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂອງມັນ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຜະລິດ ແລະ ນຳໃຊ້ສື່ທີ່ເໝາະສົມ ກັບສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນ-ການສອນເຊັ່ນດຽວກັນ ທັງນີ້ກໍເພື່ອເປັນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນໃຫ້ ບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ວາງໄວ້ (ກິດານັນ ມາລິທອງ, 1988: 81-82, ອ້າງອີງໃນອາພອນ ແຈຕິ່ງ, 2003: 188).

4. ຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການສອນ

Chalerm Malila (1983: 118) ໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ສື່ການສອນດັ່ງນີ້.

1. ເພື່ອໃຫ້ປະສົບການໂດຍກົງ ແລະ ຕົວຈິງແກ່ນັກຮຽນ
2. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມສະດວກ ແລະ ສະດວກກວ່າ
3. ເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນຕໍ່ບົດຮຽນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເປັນຂັ້ນຕອນ ແລະ ທຸກເວລາ.
4. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນ.
5. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດ ເພາະການຮຽນຮູ້ໂດຍການເຮັດ ແລະ ປະຕິບັດ (Learning by doing)
6. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ສະແດງຄວາມຄິດ. ແລະ ປະຕິບັດບົດບາດຂອງຕົນຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ມີເຫດຜົນຕາມແນວທາງທີ່ດີ ແລະ ເປັນທີ່ຕ້ອງການຂອງສັງຄົມ.
7. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ.
8. ເພື່ອສ້າງບັນຍາກາດທີ່ດີໃນການຮຽນ-ການສອນ.
9. ເພື່ອສ້າງການໂຕ້ຕອບທີ່ດີ (ການພົວພັນ) ລະຫວ່າງນັກຮຽນ ແລະ ຄູອາຈານ
10. ເພື່ອປະຫຍັດເວລາ, ວັດສະດຸ, ອຸປະກອນ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ບຸກຄະລາກອນໃນເວລາດຽວກັນ. ເຮັດໃຫ້ຈຳນວນນັກຮຽນ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຄຸ້ມຄ່າຫຼາຍ ພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ດີ ແລະ ມີມາດຕະຖານດຽວກັນ.

5. ຜົນປະໂຫຍດຂອງອຸປະກອນການສອນກັບນັກຮຽນ

Rawiwan Srikramkran (2008: 93) ສົນທະນາກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງສື່ການສອນດັ່ງນີ້:

1. ຊ່ວຍພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງນັກຮຽນທີ່ຮຽນຮູ້ ເຫັນສະພາບຂອງບັນຫາຕ່າງໆ, ໄດ້ຍິນຫຼືປະສົບກັບພວກມັນ ການນຳໃຊ້ອຸປະກອນການສອນເຊັ່ນ: ຮູບເງົາ ແລະ ຮູບພາບສາມາດພັດທະນາຄວາມຄິດເຫັນຂອງນັກຮຽນ ໂດຍການຄິດ ແລະ ຊອກຫາທາງອອກດ້ວຍຫຼັກການ ແລະ ເຫດຜົນເຮັດໃຫ້ມີການຄິດທີ່ກວ້າງຂວາງຫຼາຍຂຶ້ນ.
2. ເສີມສ້າງປະສົບການໃຫ້ນັກຮຽນ ມັນເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີປະສົບການຫຼາຍຂຶ້ນເພາະວ່າພວກເຂົາເຫັນຂອງແທ້. ໄດ້ຍິນຫຼືຮູ້ສຶກ ນີ້ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະປຽບທຽບສິ່ງທີ່ເຫັນໃນມື້ນີ້ກັບຄວາມກ້າວຫນ້າທີ່ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນ: ຮູບເງົາຫຼືການເດີນທາງໄປພາກສະຫນາມ.

3. ກະຕຸ້ນຫຼືກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນໃນສິ່ງທີ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນນອກຈາກຫ້ອງຮຽນປົກກະຕິໃນຫ້ອງຮຽນ. ສາມາດເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ກະຕືລືລົ້ນ ຢາກເຫັນສິ່ງໃໝ່ ແລະ ຜິດປົກກະຕິທີ່ຈະກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງນັກຮຽນ.

Arporn Jaithiang (2003: 188) ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງສື່ການຮຽນການສອນໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນດັ່ງນີ້.

1. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ບັນລຸການຮຽນຮູ້ທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນບົດຮຽນທີ່ສັບສົນຈະງ່າຍຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆ. ແລະ ສາມາດຊ່ວຍສ້າງແນວຄວາມຄິດໃນເລື່ອງນັ້ນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ໄວ.
2. ກະຕຸ້ນ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນ ເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມ່ວນ ແລະ ບໍ່ເບື້ອ
3. ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຄືກັນ ແລະ ປະສົບການຮ່ວມກັນໃນວິຊາທີ່ສຶກສາ
4. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນຫຼາຍຂຶ້ນ. ສ້າງມະນຸດສຳພັນທີ່ດີລະຫວ່າງນັກຮຽນ ແລະ ຄູ
5. ຊ່ວຍສ້າງນິໄສທີ່ດີໃນການສຶກສາ ແລະ ຄວາມຮູ້. ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມຄິດສ້າງສັນຈາກການໃຊ້ສື່ເຫຼົ່ານັ້ນ.
6. ຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມແຕກຕ່າງຂອງບຸກຄົນ. ໂດຍການຄຸ້ມຄອງການນຳໃຊ້ສື່ເພື່ອການຮຽນ-ການສອນເປັນສ່ວນບຸກຄົນ

Siripat Jesadawiroj (2007: 75-77) ໄດ້ກ່າວເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງສື່ການສອນຕໍ່ນັກຮຽນໃນຫຼາຍດ້ານ. ທີ່ນີ້, ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນນຳສະເໜີ:

1. ມັນເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີປະສົບການທີ່ຊັດເຈນ.
2. ຊ່ວຍໃຫ້ການຮຽນຮູ້ສິ່ງທີ່ຍາກໃນການຮຽນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການສອນງ່າຍຂຶ້ນເຊັ່ນ
 - ງ່າຍທີ່ຈະສັບສົນ
 - ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນສາມາດເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ເຊັ່ນ: ການໃຊ້ຮູບ ຫຼື ສັນຍາລັກຕ່າງໆ
 - ສິ່ງທີ່ຊ້າທີ່ເຄື່ອນໄຫວໄວເຊັ່ນ: ແມງໄມ້ໂດດ.
 - ການເຄື່ອນໄຫວຊ້າໄວເຊັ່ນ: ການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງພືດ
 - ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ນ້ອຍໃຫຍ່ຂຶ້ນເຊັ່ນ: ການຂະຫຍາຍຮູບພາບຂອງແມງໄມ້ຂະໜາດນ້ອຍ.
 - ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຂອງຂະໜາດນ້ອຍລົງ ເຊັ່ນ: ຮູບພາບພູມສັນຖານ, ສວນ, ທົ່ງນາ
 - ສາມາດນຳເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໄກມາສຶກສາເຊັ່ນ: ຮູບອານຸສາວະລີຂອງບຸກຄົນສຳຄັນຕ່າງແຂວງ

- ສາມາດນຳເອົາອະດີດມາສຶກສາເຊັ່ນ: ຮູບເງົາປະຫວັດສາດ ບັນທຶກເຫດການທີ່ຜ່ານມາໃນປະເທດ

ສັກສິ ປານາກຸນ (2007:7-8) ໄດ້ສຶກສາຫາກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງອຸປະກອນການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃນຫຼາຍດ້ານດັ່ງນີ້:

1. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນຮຽນຮູ້ໄດ້ດີຂຶ້ນໂດຍການປ່ຽນປະສົບການທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳທີ່ງ່າຍຕໍ່ການສຳຜັດ ແລະ ເຂົ້າໃຈ.
2. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ຫຼືໄວກວ່າທີ່ບໍ່ມີສິ່ງ
3. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນຈື່ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຖາວອນກວ່າ. ຍ້ອນຄວາມປະທັບໃຈຂອງປະສົບການທີ່ໄດ້ຮັບຈາກສື່ມວນຊົນນັ້ນ
4. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈເລື່ອງດຽວກັນ ແລະ ແລກປ່ຽນປະສົບການໃນເລື່ອງດຽວກັນ.
5. ມັນເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີປະສົບການການຮຽນຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ທັງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ ແລະ ປະຈຸບັນ ແລະ ຄາດວ່າຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ
6. ສະໜອງປະສົບການໃຫ້ນັກຮຽນດ້ວຍມື, ມືນະວັດຕະກຳ ແລະ ມີຄຸນຄ່າອັນລ້ຳຄ່າ ທີ່ນຳໄປສູ່ການຮຽນຮູ້ທີ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງ.
7. **ຜົນປະໂຫຍດຂອງອຸປະກອນການສອນສຳລັບຄູ**

ອາພອນ ໄຊຊຽງ (2003: 188) ໄດ້ສຶກສາຫາກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງສື່ການສອນສຳລັບຄູດັ່ງນີ້:

1. ເຮັດໃຫ້ບັນຍາກາດການຮຽນຮູ້ມີຄວາມຫນ້າສົນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ຄູອາຈານມີຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ເພີ່ມທະວີການຄວາມຫນັ້ນໃຈຂອງຕົນເອງ.
2. ຊ່ວຍແບ່ງເບົາພາລະຂອງຄູໃນການກະກຽມເນື້ອໃນ. ເພາະວ່າບາງຄັ້ງນັກຮຽນອາດຈະສຶກສາເນື້ອໃນຈາກສື່ດ້ວຍຕົນເອງ.
3. ຊຸກຍູ້ຄູໃຫ້ຕື່ນຕົວໃນການກະກຽມ ແລະ ຜະລິດວັດສະດຸໃໝ່. ສຳລັບການນຳໃຊ້ເປັນສື່ມວນຊົນການສຶກສາ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ inventing ເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ທີ່ຫນ້າສົນໃຈຫຼາຍ.

ສັກສິ ປານາກຸນ (2007:6-7) ໄດ້ສຶກສາຫາກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງອຸປະກອນການຮຽນຂອງຄູດັ່ງນີ້:

1. ຊ່ວຍສ້າງບັນຍາກາດໃນການຈັດການຮຽນການສອນທີ່ດີ, ຫນ້າສົນໃຈ, ມ່ວນຊື່ນ, ເຊື່ອຖືໄດ້ ຈຶ່ງສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ແກ່ຄູສອນໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ນຳໄປສູ່ການຈັດການການຮຽນຮູ້ທີ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງຄູ

2. ຊ່ວຍແບ່ງເປົ້າໝາຍຂອງການຈັດການຮຽນ ເຊັ່ນ: ເຮັດໃຫ້ຄູເວົ້າໜ້ອຍລົງ. ການກະຈາຍສຽງດ້ວຍຕົນເອງ ໜ້ອຍລົງ ບ່ອນທີ່ນັກຮຽນສາມາດຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຫຼືເງື່ອນໄຂຂອງຄູ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງ ກະກຽມ ແລະ ສອນຊ້າຊ້ອນເພາະວ່າສີ່ ແລະ ວິທີການນຳໃຊ້ສີ່ໄດ້ຖືກກະກຽມດີ. ເພື່ອໃຫ້ສາມາດນຳໃຊ້ ໄດ້ທັນທີໃນອະນາຄົດ
3. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຄູກະກຽມ, ຜະລິດ ຫຼື ພັດທະນາສີ່ໃໝ່ ລວມທັງປະດິດສ້າງວິທີການທີ່ໜ້າສົນໃຈ.
4. ຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ທົດແທນສິ່ງທີ່ຄູສອນບໍ່ເກັ່ງ ເຊັ່ນ: ເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ, ບໍ່ເອົາຂໍ້ມູນພຽງພໍ. ຂາດຄວາມ ຫມັ້ນໃຈຕົນເອງ ແລະ ປະກົດຕົວຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ
5. ເຮັດໃຫ້ຄູສາມາດຈັດປະສົບການການຮຽນຮູ້ໄດ້ຫຼາຍດ້ານ. ສຳລັບການສອນກຸ່ມໃຫຍ່, ກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ບຸກຄົນ. ໂດຍອີງໃສ່ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ
6. ຊ່ວຍເພີ່ມປະສິດທິພາບຂອງການຈັດການການຮຽນຮູ້ຂອງຄູໂດຍກົງ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຊ່ວຍໃຫ້ຄູສອນ ໄດ້ໄວຂຶ້ນ ຖືກຕ້ອງ ເວລາສັ້ນກວ່າ ແຕ່ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນ
7. ຊ່ວຍຄູຕິດຕໍ່ພົວພັນ ແລະ ຕິດຕາມນັກຮຽນເປັນແຕ່ລະບຸກຄົນ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນໃຊ້ເວລາໃນພາກ ສະຫນາມຂອງການບັນຍາຍເພື່ອຖ່າຍທອດເນື້ອໃນ. ການກະກຽມຫນ້ອຍ ແລະ ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ຫມາຍຄວາມວ່າໃຊ້ເວລາຫຼາຍ.
8. ຊ່ວຍຄູໃນການວັດແທກ ແລະ ປະເມີນຜົນການຮຽນໃນທຸກຂັ້ນຕອນ.
9. ເຮັດໃຫ້ຄູນຳເອົາປະສົບການຈາກແຫຼ່ງການຮຽນຮູ້ຈຳນວນຫຼາຍທີ່ມີຢູ່ນອກຫ້ອງຮຽນມາໃຫ້ນັກຮຽນຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນປະສົບການທີ່ມີຄວາມຫມາຍ. ຊ່ວຍໃຫ້ຄູໄດ້ຮັບຄຳຄິດເຫັນຈາກນັກຮຽນ. ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນເພື່ອປັບປຸງຫຼືພັດທະນາສີ່ຂອງຕົນເອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນຮູ້ໄດ້ທຸກ ເວລາ.

Siripat Jesadawiroj (2007: 77) ສິນທະນາກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງສື່ການສອນສຳລັບຄູອາຈານດັ່ງນີ້:

1. ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ຄູສອນ. ການສອນເປັນໄປດ້ວຍດີ
2. ຊ່ວຍຜ່ອນຄາຍຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະອະທິບາຍ. ກົງກັບຈຸດ
3. ມັນປະຫຍັດເວລາສອນ.
4. ຊ່ວຍໃຫ້ຄູ ແລະ ນັກຮຽນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຄືກັນ.
5. ຊ່ວຍຄູສັງເກດປະຕິກິລິຍາຂອງນັກຮຽນ.
6. ຊ່ວຍໃຫ້ຄູມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນການສອນຫຼາຍຂຶ້ນ.

6.ສີ່ມວນຊົນໃນຍຸກສະໄຫມ

ກົດຕົນາ ມາລີທອງ (2001: 2) ໄດ້ກ່າວວ່າ ຮູບແບບການສຶກສາໃນປະຈຸບັນມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຈາກການຮຽນຮູ້ນີ້ຕ້ອງພັດທະນາໃນຫ້ອງຮຽນໄປສູ່ຫ້ອງຮຽນໃຫຍ່ ແລະ ການຮຽນທາງໄກ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ສື່ການຮຽນການສອນຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາໂດຍການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ກ້າວໜ້າ ເພື່ອໃຫ້ຄູ ແລະ ນັກຮຽນສາມາດສື່ສານກັນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ຕົວຢ່າງ:

1. ການນຳໃຊ້ກ້ອງຖ່າຍຮູບໂທລະທັດເພື່ອຖ່າຍທອດການສອນຈາກຄູສອນດຽວໄປຫານັກຮຽນຈຳນວນຫລາຍໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
2. ການນຳໃຊ້ visualizers ແລະ LCDs ໃນການຜະລິດເນື້ອໃນ ແລະ ຮູບພາບຈາກວັດຖຸຂະໜາດນ້ອຍກັບການຄາດຄະເນຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ຈະເບິ່ງໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.
3. ການນຳໃຊ້ LCD ເພື່ອສົ່ງຂໍ້ມູນຈາກຄອມພິວເຕີຢູ່ໃນຈໍສະແດງຜົນ
4. ການນຳໃຊ້ຄອມພິວເຕີເພື່ອການຮຽນ-ການສອນ ໃນຮູບແບບເວັບເພື່ອການສຶກສາ
5. ການນຳໃຊ້ເຄືອຂ່າຍອິນເຕີເນັດເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ ລວມທັງການຊອກຫາຂໍ້ມູນຈາກແຫຼ່ງຕ່າງໆໃນທົ່ວໂລກ.
6. ການນຳໃຊ້ດາວທຽມກະຈາຍສຽງການຮຽນການສອນຈາກສະຖາບັນການສຶກສາໜຶ່ງໄປຫາສະຖາບັນອື່ນໄກ
7. ສ້າງຕັ້ງລະບົບ LAN (ເຄືອຂ່າຍທ້ອງຖິ່ນ) ເພື່ອສ້າງເຄືອຂ່າຍພາຍໃນສະຖາບັນການສຶກສາເພື່ອຕິດຕໍ່ສື່ສານ ແລະ ແບ່ງປັນຊັບພະຍາກອນ.
8. ການພັດທະນາລະບົບເຄືອຂ່າຍ ແລະ ຊອບແວການສຶກສາທາງໄກ ໃນຮູບແບບການສື່ສານ 2 ທາງ ໃນຮູບແບບກອງປະຊຸມທາງໄກ. (ກອງປະຊຸມໂທລະສັບ)

7. ປະເພດຂອງອຸປະກອນການສອນ

ອຸປະກອນການສອນມີຫຼາຍປະເພດ. ແລະ ຖືກຈັດປະເພດໂດຍໃຊ້ມາດຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

Siripat Jesadawiroj (2007: 71-72) ຈັດປະເພດສື່ອອກເປັນ 6 ປະເພດໃຫຍ່ຄື:

1. ສື່ສົ່ງພິມ ມີທັງສື່ສົ່ງພິມທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຕອບສະໜອງການຮຽນຮູ້ໂດຍກົງຕາມຫຼັກສູດເຊັ່ນ: ປຶ້ມແບບຮຽນ, ຄູ່ມືຄູ, ແຜນການຮຽນຮູ້. ປຶ້ມອ້າງອີງ ປຶ້ມອ່ານຫຼາຍ ບົດຝຶກຫັດ, ເອກະສານການເຮັດວຽກ, ໃບຄວາມ

- ຮູ້, ແລະ ອື່ນໆ, ແລະ ສິ່ງພົມທົ່ວໄປທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ເຊັ່ນ: ວາລະສານ, ວາລະສານ, ແຜ່ນພັບ, ຫນັງສືພົມ, ຈົດຫມາຍຂ່າວ, ໂປສເຕີ, ແຜ່ນພັບ, ແຜ່ນຮູບ, ແລະ ອື່ນໆ.
2. ສື່ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນທີ່ຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ວິທີການປະພຶດຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. ຖືວ່າເປັນສື່ການຮຽນຮູ້ທີ່ມີບົດບາດສຳຄັນ. ໂດຍສະເພາະໃນການຊັກຊວນນັກຮຽນ. ບຸກຄົນສື່ມວນຊົນສາມາດເປັນບຸກຄົນພາຍໃນສະຖາບັນການສຶກສາ, ເຊັ່ນ: ຜູ້ບໍລິຫານ, ຄູອາຈານ, ການສຶກສາ, ປຸງອາຫານ, ຫຼືນັກສຶກສາເອງ. ຫຼືອາດຈະເປັນບຸກຄະລາກອນພາຍນອກທີ່ມີຄວາມຊຳນານໃນດ້ານຕ່າງໆ
 3. ສື່ວັດສະດຸ ເປັນສື່ທີ່ເກັບຄວາມຮູ້ພາຍໃນຕົວມັນເອງ ແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເພດຄື:
 - 3.1. ວັດສະດຸທີ່ສາມາດຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີອຸປະກອນການຊ່ວຍເຫຼືອເຊັ່ນຮູບພາບ, ຕົວແບບ, ແລະ ອື່ນໆ.
 - 3.2. ວັດສະດຸທີ່ບໍ່ສາມາດຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງໄດ້, ຕ້ອງການອຸປະກອນອື່ນໆເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອເຊັ່ນ: ຮູບເງົາ, ເທບສຽງ, CD-ROM, ແຜ່ນ, ແລະ ອື່ນໆ.
 4. ສື່ອຸປະກອນ ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເປັນຕົວກາງ ຫຼື ສື່ກາງ. ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ມູນຫຼືຄວາມຮູ້ທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນອຸປະກອນການທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສາຍຕາຫຼືສຽງໄດ້, ເຊັ່ນ: ໂປເຈັກເຕີແຜ່ນໂປ່ງໃສ ສະໄລໂປເຈັກເຕີ ໂປເຈັກເຕີ ຮູບເງົາ ຄອມພິວເຕີ ເຄື່ອງບັນທຶກສຽງ, ແລະ ອື່ນໆ.
 5. ສື່ບໍລິບົດເປັນສື່ທີ່ສົ່ງເສີມ ຫຼື ສະໜັບສະໜູນການຮຽນ-ການສອນ ລວມທັງສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ສະຖານະການ ເຊັ່ນ: ຫ້ອງຮຽນ, ຫ້ອງທົດລອງ. ແຫຼ່ງວິທະຍາສາດ ຫຼື ແຫຼ່ງການຮຽນຮູ້ອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ຫໍສະໝຸດ ຫຼື ປະກົດການທຳມະຊາດໃນຮູບແບບຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຊັ່ນ: ຜັກ, ໝາກໄມ້, ສັດ. ຫຼືໃນຮູບແບບຂອງປະກົດການຫຼືເຫດການທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຫຼືເກີດຂຶ້ນອ້ອມຂ້າງ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຂ່າວຕ່າງໆ, ແລະ ອື່ນໆ.
 6. ກິດຈະກຳສື່ມວນຊົນ ແມ່ນກິດຈະກຳ ຫຼື ຂະບວນການທີ່ຈັດຂຶ້ນເພື່ອເສີມສ້າງປະສົບການການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ ເຊັ່ນ: ການສະແດງລະຄອນ, ບົດລະຄອນ, ການສາທິດ, ການຈຳລອງ. ງານວາງສະແດງໄປທັດສະນະສຶກສາ, ເຮັດໂຄງການ.

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການນຳໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ນີ້?
2. ສຳລັບຄູສອນມີຜົນດີແນວໃດແນ່?

ບົດທີ 4

ການສອນພາສາອັງກິດແບບສ້າງສັນດ້ວຍເທັກໂນໂລຢີ

ການສອນພາສາອັງກິດໃນມື້ນີ້ໄດ້ກາຍເປັນທີ່ຫນ້າສົນໃຈຫຼາຍ. ເມື່ອຄູອາຈານນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຢີ ຂໍໃຫ້ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນເປັນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້. ມີຫຼາຍແນວຄວາມຄິດທີ່ອາຈານສາມາດອອກມາໄດ້ໃນ ແລະ ນອກຫ້ອງຮຽນ. ເພາະເທັກໂນໂລຢີໄດ້ເຂົ້າມາຊ່ວຍເປີດທາງໃນການຮຽນຮູ້ທຸກທີ່ ແລະ ທຸກເວລາ. ມັນຍັງສະດວກ ແລະ ໄວ. ຄູອາດຈະໃຊ້ແອັບພລິເຄຊັນ ແລະ ໂປຣແກຣມຕ່າງໆເພື່ອຊ່ວຍກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນເຊັ່ນກັນ.

1. ເຕັກນິກການນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຢີ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສອນພາສາອັງກິດ.

ໃນເວລາທີ່ມັນມາກັບການຮຽນຮູ້ພາສາ ຜູ້ຂຽນຄິດກ່ຽວກັບທັກສະການສື່ສານ ເຊິ່ງເປັນທັກສະຊີວິດ (life skill) ທີ່ສຳຄັນໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະ ການສອນພາສາມີຫຼັກການ ຫຼືຂະບວນການໃນແຕ່ລະທັກສະ ເຊິ່ງຄູສ້າງກິດຈະກຳໂດຍການນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຢີເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສອນ ແບ່ງອອກຕາມທັກສະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. Listening (ການຟັງ) ການສອນການຟັງຄວນມີຄຳບັນຍາຍໃນຕອນຕົ້ນສຳລັບການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຟັງ. ເພາະຜູ້ຮຽນຈະເຫັນພາບຂອງຄຳສັບໄປພ້ອມໆກັບການອອກສຽງຂອງຄຳນັ້ນ ເຊິ່ງທັກສະການຟັງຈະຕິດພັນກັບການອອກສຽງ. ມີຫຼາຍຊ່ອງທາງໃນອິນເຕີເນັດສຳລັບການສອນທັກສະການຟັງ, ເຊັ່ນ: YouTube, ຮູບເງົາ, podcasts, ແລະ ອື່ນໆ. ສຳລັບການສອນການຟັງຄວນມີທັງການຝຶກຟັງຢູ່ໃນຫ້ອງ ແລະ ຝຶກຟັງດ້ວຍຕົນເອງນອກເວລາຮຽນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ອາຈານໄດ້ຖາມນັກຮຽນວ່າ, ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ບໍ່? ເນື້ອແທ້ແລ້ວແມ່ນຫຍັງ? ຄັ້ງທຳອິດບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງວ່າຈະສາມາດຕອບໄດ້. ແລະ ເປີດ clip ອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ອາຈານໄດ້ຖາມຄຳຖາມດຽວກັນ. ສຸດທ້າຍ, ເປີດ clip ທີ່ມີຄຳບັນຍາຍເພື່ອພິສູດຄຳຕອບ.
2. Speech (ການປາກເວົ້າ) ການປາກເວົ້າອາດມີຫຼືອາດຈະບໍ່ມີສື່ປະກອບ. ແຕ່ການມີເອກະສານສະໜັບສະໜູນຈະເຮັດໃຫ້ຄຳປາໄສທີ່ຫນ້າສົນໃຈ ແລະ ເຂົ້າໃຈຜູ້ຟັງຫຼາຍຂຶ້ນ. ສິ່ງທີ່ໃຊ້ທົ່ວໄປທີ່ສຸດແມ່ນສື່ການນຳສະເໜີ PowerPoint. ເນື່ອງຈາກວ່າມີແມ່ແບບ (ແມ່ແບບ) ໃຫ້ຜູ້ໃຊ້ເລືອກຕາມການເກັບກຳຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຊັ່ນ Canva, trick ແມ່ນບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ຕົວອັກສອນຫຼາຍເກີນໄປ. ຄວນເນັ້ນໃສ່ກາຟິກທີ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ເວົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ, ແອັບພິກການເວົ້າຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດຮຽນຮູ້ທັກສະເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍຕົນເອງຜ່ານອຸປະກອນຕ່າງໆ. ຄູອາດຈະໃຊ້ແອັບຕ່າງໆ. ແອັບເພື່ອຝຶກທັກສະການເວົ້າຍັງສາມາດ

ຖືກນຳໃຊ້ເປັນການຮຽນຮູ້ການອອກກຳລັງກາຍ, ສຳລັບການຍົກຕົວຢ່າງ, ຄຳຮ້ອງສະຫມັກ Cake ຈະ ຝຶກເວົ້າໂດຍຜ່ານຄລິບສັ້ນ, ມີ AI ຊ່ວຍໃຫ້ເບິ່ງການອອກສຽງຂອງຄຳສັບຕ່າງໆເຊັ່ນດຽວກັນ.

3. Reading (ການອ່ານ) ການສອນທັກສະການອ່ານ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ຄູຄວນໃຫ້ຜູ້ຮຽນເລືອກອ່ານຕາມ ຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ລວມທັງການເລືອກອ່ານປຶ້ມໃນລະດັບທີ່ເໝາະສົມກັບເຂົາເຈົ້າ. ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ ເຂົ້າໃຈລະດັບຂອງການນຳໃຊ້ພາສາຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຊິ່ງຄູຈະມອບໝາຍໃຫ້ນັກຮຽນອ່ານນອກຫ້ອງຮຽນ ປະຈຸ ບັນ, ມີປຶ້ມເອເລັກໂຕຣນິກ (e-books) ໃຫ້ນັກສຶກສາສາມາດອ່ານປຶ້ມໄດ້ທຸກບ່ອນ, ທຸກເວລາ ແລະ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເອົາປຶ້ມໄປນຳ. ອາດຈະມີລັກສະນະພິເສດທີ່ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມັກການອ່ານຫຼາຍກວ່າ ການອ່ານປຶ້ມ. ຫຼັງຈາກອ່ານແລ້ວ, ຄູອາດມີເກມ ຫຼື ບົດຝຶກຫັດເພື່ອຝຶກທັກສະການຄິດຂອງນັກຮຽນຫຼັງ ອ່ານເພື່ອເສີມສ້າງແນວຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. "ຄວາມຮູ້ໃຫມ່"
4. ການຂຽນ: ການສອນທັກສະການຂຽນຄວນເລີ່ມແຕ່ລະດັບຄຳສັບ, ວະລີ, ປະໂຫຍກ, ຫຍໍ້ໜ້າ ແລະ essay, ຄູສາມາດໃຊ້ເທັກໂນໂລຢີມາຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ການສອນມີຄວາມມ່ວນຫຼາຍຂຶ້ນ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການ ໃຊ້ Padlet ເຊິ່ງຄ້າຍຄືກັບກະດານຢູ່ໜ້າ. ຫ້ອງຮຽນ. ທີ່ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນສາມາດຂຽນຂໍ້ຄວາມໄດ້ ແລະ ນັກຮຽນຄົນອື່ນໆກໍສາມາດເຫັນຂໍ້ຄວາມນັ້ນໄດ້ເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ຄວາມພິເສດຂອງ Padlet ແມ່ນມັນ ມີພື້ນທີ່ສ້າງເນື້ອຫາບໍ່ຈຳກັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຫ້ອງຮຽນມີຈຳນວນນັກຮຽນຫຼາຍ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຄູສາມາດ ເຂົ້າໄປໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນກັບນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ຜູ້ຮຽນຈະຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມຜິດພາດຂອງ ຕົນເອງ ແລະ ຂອງເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສະນັ້ນການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະສະຫນັບສະຫນູນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ.ຕົວຢ່າງ:ຂອງກິດຈະກຳທີ່ນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຢີເພື່ອສ້າງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຍັງມີກິດຈະກຳທີ່ຄູ ອາຈານສາມາດສະຫມັກຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ແຕ່ລະກິດຈະກຳຕ້ອງໃຊ້ "ເທັກໂນໂລຢີ" ເປັນຕົວຊ່ວຍທີ່ ສຳຄັນ ເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ສະດວກ, ມ່ວນ ແລະ ສ້າງສັນ. ໃນຖານະເປັນກິດຈະກຳຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້:

Minute to Vlog ມັນເປັນກິດຈະກຳທີ່ນິຍົມໃນປັດຈຸບັນ. ເພາະບໍ່ວ່າຈະເປັນຄູ ຫຼື ນັກຮຽນສາມາດກາຍເປັນ vlogger ໄດ້ ເຊິ່ງ vlog ຫຼື ວິດີໂອ blog ແມ່ນບັນທຶກ ແລະ ແກ້ໄຂເລື່ອງຕ່າງໆ ລວມເຖິງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ປະສົບການຜ່ານກ້ອງ ແລະ ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ຜູ້ອື່ນໄດ້ຮູ້, ກິດຈະກຳນີ້ຄູຄວນໃຫ້ເວລາກັບຜູ້ຮຽນໃນການຕັດຕໍ່ວິດີໂອ. ສະ ນັ້ນຄວນມີການມອບໝາຍນອກໂມງຮຽນ. ຄູສາມາດກຳນົດຂອບເຂດ ຫຼື ຫົວຂໍ້ (ຫົວຂໍ້) ການນຳສະເໜີຂອງນັກຮຽນ ແລະ ນຳເອົາວິດີໂອ vlog ສັ້ນມານຳສະເໜີໃນຫ້ອງຮຽນ. ສິ່ງທີ່ ສຳ ຄັນແມ່ນ ຄຳ ຕິຊົມຈາກທັງຄູ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມ ຫ້ອງຮຽນ. ລວມທັງການສົນທະນາໃນຫ້ອງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມີປະສິດທິພາບສູງສຸດ.

Hop-On, Hop-off ແມ່ນກິດຈະກຳທີ່ບົດບາດ. ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ກຸ່ມນັກສຶກສາເປັນຜູ້ນຳທ່ຽວທີ່ຮັບຜິດຊອບ ໃນການນຳສະເໜີສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ນັກຮຽນອີກກຸ່ມໜຶ່ງແມ່ນນັກທ່ອງທ່ຽວ ໃນກິດຈະກຳຄັ້ງນີ້, ນັກສຶກສາ ຈະໄດ້ຝຶກເວົ້າ, ນຳສະເໜີ ແລະ ຍັງໄດ້ຝຶກຂຽນ ແລະ ນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຢີ ໂດຍຜ່ານການກະກຽມສື່ການເວົ້າເຊັ່ນ:

ແຜ່ນພັບການທ່ອງທ່ຽວ. ວິດີໂອສັ້ນ ແຜນທີ່ການເດີນທາງ ແລະ ອື່ນໆ, ກິດຈະກຳນີ້ຈະເຫັນວ່າເຕັກໂນໂລຊີໃນການ ຜະລິດສື່ເຮັດໃຫ້ການນຳສະເໜີມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ ແລະ ຊ່ວຍດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ນັກຮຽນສາມາດນຳໃຊ້ໂປຣແກຣມ ແລະ ແອັບພລິເຄຊັນຕ່າງໆ ເພື່ອສ້າງອຸປະກອນປະກອບ.

ການສອນພາສາທີ່ໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີເປັນຕົວຊ່ວຍສຳຄັນໃນການຮຽນການສອນຈະເຮັດໃຫ້ການຮຽນມ່ວນຊື່ນ. ແລະ ເປີດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ການປະຕິບັດທັກສະພາສາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງ. ແຕ່ຢ່າລືມສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ກ່ອນທີ່ນັກຮຽນຈະປະຕິບັດດ້ວຍຕົນເອງ, ນັ້ນແມ່ນ ການສອນຂະບວນການຫຼືຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດແຕ່ລະທັກສະ ກ່ອນ ເພາະການຮຽນຮູ້ໃນຂັ້ນຕອນທີ່ຊັດເຈນຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ດູດເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຫຼັກການເພື່ອສືບຕໍ່ປະຕິບັດຢ່າງ ຖືກຕ້ອງ.

2. ຂັ້ນຕອນການສອນພາສາອັງກິດ CLT

ເຕັກນິກການສອນ CLT ໃນຫ້ອງຮຽນພາສາອັງກິດສຳລັບຜູ້ຮຽນ ກ້າທີ່ຈະຕິດຕໍ່ສື່ສານ ຄູສອນພຽງແຕ່ 5 ຂັ້ນ ຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນ.

2.1. ຂັ້ນຕອນການເຂົ້າສູ່ບົດຮຽນ

ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນກຽມພ້ອມ ແລະ ຢາກຮູ້ຢາກຮູ້ໃນບົດໃໝ່. ເນື້ອໃນຈະຕິດພັນກັບເນື້ອແທ້ຂອງບົດນັ້ນ ເມື່ອຄູເຫັນວ່າຜູ້ຮຽນມີຄວາມພ້ອມ, ມີຄວາມມ່ວນ ແລະ ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນ. ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນການສຶກ ສາເນື້ອໃນ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ມີຫຼາຍກິດຈະກຳທີ່ກຳນົດໄວ້, ເຊັ່ນ: ການສະແດງບົດບາດ, riddles, ເພື່ອທົບ ທວນຄືນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້.

2.2. ການນຳໃຊ້ພາສາ

ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອໃຫ້ນັກສຶກສານຳໃຊ້ຄຳສັບຕ່າງໆຫຼືປະໂຫຍກທີ່ໄດ້ປະຕິບັດແລ້ວໃນສະຖານະການທີ່ ແຕກຕ່າງກັນໃນກິດຈະກຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ເພື່ອບັນລຸຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ (Fluency) ແລະ ມີຄວາມມ່ວນ. ມັນເປັນ ບາດກ້າວທີ່ເນັ້ນໃສ່ຜູ້ຮຽນເປັນກິດຈະກຳ. ຄູສອນຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອຊ່ວຍ. ຖ້ານັກຮຽນເຮັດຜິດ ບໍ່ຂັດຂວາງ ໃຫ້ໄປ ກ່ອນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ມີການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆທີ່ໄດ້ວາງແຜນໄວ້ເຊັ່ນ: ການຫລິ້ນເກມ, ເຮັດວຽກງານ, ອອກກຳລັງກາຍ, ການນຳສະເໜີ.

2.3. ການປະຕິບັດ

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຜູ້ຮຽນຈະໄດ້ຝຶກອົບຮົມການນຳໃຊ້ພາສາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນຂັ້ນຕອນຂອງຄວາມຮູ້. ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນໃຊ້ພາສາຢ່າງຖືກຕ້ອງ ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຍັງເນັ້ນໃສ່ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວຂອງພາສາ, ການປະຕິບັດອາດ ເປັນແບບຮຽນທັງໝົດ, ເປັນກຸ່ມ, ເປັນຄູ່ ຫຼື ສ່ວນບຸກຄົນ, ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຄູຈະແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດຂອງຜູ້ຮຽນ

ໃນການໃຊ້ພາສາ. ການແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດຄວນເຮັດຫຼັງຈາກການປະຕິບັດ. ຖ້າທ່ານເຮັດມັນໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຮຽນເຮັດການທົດລອງ ແລະ ຄວາມຜິດພາດ, ຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ຈະໃຊ້ພາສາຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວອາດຈະຫຼຸດລົງ. ກິດຈະກຳທີ່ລະບຸໄວ້ໃນປື້ມຄູ່ມືຄູ ແລະ ແຜນການຮຽນ. ມີທັງສອງລັກສະນະທີ່ໄດ້ກ່າວມານີ້. ແລະ ໃນວິທີການທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ນັກສຶກສາປະຕິບັດເປັນອິດສະຫຼະ Learning by Doing

2.4. ລະດັບການສະໜອງຄວາມຮູ້/ການສະເໜີໃຫ້ຜູ້ຮຽນ

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຄູອາຈານໃຫ້ຂໍ້ມູນທາງພາສາໃຫ້ຜູ້ຮຽນ. ຄຳສັບໃຫມ່, ເນື້ອຫາໃຫມ່ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈທັງຮູບແບບ ແລະ ຄວາມຫມາຍ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຄູແມ່ນຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມຮູ້ພາສາທີ່ຖືກຕ້ອງ. ແລະ ເປັນຕົວແບບທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການອອກສຽງ, ຄູໃຫ້ຂໍ້ມູນ, ຮູບແບບຂອງພາສາຈຶ່ງເນັ້ນໃສ່ຄວາມຖືກຕ້ອງ (Accuracy) ເປັນຫຼັກ.

2.5. ສະຫຼຸບ

ມັນເປັນເວລາສຸດທ້າຍຂອງກິດຈະກຳການສອນໃນແຕ່ລະຊົ່ວໂມງ ເພື່ອສະຫຼຸບສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ກິດຈະກຳທີ່ແນະນຳອາດຈະເປັນການນຳສະເໜີບົດລາຍງານຂອງກຸ່ມ ເຮັດບົດຝຶກຫັດເພື່ອສະຫຼຸບຄວາມຮູ້ຫຼືຫຼິ້ນເກມເພື່ອທົດສອບສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້.

3. ເຕັກນິກການສອນຄຳສັບ

3.1. ປະເພດຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ

ບົວລະພາ ລາດຊະວົງ (1992 : 10), ສີວິໄລ ສຸວັນນະກິດ (1979 : 15) ແລະ ອຈ ຈະເລີນ ຈະເລີນ (1983 : 7) ສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເພດຄຳສັບຕາມລັກສະນະການນຳໃຊ້ດັ່ງນີ້ຄື:

1. ຄຳສັບທີ່ຜູ້ຮຽນໃນລະດັບນັ້ນໄດ້ພົບເລື້ອຍໆໃນການຟັງ, ເວົ້າ, ອ່ານ ແລະ ຂຽນ (Active Vocabulary). ນັກຮຽນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສອນໃຫ້ໃຊ້ຄຳສັບ ແລະ ປະໂຫຍກທັງເວົ້າ ແລະ ການຂຽນ. ເຊິ່ງຖືວ່າເປັນທັກສະທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້
2. ຄຳສັບທີ່ຜູ້ຮຽນໃນລະດັບນັ້ນບໍ່ຄ່ອຍຈະເຫັນ ຫຼື ດົນໆເທື່ອຈະປະກົດຂຶ້ນຄັ້ງດຽວໃນການຟັງ ແລະ ການອ່ານ. ການສອນຄຳສັບທີ່ນັກຮຽນບໍ່ຄ່ອຍເຫັນ ອາຈານສອນພຽງແຕ່ຄວາມໝາຍທີ່ໃຊ້ໃນປະໂຫຍກເທົ່ານັ້ນ. ເນັ້ນໃສ່ທັງການຟັງ ແລະ ການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈສຳລັບນັກຮຽນ. ໂດຍບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ນັກຮຽນນຳໃຊ້ຄຳສັບນັ້ນໃນການເວົ້າ ແລະ ຂຽນ ນອກຈາກນີ້, ຄຳສັບດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກຈັດປະເພດຕາມໂອກາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ ຫຼື ພົບໃນ ທັກສະພາສາແຕ່ລະຄົນ ສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 4 ປະເພດ (Nuntiya Saengsin. 1984: 92) ດັ່ງນີ້.
 - ຄຳສັບສຳລັບຟັງ ມັນເປັນຄຳທີ່ໃຊ້ຫຼາຍໃນເດັກນ້ອຍ. ເພາະວ່າລາວບໍ່ເຄີຍຮຽນພາສາມາກ່ອນ ມັນເປັນຄຳສັບທີ່ງ່າຍດາຍຫຼາຍ. ແລະ ການຮຽນຮູ້ແມ່ນມາຈາກການຟັງກ່ອນ.

- ຄຳສັບສຳລັບເວົ້າ ມັນເປັນຄຳທີ່ໃຊ້ໃນພາສາເວົ້າ. ເຊິ່ງຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບການຟັງ ຄຳສັບທີ່ໃຊ້ໃນການເວົ້າຕ້ອງສາມາດບົ່ງບອກຄວາມໝາຍໄດ້. ຄຳສັບສຳລັບການເວົ້າສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 3 ປະເພດ, ລວມທັງຄຳສັບທີ່ໃຊ້ຢູ່ເຮືອນ ຫຼື ໝູ່ເພື່ອນ. ຄຳສັບສຳລັບການສຶກສາຫຼືການເຮັດວຽກ ແລະ ຄຳທີ່ໃຊ້ໃນການຕິດຕໍ່ລັດຖະບານ ຫຼືໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ
- ຄຳສັບສຳລັບການອ່ານ ມັນເປັນຄຳສັບທີ່ໃຊ້ໃນການອ່ານ ແລະ ເປັນບັນຫາຫຼາຍສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຮຽນພາສາ, ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຄວາມຫມາຍເພື່ອຕີຄວາມຫມາຍຂອງເນື້ອໃນ. ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີ່ສາມາດອ່ານໄດ້
- ຄຳສັບສຳລັບການຂຽນ ມັນເປັນຄຳທີ່ໃຊ້ໃນການຂຽນ. ເຊິ່ງຖືວ່າເປັນທັກສະທີ່ສູງ ແລະ ຍາກ ມັນເປັນຄຳສັບທີ່ຜູ້ຮຽນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສອນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນທາງການ.

ການແບ່ງຄຳສັບອອກເປັນໝວດໝູ່ຕາມການນຳໃຊ້ ແລະ ໂອກາດດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ. ມັນມີຜົນກະທົບທີ່ສຳຄັນຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນ, ນັ້ນແມ່ນ, ສຳລັບພາລະບົດບາດຂອງຄູສອນ. ຄູຕ້ອງຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນຮຽນຮູ້ຄຳສັບທີ່ຈຳເປັນເພື່ອນຳໃຊ້ໃນໂອກາດ ແລະ ສະຖານະການຕ່າງໆຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ. ໂດຍການຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນຮຽນຮູ້ຄຳສັບ, ມັນໝາຍເຖິງການຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄຳສັບ ແລະ ພຶດຕິກຳດັ່ງນີ້: ການອອກສຽງ ແລະ ການສະກົດຄຳ. ສາມາດບອກຄວາມຫມາຍຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ຄຳສັບທີ່ເຂົາເຈົ້າຮູ້ມາໃຊ້ໃນການຟັງ, ການເວົ້າ, ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ (Issara Sanam. 1986: 78, 1981: 76)

3.2. ເຕັກນິກການສອນຄຳສັບພາສາອັງກິດ

ມັນເປັນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນຫຼາຍໃນການຮຽນ-ການສອນ. ທັງນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຖ້າເຕັກນິກການສອນບໍ່ອ່ານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຮຽນ-ການສອນແລ້ວ ການຮຽນ-ການສອນບໍ່ສາມາດປະສົບຜົນສຳເລັດໄດ້. ກ່ຽວກັບເຕັກນິກການສອນຄຳສັບພາສາອັງກິດ, Sithorn Sangthanu ແລະ Kid Pongsatat (1978: 36 – 38) ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

- ຄຳສັບທີ່ສອນຄວນເປັນຄຳສັບ, ສະກົດໂດຍກົງ ແລະ ຄຳສັບທີ່ປະກອບ ເຊັ່ນ ພັດລົມ-ຜູ້ຊາຍ, ໝູ່-ແມວ
- ຄຳທີ່ນຳມາສອນຄວນເປັນຄຳທີ່. ສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກໃກ້ເດັກ ແລະ ເປັນສີມັງ, ເຊັ່ນເຄື່ອງໃຊ້
- ຖ້າສອນຮູບແບບປະໂຫຍກໃໝ່ ຄວນໃຊ້ຄຳສັບເກົ່າ. ແລະ ຄວນໃຊ້ປະໂຫຍກເກົ່າເພື່ອສອນຄຳສັບໃໝ່ ຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ໄວຂຶ້ນ

- ເຄື່ອງມືພື້ນຖານເຊັ່ນ: chalk ແລະ Meiji ຄວນຖືກນຳໃຊ້. ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ສິ່ງທີ່ຄວນເນັ້ນໜັກ ເມື່ອຂຽນໃສ່ກະດານ ຫຼືເຈ້ຍ ໂດຍສະເພາະສີແດງ ຄວນຖືກໃຊ້ເພື່ອເນັ້ນໃສ່ພາກສ່ວນທີ່ຕ້ອງການເນັ້ນໜັກເທົ່ານັ້ນ
- ສຽງທີ່ອາຈານບໍ່ແນ່ໃຈ. ບໍ່ຄວນສອນ ຈົນກ່ວາຄວາມຖືກຕ້ອງໄດ້ຖືກກວດສອບກ່ອນ
- ການຂຽນຄຳສັບຄວນໃຫ້ນັກຮຽນແຕ້ມຮູບຮ່ວມກັນ. ເຮັດໃຫ້ມັນມ່ວນຫຼາຍ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລູກຂອງທ່ານຈື່ໄດ້ຫຼາຍກວ່າການຂຽນຄຳແປເປັນຄຳ.
- ການປະຕິບັດການສະກົດຄຳ ຄຳສັບຫຼາຍພະຍາງຄວນສະກົດໂດຍເດັກແຍກພະຍາງ. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ຈື່ຈຳຄຳສັບຕ່າງໆໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ. ມັນອາດຈະເປັນການຕົບມື ຫຼື ແຕະຕີ ແລະ ອື່ນໆ
- ອອກກຳລັງກາຍເພີ່ມເຕີມ ຄວນມີຮູບແຕ້ມຫຼາຍຮູບເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ.
- ນັກຮຽນມີບັນຫາການອອກສຽງ ຄູອາດຈະເຮັດບົດຝຶກຫັດເພີ່ມເຕີມຊ່ວຍຝຶກການອອກສຽງ ໂດຍສະເພາະ (Sound Drill), ຝຶກການອອກສຽງຄຳສັບເປັນຄູ່.
- ການສ້າງແຜນການສອນ ຄູທີ່ສອນຫ້ອງຮຽນດຽວກັນຄວນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ. ເພື່ອໃຫ້ມີກິດຈະກຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ
- ການນຳໃຊ້ພາສາໄທໃນຊົ່ວໂມງພາສາອັງກິດຄູມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະໃຊ້ພວກມັນໃນເວລາທີ່ຈຳເປັນ, ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອອະທິບາຍວິທີການທີ່ນັກຮຽນບໍ່ເຂົ້າໃຈ.
- ຄວນຮູ້ວິທີປະກອບການແປ ແລະ ໄວຍາກອນໃຫ້ຖືກຕ້ອງໃນກິດຈະກຳໂດຍບໍ່ມີການປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ສຶກເບື້ອເພາະການແປພາສາ ແລະ ໄວຍາກອນແມ່ນເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຳຄັນສຳລັບເດັກນ້ອຍໄທໃນການຮຽນຮູ້ພາສາຕ່າງປະເທດ.

4. ກິດຈະກຳສອນຄຳສັບ

ໃນການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳການສິດສອນຄຳສັບ, ອຸໄທພິມິນ (1981: 24), Sangiam Torat (1991: 27) ແລະ Pranom Suraswadee (1992: 30) ໄດ້ກ່າວວ່າ

- 4.1.1. ການສອນຄຳສັບ ໃນລະດັບປະຖົມ ບໍ່ໄດ້ສຸມໃສ່ການໃຫ້ນັກຮຽນຫຼາຍຄຳສັບ ແຕ່ຈະສຸມໃສ່ການອອກສຽງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ
- 4.1.2. ການສອນຄຳສັບໃນປະໂຫຍກບໍ່ໄດ້ສຸມໃສ່ໂຄງສ້າງຂອງໄວຍາກອນ.

- 4.1.3. ຫ້າມສ້າງຄຳສັບຫຼາຍກຸ່ມ ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ສອນກ່ຽວກັບສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ, ນັກຮຽນຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບພໍ່, ແມ່, ເອື້ອຍ ຫຼື ນ້ອງຊາຍ ໃນບົດທີ 1 ຂອງພາກທີ 2 ແລ້ວຮຽນພໍ່ຕໍ່. ແລະ ຕໍ່ໄປຈະຮຽນຮູ້ຫລານຊາຍ, ລູງ, ປ້າ ແລະ ພີ່ນ້ອງ
- 4.1.4. ການສອນຄຳສັບໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຄວນອີງໃສ່ສະຖານະການ
- 4.1.5. ແຕ່ລະຊົ່ວໂມງ ປະມານ 3-5 ຄຳຄວນໄດ້ຮັບການສອນ ແລະ ຄຳສັບໃຫມ່ຖືກນຳໃຊ້ໃນໂຄງສ້າງປະໂຫຍກທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ແລ້ວ.
- 4.1.6. ການເລືອກຄຳສັບເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ ມັນຄວນຈະເປັນຄຳທີ່ໃຊ້ໃນຊີວິດຈິງ.
- 4.1.7. ການເລືອກຄຳສັບເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ ເລືອກຄຳທີ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດ, ເຊັ່ນ: ງົວມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະໄປກັບງົວຫຼືຫຍ້າຫຼາຍກວ່າກັບເຮືອ.
- 4.1.8. ຄຳສັບທີ່ໃຊ້ກັບນັກຮຽນປະຖົມ ຄວນເປັນຄຳສັບທີ່ເຫັນໄດ້. ສະແດງໃຫ້ເຫັນສີມັງແທນທີ່ຈະກ່າວ abstract
- 4.1.9. ທົບທວນຄຳທີ່ຮຽນແລ້ວ ຄວນທົບທວນຄຳສັບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຳສັບໃຫມ່.
- 4.1.10. ບັດຄຳສັບທີ່ສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຄວນຂຽນໄວ້ 1-2 ອາທິດ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນຈື່ໄດ້ຕະຫຼອດ. ເພາະນັກຮຽນໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດ 4 ຢ່າງຄື: ການເຫັນ, ການໄດ້ຍິນ, ການເວົ້າ ແລະ ການຂຽນ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ການຈື່ຈຳໄດ້ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ແລະ ຄວນມີກິດຈະກຳທີ່ຈະໃຊ້ຄຳສັບນັ້ນເພື່ອຕິດຕໍ່ສື່ສານໃນການສົນທະນາ.
- 4.1.11. ການຈື່ຈຳຄຳສັບ ເດັກນ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະປະຕິບັດ ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຫນ້າເບື້ອ ນັກຮຽນຄວນໃຫ້ນັກຮຽນອ່ານຄຳສັບເປັນຄູ່. ເພາະມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ເບື້ອຄືກັບການອ່ານຄຳສັບດຽວ
- 4.1.12. ການສັ່ງສອນແມ່ນມີປະໂຫຍດຫຼາຍ. ມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ຄວາມຊຶ່ງຈຳການສະກົດຄຳຄືນໃຫມ່. ຄູຄວນໃຫ້ນັກຮຽນຂຽນຄຳສັບເປັນປະຈຳທຸກໆອາທິດ ຫຼືປະມານເດືອນລະເທື່ອຢ່າງໜ້ອຍ. ໂດຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກຮຽນທົບທວນຄືນກ່ອນວ່າຄຳສັບໃດຈະເປັນ. ແຕ່ລະການຂຽນບໍ່ຄວນເກີນ 20 ຄຳ ແລະ ຄວນໃຫ້ຄະແນນນຳ. ບາງທີໃຫ້ຈຸດແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດ. ເນື່ອງຈາກວ່າການຂຽນຄຳສັບແມ່ນເປັນປະໂຫຍດ ນີ້ແມ່ນຍ້ອນວ່າການຂຽນຈະຈື່ຈຳຄຳສັບຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງກວ່າການທ່ອງຄຳເວົ້າ.
- 4.1.13. ການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງກຸ່ມ ແລະ ການທົດສອບຄຳສັບ ນັກຮຽນຄວນໄດ້ຮັບແຈ້ງລ່ວງໜ້າດິນພໍສົມຄວນ. ແລະ ກຳນົດຄຳສັບທີ່ຈະແຂ່ງຂັນ ເພາະວ່າມັນຈະໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະທ່ອງ
- 4.1.14. ຝຶກສະກົດຄຳສັບໄປພ້ອມໆກັນ, ບາງຄັ້ງຖ້າມີຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງພະຍາງ, ຄູຄວນຝຶກໃຫ້ນັກຮຽນສະກົດແຕ່ລະພະຍາງແຍກກັນກ່ອນ. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍຂຶ້ນໃນການຈື່ຈຳຄຳສັບຕ່າງໆເຊັ່ນ: ສີດຳ - ກະດານ, pen - cil, ແລະ ອື່ນໆ. ໃນຂະນະທີ່ການສະກົດຄຳ, ນັກຮຽນອາດຈະຕົບມືຂອງເຂົາເຈົ້າເມື່ອແຕ່ລະສຽງຖືກອອກສຽງ. ຫຼືອາດຈະຕົບມືຕາມຈຳນວນພະຍາງເຊັ່ນ: ສິບເອັດ, ຕົບມື 3 ເທື່ອ

- 4.1.15. ການສອນຄຳສັບເບື້ອງຕົ້ນ ຄູ່ບໍ່ຄວນສຸມໃສ່ການສະກົດຄຳ. ແຕ່ຄວນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງຄຳສັບຕ່າງໆໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້. ອາດຈະໃຊ້ວິທີການເບິ່ງຮູບ, ເບິ່ງຂອງແທ້ໂດຍການເດົາຈາກ hinting. ທ່າທາງຂອງຄູ ເມື່ອຮູ້ຄວາມຫມາຍ ສະນັ້ນຝຶກການສະກົດຄຳ ເນື່ອງຈາກວ່າການສະກົດຄຳແມ່ນຍາກກວ່າການຈີ່ຈຳຄວາມຫມາຍ.
- 4.1.16. ຄຳສັບທີ່ປະກົດຢູ່ໃນປຶ້ມແບບຮຽນ ຄຳສັບປະເພດນີ້ຈະປາກົດຢູ່ໃນການອ່ານ, ຄຳໃດໆທີ່ປາກົດຊ້າໆ ແລະ ເປັນຄຳທີ່ນັກຮຽນຄວນຮູ້ ແລະ ໃຊ້. ຄວນຈະມີການອອກສຽງຂອງຄວາມຫມາຍທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ວິທີການນຳໃຊ້ຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ຖືກຕ້ອງສຳລັບຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເກີນໄປສຳລັບທ້ອງ. ຫຼືຄຳທີ່ບໍ່ປາກົດຢູ່ໃນປຶ້ມແບບຮຽນ ຄູອາດພຽງແຕ່ສອນການອອກສຽງ ແລະ ຄວາມຫມາຍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຝຶກວິທີການໃຊ້ມັນ.
- 4.1.17. ຄຳສັບທີ່ມີປະໂຫຍດ ປະເພດເຫຼົ່ານີ້ຂອງຄຳສັບທີ່ນັກຮຽນຄວນຮູ້ອາດຈະເປັນຄຳທີ່ບໍ່ປາກົດຢູ່ໃນປຶ້ມແບບຮຽນ. ແຕ່ມັນຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນການສົນທະນາຫຼືການຂຽນຄຳສັບປະເພດນີ້ຕ້ອງສອນວິທີໃຊ້ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ
- 4.1.18. ຄູອອກສຽງຄຳດຽວຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊັດເຈນໃຫ້ນັກຮຽນຟັງກ່ອນ 2-3 ເທື່ອ ແລ້ວໃຫ້ນັກຮຽນເວົ້າຊ້າ.
- 4.1.19. ຄູໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງຄຳທີ່ໃຊ້ວັດຖຸ ຫຼື ທ່າທາງ.
- 4.1.20. ກວດເບິ່ງວ່ານັກຮຽນເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບໂດຍການຕັ້ງຄຳຖາມ Yes/No Question ໃຫ້ນັກຮຽນທັງໝົດຕອບ ຫຼື ໃຫ້ຄົນດຽວຕອບ.
- 4.1.21. ຄູສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃຊ້ຄຳສັບໃນປະໂຫຍກ ແລະ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂຽນໃສ່ໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງເຂົາເຈົ້າ
- 4.1.22. ຄູໃຫ້ເດັກຄິດຄຳສັບ ຫຼື ຝຶກສ້າງປະໂຫຍກໂດຍການໃຊ້ຄຳນັ້ນຕາມທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ເຫັນຈາກຄູສອນຂຽນໃຫ້
- 4.1.23. ເຫັນເທິງກະດານ.

5. ຂັ້ນຕອນຂອງການສອນຄຳສັບ

1. ການສອນການຟັງ ແລະ ການສອນຄວາມໝາຍ
2. ຂັ້ນຕອນການສອນການເວົ້າ ແລະ ການອອກສຽງທີ່ຖືກຕ້ອງ.
3. ສອນການອ່ານເພື່ອເບິ່ງອົງປະກອບຂອງຄຳສັບ. ອ່ານອອກສຽງ, ອ່ານ ແລະ ສະກົດໃນເວລາດຽວກັນ.
4. ຂັ້ນຕອນການສອນການຂຽນໃຫ້ເຫັນພາບ ຫຼື ຟັງຄຳ ແລະ ຂຽນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ.
5. ຂັ້ນຕອນໃນການທົດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຝຶກອົບຮົມນັກຮຽນການນຳໃຊ້ຄຳສັບຕ່າງໆ.

6. ໃຫ້ນັກຮຽນຂຽນຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຈາກຂະບວນການສອນຄຳທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ ສະຫຼຸບການສອນຄຳສັບດັ່ງນີ້:

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຂັ້ນຕອນການຟັງ-ເວົ້າ ຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບ ແລະ ການອອກສຽງທີ່ຖືກຕ້ອງ ອາດມີກິດຈະກຳດັ່ງນີ້: ເລີ່ມດ້ວຍການແນະນຳຄຳສັບໂດຍການໃຊ້ສີ່. ຈາກນັ້ນອອກສຽງ ແລະ ໃຫ້ນັກຮຽນຮຽນແບບສຽງຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ການສອນການອ່ານ ກິດຈະກຳຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ອາດຈະເປັນການຈັບຄູ່ຮູບພາບທີ່ມີຄຳສັບຕ່າງໆ. ການນຳໃຊ້ບັດຮູບພາບ ແລະ ບັດຄຳ ສຳລັບນັກຮຽນອ່ານ

ຂັ້ນຕອນທີ 3 ຂັ້ນຕອນການຂຽນເລີ່ມຈາກການສອນຕົວອັກສອນອອກສຽງ ແລະ ການຂຽນຕົວອັກສອນໃນອາກາດ. ຈາກນັ້ນຂຽນຕົວອັກສອນຕາມເສັ້ນຈຸດ ຈາກນັ້ນເກັບ ແລະ loaded ເຂົ້າໄປໃນຫນັງສືໄດ້

ຂັ້ນຕອນທີ 4 ຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດກິດຈະກຳ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ມັນເປັນການນຳສະເໜີຄຳສັບທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ການປະຕິບັດການສິນທະນາ.

ຕົວຢ່າງຂອງວິທີການສອນຄຳສັບ

ທ່ານສອນບໍ່ເກັ່ງ, ແຕ່ວິເຄາະວ່າເພື່ອຮຽນຮູ້ຄຳສັບຂອງເດັກນ້ອຍທຳອິດ, ໃຫ້ເດັກມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຢູ່ໃນສະຫມອງຂອງລາວກ່ຽວກັບຄຳສັບ.

ຕົວຢ່າງ: ເອົາຂອງແທ້ມາ. (ຈາກນັ້ນຄູອາຈານ / ນັກສຶກສາເລົ່າເລື່ອງ ກ່ຽວກັບວ່າ ຕະຫລົກຫຼາຍ ຫຼືເລື່ອງທີ່ເກີນໄປ, ເດັກນ້ອຍຈະຈື່ຈຳໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ)

(ຂັ້ນຕອນທີ 1, ເດັກມີຂໍ້ມູນໃນສະໝອງ.)

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ນັກຮຽນຟັງເທບຂອງຄູຕ່າງປະເທດ. (ມີຮູບພາບຫຼືຂອງແທ້) (ຫຼືພວກເຮົາສາມາດອອກສຽງມັນເອງ)

ນັກຮຽນຟັງຫຼາຍຄັ້ງ, ຄູອອກສຽງທັງຄຳສັບ ແລະ ປະໂຫຍກ, ຫຼືຄູອາຈານປະຕິບັດອົງປະກອບຂອງຄຳ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ນັກສຶກສາເວົ້າຄຳສັບຕ່າງໆເລື້ອຍໆ ແລະ ຊ້ຳຄູອາຈານຕ້ອງມີເຕັກນິກການກະຕຸ້ນການເວົ້າສຳລັບທ້ອງຮຽນທັງຫມົດ, ກຸ່ມບຸກຄົນ, ຄູ່, ແລະ ດ່ຽວເກມເຊັ່ນ: ເຈ້ຍ, scissors ອາດຈະໄດ້ຮັບການນຳໃຊ້ເພື່ອຊ່ວຍ. ໃຜຊະນະການອອກສຽງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄະແນນ, ແລະ ອື່ນໆ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4 ນັກຮຽນຝຶກອ່ານຄຳສັບ. (ມີຮູບພາບ / ຕົວຈິງ, ບັດຄຳ ແລະ ການອອກສຽງ)

ຂັ້ນຕອນທີ 5 ນັກຮຽນຝຶກການຂຽນ.

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຄູອາຈານບໍ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເດັກນ້ອຍສໍາເນົາຄໍາສັບແຕ່ລະ 10 ເທື່ອ, ແລະ ນີ້ແມ່ນຖືວ່າເປັນການປະຕິບັດການຂຽນ.

- ຄໍາແນະນໍາສໍາລັບການສອນການຂຽນເຊັ່ນຫນັງສືເດັກນ້ອຍຕ້ອງຮູ້ຈັກສຽງ b ກ່ອນ.

ເອົາເດັກອອກ b - ບໍ່, ຫຼາຍເທື່ອ

ຕໍ່ໄປ k - ຕົກລົງຫຼາຍເທື່ອ

oo - pronounced uh (ມັນບໍ່ໄດ້ປຽບທຽບກັບພາສາລາວຖືກຕ້ອງ)

ເດັກນ້ອຍປະສົມ b-oo-k bee uh ke bukke (cheep a little) ນີ້ແມ່ນຂະບວນການຂຽນ. ການນໍາໃຊ້ສຽງເປັນສິ່ງສໍາຄັນຄົນອື່ນອາດຈະມີວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຊິ່ງທັງຫມົດແມ່ນຖືກຕ້ອງຮ່ວມກັນ

ຂັ້ນຕອນທີ 6, ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນສໍາຄັນຄູອາຈານສາມາດໃສ່ມັນໃນຂັ້ນຕອນທີ 3 ຫຼືໃສ່ມັນໃນທຸກຂັ້ນຕອນ.

ຄໍາສັບແມ່ນສຽງ ແລະ ຕົວອັກສອນທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ແລະ ສິ່ງນັ້ນຕ້ອງຢູ່ໃນປະໂຫຍກ.

ຫຼືຕ້ອງໄດ້ຮັບການນໍາໃຊ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຝຶກໃຫ້ລູກເວົ້າເຊັ່ນ:

- I have a book.
- She has a book.
- He has three books. ຄູອາດຈະຖາມວ່າ
- Do you have a book? (Do you have any books?)
- How many books do you have?
- What color is your book?
- Which book do you like best?

ຂັ້ນຕອນທີ 7: ສ້າງ, ເສີມຂະຫຍາຍ, ສ້າງເຄາະຜົນໄດ້ຮັບ(ມັນຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄິດ, ແກ້ໄຂບັນຫາ, ຮູ້ຈັກວາງແຜນການເຮັດວຽກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການຝຶກອົບຮົມຄວາມຄິດສ້າງສັນ) ຄູສອນສິ່ງເສີມໃຫ້ນັກຮຽນສ້າງຜົນງານເຊັ່ນ

- ການຫຼິ້ນບົດບາດ / ເຕັ້ນ Fantasy ແລະ ອື່ນໆ
- ໃຫ້ນັກຮຽນປະກອບຮູບພາບກ່ຽວກັບຫນັງສືທີ່ມີຄໍາອະທິບາຍເລັກນ້ອຍອື່ນໆ.

ຂັ້ນຕອນທີ 8: ການນຳສະເໜີວຽກງານ, ຄູອາຈານ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຊື່ນຊົມມັນ. (ຄືການສ້າງລູກໃຫ້ຮຽນ ຮູ້ການຍອມຮັບຄຸນຄ່າຂອງຕົນເອງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້.ພວກເຮົາເກັ່ງໃນການສ້າງເດັກນ້ອຍໃຫ້ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈ ແລະ ຫມິ່ນໃຈ)

- ໂອກາດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ນຳສະເໜີຜົນງານຂອງເຂົາເຈົ້າ
- ຄຽງຄູ່ກັບການໃຫ້ປ້າຍແນະນຳໃນຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ສະຖານທີ່ອື່ນໆ
- ຄູສອນ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ.

ຄູປະເມີນການເຮັດວຽກຂອງນັກຮຽນ ແລະ ສາມາດໃຫ້ຄະແນນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງນັ່ງອອກຂໍ້ສອບສຳລັບການ ສອບເສັງພາກ ທັກສະການຟັງ, ເວົ້າ, ອ່ານ ແລະ ຂຽນ ແມ່ນຄົບຖ້ວນຕາມຫຼັກສູດ. ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ ຈະຮັກພາສາອັງກິດ ແລະ ກ້າເວົ້າເນື່ອງຈາກວ່າເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບໂອກາດທີ່ຈະເວົ້າເດັກນ້ອຍຖືກຄູສອນຫຼອກລວງ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວວ່າມັນເປັນການຮຽນຮູ້ຄູອາຈານມີຄວາມສຸກ, ນັກຮຽນມີຄວາມສຸກ.

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ຈິ່ງເວົ້າລາຍລະອຽດຂອງເຕັກນິກການສອນຄຳສັບພາສາອັງກິດມີຫຍັງແນ່?
2. ການສອນພາສາອັງກິດມີຈັກຂັ້ນຕອນ?

ບົດທີ 5

ຮູບແບບການສອນພາສາອັງກິດ

ການສອນພາສາອັງກິດໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ມີທິດສະດີການສອນທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ທີ່ຄູສອນຈະເລືອກເອົາວິທີການທີ່ເໝາະສົມເພື່ອນຳພາປັບຕົວເພື່ອສອນນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ ເປັນວິທີການສອນຕໍ່ໄປນີ້:

1. ວິທີສອນໄວຍະກອນ ແລະ ການແປ (Grammar Translation)

ແມ່ນວິທີການສອນທີ່ ສຸມໃສ່ກົດລະບຽບໄວຍາກອນ ແລະ ນຳໃຊ້ການແປພາສາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈ ບົດຮຽນຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

1. ຄູຈະບອກ ແລະ ອະທິບາຍກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ຍົກເວັ້ນ.
2. ໃນຄຳສັບ ຄູຈະສອນຫຼາຍຄຳຕໍ່ເວລາ. ບອກການແປພາສາໄທ ບາງຄັ້ງການອ່ານຍັງຂຽນ.
3. ຄູເນັ້ນທັກສະການອ່ານ ແລະ ຂຽນ.
4. ຄູເນັ້ນການວັດແທກຄວາມຮູ້, ຄວາມຈຳ, ຄຳສັບ, ກົດລະບຽບ, ຄວາມສາມາດໃນການແປ.
5. ຄູມີບົດບາດສຳຄັນທີ່ສຸດ
6. ນັກຮຽນເປັນຜູ້ຟັງ. ແລະ ຂຽນສິ່ງທີ່ອາຈານເວົ້າໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກ
7. ນັກຮຽນຕ້ອງຈື່ກົດລະບຽບເຊັ່ນດຽວກັນກັບຊື່ສະເພາະທາງໄວຍະກອນ.
8. ນັກຮຽນເຮັດບົດຝຶກຫັດທີ່ສອດຄ່ອງກັບເກນໄວຍາກອນ.
9. ນັກຮຽນບໍ່ໄດ້ຝຶກການໃຊ້ຄຳສັບໃນປະໂຫຍກ.

2. ວິທີການສອນໂດຍກົງ

ເປັນວິທີການສອນ ສຸມໃສ່ທັກສະການຟັງ ແລະ ເວົ້າກ່ອນເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຝຶກທັກສະການອ່ານ ແລະ ການຂຽນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ເມື່ອນັກຮຽນສາມາດຟັງ ແລະ ເວົ້າໄດ້ ສາມາດອ່ານ ແລະ ຂຽນໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ, ບໍ່ເນັ້ນ ໃສ່ກົດລະບຽບໄວຍາກອນຫຼາຍເກີນໄປ ບົດຮຽນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນກົດຈະກຳລິນທະນາ. ນັກສຶກສາໄດ້ໃຊ້ພາສາຢ່າງ ເຕັມທີ່ຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

1. ຄູຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນເວົ້າຕອບ.
2. ຄູສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ ຫຼື ນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ອ່ານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຮຽນ-ການສອນ.
3. ອະທິບາຍຄຳສັບໃນພາສາອັງກິດ ແລະ ນຳໃຊ້ຕົວຢ່າງທີ່ແທ້ຈິງ

4. ການປະເມີນໄດ້ເນັ້ນໃສ່ການຟັງ ແລະ ຫັກສະການເວົ້າເຊັ່ນການຕາມຄຳສັ່ງ. ຄຳສັ່ງປະຕິບັດຕາມ

3. ວິທີການຟັງ-ເວົ້າ (ສຽງ – ວິທີການເວົ້າ)

ມັນເປັນວິທີການສອນໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການພາສາສາດ ແລະ ວິທີການສອນທີ່ມີໂຄງສ້າງ. ເປັນການສອນໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກທຳມະຊາດ, ຄືການຟັງ, ການເວົ້າ, ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ມັນສອນທຸກອົງປະກອບຕາມລຳດັບຈາກງ່າຍຫາຍາກຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

- ຄູ່ຕ້ອງເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີໃນການນຳໃຊ້ພາສາທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນແບບ.
- ຄູ່ຈັດຄຳສັບ ແລະ ປະໂຫຍກປະກອບເປັນປະໂຫຍກໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດຊ້ຳໃນລັກສະນະຕ່າງໆ.
- ຄູ່ໄດ້ສຸມໃສ່ການປະຕິບັດປະໂຫຍກພາສາໃນຫ້ອງຮຽນຫຼາຍກວ່າຜົນປະໂຫຍດຂອງການໃຊ້ພາສາໃນຊີວິດປະຈຳວັນ.
- ນັກຮຽນຕ້ອງຝຶກພາສາທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນເລື້ອຍໆ.
- ນັກຮຽນເປັນຜູ້ຮຽນແບບ. ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄູສອນຈາກສິ່ງທີ່ງ່າຍໄປຫາສິ່ງທີ່ຍາກ, ຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າແບບອັດຕະໂນມັດ.

4. ວິທີການສອນໂດຍອີງໃສ່ທິດສະດີ Cognitive Code Learning

ວິທີການສອນນີ້ແມ່ນອີງໃສ່ແນວຄວາມຄິດຂອງພາສາ ມັນເປັນລະບົບຂອງກົດລະບຽບ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການສະແດງອອກ. ພາສາແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງກົດລະບຽບ. ຈະສາມາດນຳໃຊ້ພາສາຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

- ຄູ່ສຸມໃສ່ຝຶກຫັກສະທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນສອນ. ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຝຶກຟັງ ແລະ ເວົ້າໃຫ້ດີກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນອ່ານ ແລະ ຂຽນ ອີງຕາມວິທີການຟັງການປາກເວົ້າ (Audio - Lingual Method)
- ຄູ່ສອນເນື້ອໃນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຂຶ້ນກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງນັກຮຽນ ມີຄວາມສາມາດໃນການຟັງ, ເວົ້າ, ອ່ານ ແລະ ຂຽນຫັກສະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ
- ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ໃຊ້ຄວາມຄິດ, ສະຕິປັນຍາ, ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ດີໃນການຮຽນພາສາອັງກິດ.
- ໃຊ້ພາສາໄທຊ່ວຍອະທິບາຍ. ແຕ່ອະທິບາຍກ່ຽວກັບການຟັງ ແລະ ການເວົ້າ
- ການວັດແທກ ແລະ ປະເມີນຜົນຂອງພາສາຂອງນັກຮຽນແມ່ນ fluency ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາສາ.

5. ວິທີການສອນຕາມຄວາມເປັນເອກະພາບ (ຄຳແນະນຳສ່ວນບຸກຄົນ)

ຈາກການວິວັດທະນາການສອນພາສາອັງກິດ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າຜູ້ຮຽນເລີ່ມຖືບົດບາດຂອງການເປັນຜູ້ຮັບແຕ່ຝ່າຍດຽວມາເປັນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ. ເພື່ອສອນເພີ່ມເຕີມຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

- ການສອນປ່ຽນຈາກຄູໄປຫາຄູ. ເປັນຜູ້ຮຽນເປັນໃຈກາງ
- ຄູພະຍາຍາມເປີດໂອກາດໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າດ້ວຍຕົນເອງຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້.
- ຄູອາຈານກະກຽມອຸປະກອນການສອນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.
- ຄູຈະກະກຽມອຸປະກອນ, ເອກະສານ, ບົດຮຽນໂຄງການ, ຊຸດການຮຽນ, ຄອມພິວເຕີຊ່ວຍສອນ ແລະ ຄຳແນະນຳສຳລັບຄຳຕອບ ໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ.

6. ວິທີການຕອບສະໜອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍທັງຫມົດ

ແບບການສອນນີ້ ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຟັງ ເມື່ອຜູ້ຟັງເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຟັງ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ນັ້ນກໍຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຈື່ຈຳໄດ້ດີຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

- ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສຶດສອນ ຜູ້ຮຽນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າ ເຂົາເຈົ້າເປັນພຽງຜູ້ຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມອາຈານເທົ່ານັ້ນ.
- ຄູຊີ້ນຳພຶດຕິກຳຂອງນັກຮຽນທຸກຄົນ. ຄູອາຈານຈະອອກຄຳສັ່ງດ້ວຍຕົນເອງ. ເມື່ອເວລາເໝາະສົມ, ເວົ້າ ແລະ ສືບຕໍ່ຮຽນຮູ້ການອ່ານ ແລະ ຂຽນ.
- ພາສາທີ່ໃຊ້ໃນການສອນແມ່ນເນັ້ນໃສ່ພາສາເວົ້າ. ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບໂຄງສ້າງໄວຍະກອນ. ແລະ ຄຳສັບຫຼາຍກ່ວາລັກສະນະອື່ນໆ ອີງໃສ່ປະໂຫຍກຄຳສັ່ງ
- ນັກຮຽນຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຢ່າງຊັດເຈນຈາກທ່າທາງຂອງຄູ.
- ຄູສາມາດຮູ້ທັນທີວ່ານັກຮຽນເຂົ້າໃຈຫຼືບໍ່. ຈາກການສັງເກດຂອງນັກຮຽນປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄູ.
- ຄູຕ້ອງເຮັດວຽກກັບນັກຮຽນໃນຂັ້ນຕົ້ນ.
- ຕ້ອງສັ່ງຈາກງ່າຍຫາຍາກ.

7. ວິທີການສົນທະນາ

ແມ່ນວິທີການສອນທີ່ແນໃສ່ນັກຮຽນ ຮູ້ວິທີການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ ເຕົ້າໂຮມພະລັງຂອງແນວຄວາມຄິດເພື່ອພິຈາລະນາຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາ ຊອກຫາຂໍ້ເທັດຈິງຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

- ຝຶກອົບຮົມນັກສຶກສາໃຫ້ກ້າກ້າ ກ້າສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ, ກ້າເວົ້າ ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ຝຶກການເປັນຜູ້ຟັງທີ່ດີ. ຝຶກອົບຮົມໃຫ້ມີລະບຽບວິໄນ. ແລະ ຄວາມອິດທິນທີ່ຈະຟັງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນອື່ນ

- ຄູ່ສ້າງສະຖານະການໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດວຽກນັ້ນ ຂໍໃຫ້ນັກສຶກສາໄປ camps ເປັນເວລາ 5 ມື້ນັກສຶກສາ ຕ້ອງໄດ້ກະກຽມອຸປະກອນຂອງເຂົາເຈົ້າມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະນຳມາຮ່ວມສິນທະນາ. ແລະ ສະຫຼຸບຜົນ ເປັນບົດລາຍງານເພື່ອສົ່ງໃຫ້ຄູສອນ, ແລະ ອື່ນໆ.

8. ວິທີການໂຄງການ

ເປັນວິທີສອນນັກຮຽນເຮັດກິດຈະກຳ. ກິດຈະກຳໃດໆທີ່ນັກຮຽນສົນໃຈ ຫຼືຕາມການມອບໝາຍຂອງຄູຄຸນນະ ສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

1. ນັກຮຽນປະຕິບັດຢ່າງເປັນເອກະລາດ.
2. ຄູເປັນພຽງຜູ້ແນະນຳ, ຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຕິດຕາມວຽກງານຂອງນັກຮຽນວ່າມີຄວາມຄືບໜ້າ.ອຸປະສັກຕໍ່ ການປະເມີນຜົນການປະຕິບັດແມ່ນຫຍັງ?
3. ນັກຮຽນຈະມີເສລີພາບໃນການໃຊ້ພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່.

9. ວິທີການຮຽນຮູ້ພາສາຊຸມຊົນ

ວິທີການສອນນີ້ມີແນວຄວາມຄິດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກແນວຄວາມຄິດອື່ນໆ ຄຸນນະສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

1. ສຸມໃສ່ຜູ້ຮຽນ
2. ເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາສາຍພົວພັນລະຫວ່າງຄູ ແລະ ນັກຮຽນ. ແລະ ລະຫວ່າງນັກສຶກສາ ເຮັດໃຫ້ ນັກຮຽນຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມ.
3. ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳ.
4. ຄູເຮັດໜ້າທີ່ເປັນທີ່ປຶກສາດ້ານພາສາເທົ່ານັ້ນ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງ.
5. ເນັ້ນການໃຊ້ພາສາເພື່ອການສື່ສານ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ສາມາດນຳໄປໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ຝຶກອົບຮົມນັກ ຮຽນການນຳໃຊ້ໂຄງສ້າງປະໂຫຍກ, ຄຳສັບ ແລະ ສຽງ. ອີງຕາມວິທີການສອນໃນກຸ່ມພົວພັນ
6. ການປະເມີນຜົນທາງວິຊາການແມ່ນການທົດສອບປະສົມປະສານທີ່ນັກຮຽນປະເມີນຕົນເອງ. ເບິ່ງຈາກ ການຮຽນຮູ້ຂອງຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຄືບໜ້າຂອງພວກເຂົາ
7. ຖ້ານັກຮຽນມີບ່ອນຜິດ ອາຈານຈະພະຍາຍາມແກ້ໄຂ. ໂດຍບໍ່ມີການນຳໃຊ້ວິທີການຂົ່ມຂູ່ ໂດຍການຝຶກ ຊ້ອມເລື້ອຍໆ

10. ວິທີການສອນຕາມພາສາການສອນເພື່ອການສື່ສານ. (ວິທີການສື່ສານ)

ຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ແມ່ນແຕ່ນັກຮຽນ ຈະຮຽນຮູ້ໂຄງສ້າງຂອງພາສາໄດ້ດີ ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າ ຫຼືສື່ສານໄດ້ດີ ຫຼາຍ ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ນັກພາສາສາດ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮຽນຮູ້ພາສາຕ່າງປະເທດ ໄດ້ສະເໜີວິທີການສອນ

ແບບໃໝ່, ຄືການສອນເພື່ອສື່ສານ ມັນເຊື່ອວ່າພາສາບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນລະບົບໄວຍາກອນທີ່ປະກອບດ້ວຍສຽງ, ຄຳສັບ ແລະ ໂຄງສ້າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພາສາແມ່ນລະບົບທີ່ໃຊ້ໃນການສື່ສານ. ສະນັ້ນການສອນ ສະນັ້ນ, ນັກຮຽນຄວນໃຊ້ພາສາເພື່ອສື່ສານ. ແລະ ຕ້ອງໃຊ້ພາສາທີ່ເໝາະສົມຕາມເງື່ອນໄຂຂອງສັງຄົມ

11. ໂຄງການ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition)

ໂຄງການ CIRC ແມ່ນໂຄງການສຳລັບການສອນການອ່ານ. ທັກສະການຂຽນ ແລະ ພາສາ (ສິລະປະພາສາ) ໃຊ້ກັບນັກຮຽນຊັ້ນປະຖົມໂດຍເນັ້ນໃສ່ຫຼັກສູດ ແລະ ວິທີການສິດສອນ ພັດທະນາໂດຍ Madden, Slavin ແລະ Stevens ໃນປີ 1986, CIRC ແມ່ນວິທີການຮຽນຮູ້ຂອງທີມງານໃຫມ່ທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນໂຄງການການຮຽນຮູ້ການຮ່ວມມືທີ່ຫນ້າສົນໃຈຫຼາຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນໂຄງການສອນທີ່ປະສົມປະສານການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມືກັບການອ່ານ. ແລະ ການຂຽນໂດຍກົງ CIRC-ການອ່ານສຳລັບການອ່ານ ນັກຮຽນຈະຖືກສອນພາຍໃນກຸ່ມການອ່ານ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ນັກຮຽນແບ່ງອອກເປັນທີມ. ເຮັດວຽກກ່ຽວກັບກິດຈະກຳການຮ່ວມມື ໂດຍການຈັບຄູ່ການອ່ານເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ອ່ານການຄາດຄະເນເລື່ອງ ສະຫຼຸບເລື່ອງໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ ການຂຽນຄຳຕອບຂອງຄຳຖາມຈາກຫົວຂໍ້ ການປະຕິບັດການສະກົດຄຳຄຳສັບ ຖອດລະຫັດ ແລະ ປະຕິບັດຄຳສັບ ນັກຮຽນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເປັນທີມເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ, ອ່ານ, ແລະ ໄດ້ຮັບທັກສະອື່ນໆ. ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈ CIRC-Writing/Language Arts ສຳລັບການຂຽນ ວິທີການທີ່ໃຊ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບຮູບແບບຂະບວນການຂຽນ. ເຊິ່ງໃຊ້ຮູບແບບທີມດຽວກັນກັບໂປຣແກຣມ CIRC ສຳລັບການອ່ານ ໃນວິທີການນີ້, ນັກຮຽນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອວາງແຜນ, ຮ່າງ, ທົບທວນ, ລວບລວມ ແລະ ຈັດລຳດັບເລື່ອງ (ດັດແກ້), ແລະ ພິມຫຼືເຜີຍແຜ່ເລື່ອງ. ອາຈານສະເໜີເນື້ອໃນເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄຳແນະນຳ (ແບບ), ເນື້ອໃນ ແລະ ຍຸດທະສາດການຂຽນ CIRC ສຳລັບການອ່ານ ແລະ ຂຽນ ປົກກະຕິແລ້ວພວກມັນຖືກນຳໃຊ້ຮ່ວມກັນກັບ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂຄງການນີ້ສາມາດຖືກນຳໃຊ້ແຍກຕ່າງຫາກສຳລັບການສອນການອ່ານ. ຫຼືສາມາດສອນການຂຽນພຽງແຕ່ຫນຶ່ງໂຄງການການຮຽນຮູ້ການຮ່ວມມື ກິດຈະກຳໂດຍລວມມີດັ່ງນີ້:

1. ການສອນເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄູ (Teacher Instruction).
2. ການປະຕິບັດເປັນທີມ: ນັກຮຽນເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ 4-5 ຄົນ ມີຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ. ຮຽນຮູ້ຈາກການມອບຫມາຍຂອງຄູອາຈານໂດຍການນຳໃຊ້ໃບເຮັດວຽກຫຼືອຸປະກອນການຝຶກອົບຮົມອື່ນໆ. ຂຶ້ນກັບເນື້ອໃນທີ່ສຶກສາ ນັກຮຽນຈະປະເມີນສະມາຊິກໃນກຸ່ມຂອງແຕ່ລະຄົນ.
3. ນັກຮຽນໄດ້ປະເມີນການຮຽນຮູ້ຂອງຕົນເອງ (Individual Assessment) ໃນດ້ານຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມສາມາດທີ່ໄດ້ຮັບໃນບົດຮຽນ.
4. ຄະແນນຈາກການປະເມີນນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ ຈະຖືກລວມຢູ່ໃນຄະແນນຂອງທີມ (Team Recognition) ທີມໃດທີ່ໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂທີ່ກຳນົດໄວ້. ຈະໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນ ຫຼືລາງວັນອື່ນໆ

12. ການຈັດກຸ່ມນັກຮຽນ

ນັກສຶກສາຈະເຮັດວຽກກ່ຽວກັບກິດຈະກຳທີ່ກຳນົດໄວ້. ພາຍໃນກຸ່ມການຮຽນຮູ້ກັບນັກຮຽນທີ່ມີຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນໃນກຸ່ມການອ່ານ, ນັກຮຽນຖືກຈັດໃສ່ໃນສອງຫາສາມກຸ່ມອ່ານ, ຂຶ້ນກັບລະດັບການອ່ານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄູ່ຈະກຳນົດວ່ານັກຮຽນຄົນໃດຖືກຈັດໃຫ້ເປັນນັກຮຽນເກັ່ງ, ປານກາງ, ຫລື ອ່ອນ.

ຕົວຢ່າງການວິໄຈ:

<http://www.library.msu.ac.th/web/dublin.linkout.php?url=http://khoon.msu.ac.th/full11/sudsiri961/titlepage.pdf>

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ບັນດາຮູບແບບການສອນພາສາອັງກິດທີ່ນິຍົມໃຊ້ຫຼາຍມີຮູບແບບໃດແນ່?

ບົດທີ 6

ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນ 4 MAT

ວິທີການຮຽນ-ການສອນຂອງ 4 MAT ແມ່ນອີງໃສ່ແນວຄວາມຄິດຂອງຮູບແບບການຮຽນຮູ້ຂອງຜູ້ຮຽນ (Learning Style) ແລະ ການເຮັດວຽກຂອງສະຫມອງ. ສໍາລັບແນວຄວາມຄິດແບບ ການຮຽນຮູ້ຂອງຜູ້ຮຽນ, ສະເໜີໂດຍ Mc Carthy, ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງ David Kolb, ຜູ້ທີ່ອະທິບາຍວ່າຮູບແບບການຮຽນຮູ້ແມ່ນມາຈາກສອງມິຕິ:

2. ການຮຽນຮູ້ (ການຮັບຮູ້)

ການຈັດການຂໍ້ມູນ (ການປະມວນຜົນ)

1.1. ຄວາມຮັບຮູ້, ເຊິ່ງມີ 2 ລັກສະນະຄື:

- ການຮັບຮູ້ໂດຍຜ່ານປະສົບການຈິງ
- ການຮັບຮູ້ໂດຍຜ່ານແນວຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ

1.2. ການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນ (Processing) ເຊິ່ງມີ 2 ລັກສະນະຄື:

- ການສັງເກດການສະທ້ອນ
- ການທົດລອງຢ່າງຫ້າວຫັນ

ລັກສະນະການຮຽນຮູ້ຂອງແຕ່ລະປະເພດຂອງຜູ້ຮຽນ ພວກເຂົາເຈົ້າມີລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້. **ປະເພດທີ 1 (Type 1)** ຮຽນຮູ້ຈາກປະສົບການໂດຍກົງຢ່າງຈິງຈັງ ຜ່ານການສັງເກດ ແລະ ການຄິດສະທ້ອນຄືນ, ເຂົາເຈົ້າເອີ້ນວ່າຜູ້ຮຽນ. Imaginative Learner, ລາວຈະພະຍາຍາມຊອກຫາຄວາມຫມາຍໃນສິ່ງທີ່ລາວຮຽນຮູ້. ມັກຖາມວ່າເປັນຫຍັງ (Why)

ນັກຮຽນປະເພດ 2 (ປະເພດທີ 2) ຮຽນຮູ້ຈາກປະສົບການທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ ຜ່ານການຄິດສະທ້ອນເຖິງ ຈົນກ່ວາການສ້າງແນວຄວາມຄິດ ເອີ້ນວ່າຜູ້ຮຽນ. ຜູ້ຮຽນວິເຄາະມັກຈະມັກຖາມວ່າແມ່ນຫຍັງ (What).

ຜູ້ຮຽນປະເພດ 3 (ປະເພດ 3) ຮຽນຮູ້ຈາກແນວຄິດທີ່ຮັບຮູ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເອົາແນວຄວາມຄິດໂດຍຜ່ານການປະຕິບັດຕົນເອງ. ຈັດເປັນນັກຮຽນເອີ້ນວ່າ ນັກຮຽນທີ່ເກັ່ງໃນການນໍາໃຊ້ສາມັນສໍານິກ (Common Sense Learner) ມັກຖາມວ່າແນວໃດ (How).

ນັກຮຽນປະເພດ 4 (ປະເພດ 4) ຮຽນຮູ້ຈາກການປະຕິບັດຈົນກ່ວາພວກເຂົາໄດ້ຮັບປະສົບການທີ່ພວກເຂົາສາມາດ ຍອມຮັບໄດ້. ຈັດເປັນນັກຮຽນເອີ້ນວ່າ ນັກຮຽນຍອມຮັບການປ່ຽນແປງ (Dynamic Learners) ມັກຖາມວ່າ... ແລ້ວ...12 kankhumkhong kanhiankanson 4 MAT

2. ການອອກແບບກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້

ວິທີການ 4 MAT ຂອງການຮຽນ-ການສອນແມ່ນການອອກແບບກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ທີ່ມີນະວັດກຳທີ່ ສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງບຸກຄົນ. ການຈັດການການຮຽນຮູ້ທີ່ເນັ້ນໜັກ ນັກຮຽນເປັນໃຈ ກາງ ພ້ອມທັງພັດທະນາທ່າແຮງຂອງຜູ້ຮຽນໃຫ້ເປັນຄົນດີ, ສະຫຼາດ ແລະ ມີຄວາມສຸກ.

Mac Cathie ນຳພາຜົນຂອງການສັງລວມການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຮູບແບບການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ແລະ ຜົນ ຂອງການສຶກສາກ່ຽວກັບການພັດທະນາຂອງສະຫມອງທັງສອງ hemispheres ເພື່ອພັດທະນາເປັນຄຳແນະນຳໃນການ ຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ສຳລັບ ທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຜູ້ຮຽນທຸກລັກສະນະລວມ ຂະບວນການຈັດການການຮຽນຮູ້ແບ່ງ ອອກເປັນ 4 ຂັ້ນຕອນ, ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແບ່ງອອກເປັນ 2 ຂັ້ນຕອນຍ່ອຍ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວການຮຽນຮູ້ ຖືກຈັດໃຫ້ມີຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ຄ່ອງຕົວ. ຕອບສະໜອງການພັດທະນາທຸກດ້ານຂອງຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຮຽນທີ່ມີຮູບ ແບບການຮຽນຫຼືລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນດັ່ງນີ້:

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ການນຳສະເໜີປະສົບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຮຽນ. ຂັ້ນຕອນນີ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີຄວາມສົນໃຈ ໃນວິຊາທີ່ຕົນກຳລັງຮຽນ. ຄົ້ນຫາເຫດຜົນຂອງຕົນເອງວ່າເປັນຫຍັງທ່ານຕ້ອງການຮຽນຮູ້ວິຊານັ້ນ, ແບ່ງອອກເປັນ 2 ຂັ້ນ ຕອນຍ່ອຍ:

- 1.1. ການປັບປຸງປະສົບການ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຜູ້ຮຽນຈະສາມາດພົວພັນຫຼືການນຳໃຊ້ຈົນຕະນາການຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃນ ການຮຽນຮູ້ແມ່ນຫຍັງ (ເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາສະໜອງເບື້ອງຂວາ)
- 1.2. ການວິເຄາະປະສົບການທີ່ໄດ້ຮັບ ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນກ່ຽວກັບປະສົບການທີ່ໄດ້ຮັບໃນຂັ້ນ ຕອນທີ 1.1 ດ້ວຍການຄິດທີ່ສຳຄັນ (ເນັ້ນໜັກໃສ່ການພັດທະນາ hemisphere ຊ້າຍ)

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ການນຳສະເໜີເນື້ອໃນ, ສານ, ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃຫ້ຜູ້ຮຽນ ຂັ້ນຕອນນີ້ເປັນການເຊື່ອມໂຍງ ຂອງການຮຽນຮູ້ຈາກຂັ້ນຕອນທີ 1.2 ກັບແນວຄວາມຄິດເພື່ອຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຮຽນ, ແບ່ງອອກເປັນ 2 ຂັ້ນ ຕອນຍ່ອຍ:

- 2.1. ປະສົມປະສານປະສົບການເພື່ອສ້າງແນວຄວາມຄິດ (Concept) ເຮັດໃຫ້ການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງ ປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນຮູ້ ເພື່ອເຂົ້າໃຈ (ເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາຂອງສະຫມອງເບື້ອງ ຂວາ)
- 2.2. ການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ ມັນເປັນຂະບວນການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນ. ຈົນກ່ວາການສ້າງແນວຄວາມຄິດ (ເນັ້ນຫນັກໃສ່ການພັດທະນາສະຫມອງຊ້າຍ)

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ການປະຕິບັດເພື່ອການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ ມັນແມ່ນການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດໄປສູ່ ການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ມັນເປັນການຄົ້ນຫາຄຳຕອບກ່ຽວກັບວິທີເຮັດມັນ, ແບ່ງອອກເປັນ 2 ຂັ້ນຕອນຍ່ອຍ:

- 3.1. ຂັ້ນຕອນການດຳເນີນງານ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ນັກຮຽນຈະປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້. (ເນັ້ນຫນັກ ໃສ່ການພັດທະນາສະຫມອງຊ້າຍ)
- 3.2. ການນຳສະເໜີຜົນງານ ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງຜູ້ຮຽນ. ເພື່ອ ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນຮູບແບບຕ່າງໆ ອີງຕາມຄວາມສາມາດ ຫຼືຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ (ເນັ້ນຫນັກໃສ່ການພັດທະນາສະຫມອງຂວາ)

ຂັ້ນຕອນທີ 4: ການນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດ ມັນເປັນຂະບວນການຮຽນຮູ້ທີ່ ທີ່ເກີດຈາກການເຮັດມັນດ້ວຍຕົນເອງ ເພື່ອຊື້ໃຫ້ເຫັນນັ້ນ ຖ້າຈະນຳໄປໃຊ້ໃນຊີວິດຈິງຈະແບ່ງອອກເປັນ 2 ຂັ້ນຕອນຍ່ອຍຄືແນວໃດ

- 4.1. ຄຳຮ້ອງສະຫມັກຄວາມຮູ້ຫຼືການພັດທະນາວຽກເຮັດງານທຳ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຜູ້ຮຽນຈະມີໂອກາດເລືອກ ແລະ ເຮັດວຽກດ້ວຍຕົນເອງທຸກຂັ້ນຕອນ. ຈົນກ່ວາຜົນສຳເລັດເປັນວຽກງານ (ເນັ້ນຫນັກໃສ່ການ ພັດທະນາສະຫມອງຊ້າຍ)
- 4.2. ການນຳສະເໜີ ຫຼື ການເຜີຍແຜ່ ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ນັກຮຽນ ແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການໃນຫຼາຍດ້ານ (ເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາສະຫມອງເບື້ອງຂວາ).

3. ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບການເຮັດວຽກຂອງສະຫມອງ

1. ຄວາມສາມາດຂອງສະຫມອງເບື້ອງຂວາແມ່ນການຄິດສັງເກດຄວາມຄິດສ້າງສັນ ການນຳໃຊ້ຄວາມສາມາດ ທົ່ວໄປ ແນວຄິດຫຼາຍ ແນວຄິດລວມ ຈົນຕະນາການ, ແລະ ອື່ນໆ.
2. ຄວາມສາມາດຂອງສະຫມອງເບື້ອງຊ້າຍແມ່ນການຄິດວິເຄາະ. ເຫດຜົນ ແນວຄິດຫຼາຍທາງເລືອກ ແນວຄິດ ທິດທາງ, ແລະ ອື່ນໆ.

4. ການຈັດການສອນແບບເລົ່າເລື່ອງ

ວິທີການສອນ storyline ເປັນວິທີການທີ່ໃຊ້ໃນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນ. ສຸມໃສ່ນັກຮຽນ ແຕ່ລະຕອນຈະຖືກຜູກມັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ແລະ ສັ່ງໃຫ້ເຫດການ ເອີ້ນກັນວ່າ ກຳນົດເສັ້ນທາງເລື່ອງ ການນຳໃຊ້ຄຳຖາມຕົ້ນຕໍເປັນຄຳແນະນຳ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດເຮັດກິດຈະກຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ເພື່ອສ້າງຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ ມັນແມ່ນການຮຽນຮູ້ຕາມເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ. ດ້ວຍການລວມເຂົ້າກັນລະຫວ່າງວິຊາຕ່າງໆ ເພື່ອຈຸດປະສົງການພັດທະນາທ່າແຮງຂອງຜູ້ຮຽນທັງຫມົດ.

5. ລັກສະນະຂອງວິທີການສອນ

1. ກຳນົດເນື້ອເລື່ອງ ແລະ ຈັດລຽງຕອນ ໂດຍໃຊ້ຄຳຖາມຫຼັກເປັນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້.
2. ເນັ້ນການໃຊ້ກິດຈະກຳ (Activity Based Approach) ຕາມຄຳຖາມຫຼັກ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງບົດເລື່ອງຜູກມັດຊຶ່ງເປັນຕັ້ງຕໍ່ໄປນີ້
 - ນັກຮຽນເປັນໃຈກາງ ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້
 - ຍຶດກຸ່ມເປັນແຫຼ່ງຄວາມຮູ້. ເພື່ອແລກປ່ຽນປະສົບການ
 - ໃຫ້ຜູ້ຮຽນສ້າງຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ໂດຍເນັ້ນໃສ່ຂະບວນການພ້ອມກັບຄວາມຮູ້
 - ເນັ້ນໃສ່ການນຳໄປໃຊ້ຄວາມຮູ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ.
3. ເນັ້ນໃຫ້ຜູ້ຮຽນສ້າງ (ສ້າງ) ຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳຢ່າງຫ້າວຫັນ. ການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມຫມາຍ ສາມາດພັດທະນານັກຮຽນໄດ້ ທັງສະຕິປັນຍາ (ຫົວ), ອາລົມ, ທັດສະນະຄະຕິ (ຫົວໃຈ) ແລະ ທັກສະການປະຕິບັດ (Hands) ເປັນວິທີການສອນທີ່ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຜູ້ຮຽນ (Learner Empowerment) ເຊິ່ງເປັນໂອກາດໃນການສ້າງຄວາມຮູ້ ຫຼື ປັບໂຄງສ້າງຄວາມຮູ້ໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ເປັນເອກະລາດ ແລະ ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ນັ້ນ, ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມຮູ້ທີ່ສ້າງຂຶ້ນ ທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ (Long Life Learning)
4. ເປັນການຮຽນຮູ້ຕາມສະພາບຕົວຈິງ (Authentic Learning) ໂດຍມີການເຊື່ອມສານລະຫວ່າງວິຊາຕ່າງໆ. (ການປະສົມປະສານ)
5. ເຫດການ (Incidents) ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຮຽນຮູ້.
6. ແຕ່ລະເລື່ອງ ຫຼື ແຕ່ລະເຫດການທີ່ລະບຸ ຕໍ່ໄປນີ້ຕ້ອງຖືກລະບຸ. ຫຼືປະກອບດ້ວຍອົງປະກອບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້
 - ກຳນົດ scene, ກຳນົດສະຖານທີ່ສະເພາະໃດຫນຶ່ງ ແລະ ເວລາ.
 - ລັກສະນະສາມາດເປັນມະນຸດຫຼືສັດ.

- ວິທີການຊີວິດສໍາລັບການສຶກສາ
- ບັນຫາທີ່ລໍຖ້າການແກ້ໄຂ
ພາລະບົດບາດຂອງຄູ ແລະ ຜູ້ຮຽນໃນເວລາທີ່ນໍາໃຊ້ວິທີການ storyline

6. ພາລະບົດບາດຄູອາຈານ

1. ກຽມພ້ອມ ໃນເລື່ອງຕ່າງໆລວມທັງ
 - ກອບແນວຄວາມຄິດຂອງວິຊາທີ່ຈະສອນໂດຍການຂຽນບົດເລື່ອງ ແລະ ກໍານົດເລື່ອງເປັນຕອນ (Episode) ແຕ່ລະຫົວຂໍ້ໃນແຕ່ລະຕອນແມ່ນປະສົມປະສານ.
 - ກະກຽມຄໍາຖາມທີ່ສໍາຄັນຫຼືຄໍາຖາມຕົ້ນຕໍ. ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນຄິດ ວິເຄາະ ແລະ ດໍາເນີນການ
2. ເປັນຜູ້ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນເວລາສອນ, ຕົວຢ່າງ
 - ເປັນຜູ້ນໍາສະເໜີ (Presenter) ຕົວຢ່າງ: ນໍາສະເໜີບັນຫາ, ບັນຫາ, ເຫດການໃນເລື່ອງທີ່ຈະສອນ.
 - ເປັນຜູ້ສັງເກດ (Observer), ສັງເກດໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຮຽນຕອບຄໍາຖາມ, ຖາມຄໍາຖາມ, ປະຕິບັດກິດຈະກຳ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການສັງເກດພຶດຕິກຳອື່ນໆຂອງນັກຮຽນ
 - ເປັນຜູ້ກະຕຸ້ນ, ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮຽນຢ່າງແທ້ຈິງ.
 - ເປັນຜູ້ເສີມສ້າງ (Reinforcer) ເພື່ອເພີ່ມຄວາມຖີ່ຂອງພຶດຕິກຳການຮຽນຮູ້.
 - ເປັນຜູ້ແນະນໍາ (ຜູ້ອໍານວຍການ)
 - ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງບັນຍາກາດ (Atmosphere Organizers) ໃຫ້ມີບັນຍາກາດການຮຽນ-ການສອນທີ່ດີ ທັງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ. ເພື່ອໃຫ້ນັກສຶກສາໄດ້ສຶກສາຢ່າງມີຄວາມສຸກ
 - ເປັນຜູ້ໃຫ້ຄໍາຄິດເຫັນ (Reflector) ເພື່ອວິພາກວິຈານຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍ ເພື່ອຮັກສາພຶດຕິກຳ ຫຼື ປັບປຸງພຶດຕິກຳການຮຽນຮູ້.
 - ເປັນຜູ້ປະເມີນ (Evaluator) ຄວນມີການປະເມີນແຕ່ລະໄລຍະ. ປະເມີນຂະບວນການ (Process) ພຶດຕິກຳລະຫວ່າງການຫາຄວາມຮູ້. (Performance) ແລະ ປະເມີນຜົນການປະຕິບັດ (ຜະລິດຕະພັນ), ເຊິ່ງອາດຈະເປັນຄວາມຮູ້ ແລະ / ຫຼື ຜົນໄດ້ຮັບ.
3. ເນັ້ນໃຫ້ນັກຮຽນໃຊ້ຂະບວນການ (Process Oriented) ຫຼາຍກວ່າເນື້ອໃນ (Content Oriented)
4. ສຸມໃສ່ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງວິຊາ. (Integration) ຫຼື ວິຊາລວມເຂົ້າກັນໃນຫຼັກສູດ. (ສາທິດ)
5. ເປັນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຫຼື ແຫຼ່ງຄວາມຮູ້ໃຫ້ຜູ້ຮຽນຕັ້ງຄໍາຖາມ. ປຶກສາຫາລືເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້
6. ເປັນຜູ້ລິເລີ່ມບັນຫາ, ບັນຫາ, ເຫດການໃນເລື່ອງທີ່ຈະສອນ. ພ້ອມທັງຕ້ອງຈັດຕັ້ງການເຄື່ອນໄຫວເພື່ອຈົບລົງດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ, ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈທັງຄູອາຈານ, ນັກຮຽນ ແລະ ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງເຊັ່ນ: ຜູ້ບໍລິຫານ, ພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນໃນການໂຮມຊຸມນຸມ ແລະ ອື່ນໆ.

7. ບົດບາດຂອງຜູ້ຮຽນ

1. ເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າຕົນເອງ, ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ປະຕິບັດທຸກວິຊາຕາມທີ່ຄູກຳນົດໄວ້. ເພື່ອບັນລຸການຮຽນຮູ້
2. ດຳເນີນການສຶກສາດ້ວຍຕົນເອງ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມ່ວນ, ຕື່ນເຕັ້ນ, ມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍ ຕະຫຼອດເວລາ.
3. ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮຽນຮູ້ຮ່າງກາຍທັງຫມົດ. ຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດ ໃນທຸກສະຖານະການຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍຄູອາຈານ ຕາມທຳມະຊາດຄືກັບສະຖານະການຊີວິດຈິງ
4. ຮຽນທັງໃນຫ້ອງຮຽນ (Class) ແລະ ໃນສະພາບຕົວຈິງ (Reality) ເພື່ອພັດທະນາທັກສະທາງສັງຄົມ.
5. ຕອບຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນ ຫຼືຄຳຖາມຫຼັກ (Key Questions) ທີ່ຄູສອນຕັ້ງມາຈາກປະສົບການຂອງຕົນເອງ. ຫຼືປະສົບການຊີວິດຈິງ
6. ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ມີຄວາມຫ້າວຫັນໃນການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງແທ້ຈິງ ເຊັ່ນ: ສາມາດຈື່ຈຳ, ພິຈາລະນາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄູສອນໄດ້ດີ.
7. ເຮັດວຽກດ້ວຍການຮ່ວມມື. ອາດຈະເຮັດວຽກເປັນສ່ວນບຸກຄົນ, ເປັນຄູ່ ຫຼືເປັນກຸ່ມດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ແລະ ມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ດີຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ.
8. ມີຄວາມສາມາດໃນການສື່ສານ ເຊັ່ນ ຟັງ, ເວົ້າ, ອ່ານ, ຂຽນ, ມີທັກສະທາງດ້ານສັງຄົມ ລວມທັງມີມະນຸດ ສຳພັນດີລະຫວ່າງໝູ່ເພື່ອນໃນກຸ່ມ. ຫມູ່ເພື່ອນໃນກຸ່ມອື່ນໆ ແລະ ກັບຄູອາຈານ
9. ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາ ມາກັບການລິເລີ່ມທີ່ເປັນປະໂຫຍດ
10. ສາມາດສ້າງຄວາມຮູ້ (Construct) ດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ຮຽນຮູ້ຢ່າງມີຄວາມຫມາຍ. ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໃນ ຊີວິດປະຈຳວັນ

8. ຜົນປະໂຫຍດຂອງການຮຽນຮູ້ດ້ວຍວິທີການ storyline

1. ເປັນການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມຫມາຍ. ຜູ້ຮຽນຈື່ໄດ້ຢ່າງຖາວອນ (Retention) ເຊິ່ງການຮຽນແບບນີ້ຕ້ອງ ເລີ່ມດ້ວຍການທົບທວນຄວາມຮູ້ກ່ອນໜ້າ. ແລະ ປະສົບການຕົ້ນສະບັບຂອງນັກຮຽນ
2. ນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມການຮຽນຮູ້. (ເຂົ້າຮ່ວມ) ທັງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ, ບັນຍາ, ສັງຄົມ, ເປັນການພັດ ທະນາທັງຫມົດ.
3. ນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳຕາມປະສົບການຊີວິດ. ແລະ ມັນເປັນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງໃນຊີວິດຂອງຜູ້ ຮຽນ.
4. ນັກຮຽນຝຶກທັກສະດ້ານຕ່າງໆ. ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໂດຍບໍ່ມີການເບື້ອ.

5. ຜູ້ຮຽນຈະສາມາດສ້າງຈົນຕະນາການຂອງຕົນຕາມເລື່ອງທີ່ກຳນົດໄວ້. ເປັນການຮຽນຮູ້ທາງດ້ານທາມະ ຊາດ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ, ການເມືອງ, ວິຖີຊີວິດປະສົມເຂົ້າກັນ ເຊິ່ງເປັນສະພາບຕົວຈິງຂອງ ຊີວິດ.
6. ຜູ້ຮຽນຈະພັດທະນາການຄິດລະດັບສູງ, ການຄິດສະທ້ອນ, ການຄິດວິຈານ, ການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການລິ ເລີ່ມ, ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນ.
7. ຜູ້ຮຽນໄດ້ຝຶກທັກສະການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຈາກ 2 ຄົນ, 4 ຄົນ, 6 ຄົນ ລວມທັງໝູ່ຮ່ວມທ້ອງຮຽນທັງ ໝົດ. ຂຶ້ນກັບລັກສະນະຂອງກິດຈະກຳ ມັນໄດ້ຖືກພັດທະນາໃຫ້ເປັນການພົວພັນຂອງມະນຸດ.
8. ຜູ້ຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກສິ່ງໃກ້ຫາໄກເຊັ່ນ: ສຶກສາຕົນເອງ, ບ້ານເຮົາ, ຄອບຄົວເຮົາ, ຊຸມຊົນເຮົາ, ປະເທດ ເຮົາ ແລະ ປະເທດເພື່ອນບ້ານ.

9. ຂະບວນການສອນຂອງການແຂ່ງລົດ (Jigsaw)

http://www.neric-club.com/data.php?page=39&menu_id=76 ໄດ້ກ່າວເຖິງຂະບວນການສອນຂອງ ຮູບແບບ Jigsaw ວ່າເຕັກນິກ Jigsaw ເປັນອີກເຕັກນິກການເຄື່ອນໄຫວການຮຽນຮູ້ໃນການຮຽນຮູ້ການຮ່ວມມື. ແລະ ດິເລີດສຳລັບການຮຽນຮູ້ອຸປະກອນໃຫມ່

10. ຂະບວນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້

1. ຄູ່ແບ່ງເນື້ອໃນທີ່ຈະຮຽນຮູ້ເປັນເນື້ອໃນນ້ອຍໆເທົ່າກັບຈຳນວນສະມາຊິກໃນກຸ່ມນັກສຶກສາອາດຈະສ້າງ ບົດຮຽນຫນຶ່ງຫນ້າ.
2. ນັກຮຽນກຸ່ມ ແຕ່ລະກຸ່ມມີປະມານ 4 ຄົນ, ໂດຍແຕ່ລະກຸ່ມມີຄວາມສາມາດໃນການປະສົມ ແລະ ຈັບ ຄູ່, ກຸ່ມນີ້ຈະເປັນກຸ່ມປົກກະຕິ.
3. ໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະກຸ່ມສ້າງແຜນການໃຫ້ສະມາຊິກໃນກຸ່ມຮັບຜິດຊອບໃນການຮຽນຫົວຂໍ້ຍ່ອຍຂອງເນື້ອ ໃນ 1 ຫົວຂໍ້ ໂດຍໃຫ້ເວລາອ່ານຕາມຄວາມຍາວຂອງເນື້ອໃນ (ແຕ່ເວລາບໍ່ຫຼາຍ).
4. ໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ອ່ານຫົວຂໍ້ດຽວກັນເປັນກຸ່ມຊົ່ວຄາວ. ຫຼືກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານເພື່ອປຶກສາຫາລື, ຖາມຄຳຖາມ ແລະ ເຮັດກິດຈະກຳຮ່ວມກັນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນັ້ນ. (ແຜນວຽກອາດຈະ ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອແນະນຳກິດຈະກຳຂອງກຸ່ມນີ້
5. ນັກສຶກສາກຸ່ມພິເສດ ວາງແຜນການມອບໝາຍທີ່ກຸ່ມຈະຕ້ອງເຮັດ, ຕົວຢ່າງ:
 - ໃຜເປັນປະທານາທິບໍດີ?
 - ໃຜອ່ານຄຳແນະນຳ, ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ, ຄຳຖາມ

- ໃຜເປັນຜູ້ບັນທຶກ?
 - ໃຜຊອກຫາຄຳຕອບ / ເຫດຜົນ / ຄຳອະທິບາຍ?
 - ໃຜສະຫຼຸບ / ກວດເບິ່ງຄຳຖາມ
6. ນັກສຶກສາກຸ່ມຊ່ຽວຊານກັບຄືນໄປຫາກຸ່ມເດີມ (ກຸ່ມປົກກະຕິ) ແລະ ຜັດປ່ຽນກັນອະທິບາຍຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການປະຕິບັດກັມມະຖານໃນຫົວຂໍ້ທີ 5 ໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນຟັງ.
 7. ນັກຮຽນທັງໝົດໃນກຸ່ມເຮັດແບບທົດສອບຂະໜາດນ້ອຍເພື່ອວັດແທກຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທຸກຫົວຂໍ້ຍ່ອຍ. ຈາກນັ້ນຕື່ມຄະແນນຂອງສະມາຊິກແຕ່ລະກຸ່ມເຂົ້າໃນຄະແນນກຸ່ມ.
 8. ປະກາດຍ້ອງຍໍກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ມີຄະແນນສະເລ່ຍສູງສຸດ. ອາດຈະຖືກລົງໃນກະດານຂ່າວ ຫຼືບັນທຶກມັນເປັນບັນທຶກເພື່ອມອບລາງວັນຕໍ່ໄປ <https://www.gotoknow.org/posts/455903> ໄດ້ປຶກສາຫາລືຂະບວນການສອນຮູບແບບປິດສະ (Jigsaw) ວ່າກິດຈະກຳທີ່ຄູອາຈານມອບໝາຍໃຫ້ສະມາຊິກແຕ່ລະກຸ່ມເພື່ອສຶກສາເອກະສານທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ. ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນຖືກກຳນົດໂດຍກຸ່ມ. ຂໍໃຫ້ສຶກສາເນື້ອໃນແຕ່ລະຕອນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ. ຜູ້ຮຽນຈະເຮັດວຽກກັບສະມາຊິກກຸ່ມອື່ນໆທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ສຶກສາເອກະສານດຽວກັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ທຸກຄົນໄດ້ສຶກສາເນື້ອໃນຈົນເຂົ້າໃຈ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກັບຄືນໄປຫາກຸ່ມຕົ້ນສະບັບ ຈາກນັ້ນບອກສະມາຊິກຄົນອື່ນໆໃນກຸ່ມກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສຶກສາ, ຈັດລຽງຕາມລຳດັບຂອງເລື່ອງ. ເມື່ອສຳເລັດແລ້ວ, ໃຫ້ສະມາຊິກກຸ່ມໜຶ່ງສະຫຼຸບເນື້ອໃນຂອງສະມາຊິກທັງໝົດຮ່ວມກັນ. ຄູອາດຈະກະກຽມການສອບເສັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບົດຮຽນນັ້ນ.

11. ທົດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານກ່ຽວກັບເອກະສານທີ່ຮຽນໃນຕອນທ້າຍຂອງຫ້ອງຮຽນ.

1. ຈັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນເປັນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສາມາດແບບປະສົມ (ດີ-ປານກາງ-ອ່ອນ) ກຸ່ມລະ 4 ຄົນ ແລະ ເອີ້ນກຸ່ມນີ້ວ່າ: ກຸ່ມບ້ານເຮົາ (ບ້ານເຮົາ)
2. ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນໃນບ້ານຂອງພວກເຮົາຖືກມອບໝາຍໃຫ້ສຶກສາ 1 ສ່ວນຂອງເນື້ອໃນ (ເທົ່າກັບ 1 ຊິ້ນຂອງແຕ່ລະບົດ) ແລະ ຊອກຫາຄຳຕອບຕໍ່ກັບບັນຫາທີ່ຄູມອບໝາຍໃຫ້.
3. ສະມາຊິກຂອງກຸ່ມບ້ານເຮົາ ອອກເດີນທາງເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມສະມາຊິກກຸ່ມອື່ນໆທີ່ໄດ້ຮັບເນື້ອຫາດຽວກັນ. ສ້າງຕັ້ງກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຢ່າງລະອຽດ. ແລະ ປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັນເພື່ອຊອກຫາຄຳຕອບຂອງບັນຫາທີ່ຜູ້ສອນມອບໝາຍ
4. ສະມາຊິກກຸ່ມຊ່ຽວຊານ ກັບໄປຫາກຸ່ມບ້ານເຮົາ ແຕ່ລະກຸ່ມຊ່ວຍສອນເພື່ອນໃນກຸ່ມ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນທີ່ລາວໄດ້ສຶກສາກັບກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານເຊັ່ນນີ້ ສະມາຊິກທັງໝົດຈະຮຽນຮູ້ພາບລວມຂອງທຸກເລື່ອງ.
5. ນັກຮຽນທັງໝົດສອບເສັງ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບຄະແນນສ່ວນບຸກຄົນ. ແລະ ເອົາຄະແນນຂອງທຸກຄົນໃນກຸ່ມບ້ານຂອງພວກເຮົາມາຮ່ວມກັນ (ຫຼືຊອກຫາຄຳສະເລ່ຍ) ເປັນຄະແນນກຸ່ມ ກຸ່ມທີ່ມີຄະແນນສູງສຸດຈະ

ໄດ້ ຮັບ ລາ ງ ວັນ . <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=free4u&month=12-2010&date=21&group=60&gblog=58> ໄດ້ກ່າວເຖິງຂະບວນການສອນຮູບແບບປິດສະໜາ (Jigsaw) ວ່າການກະກຽມວັດສະດຸ (Preparation Of Materials) ຄູ່ສ້າງເອກະສານການເຮັດວຽກໃຫ້ຜູ້ຊ່ຽວຊານແຕ່ລະຄົນໃນກຸ່ມ. ແລະ ສ້າງການທົດສອບຍ່ອຍສໍາລັບແຕ່ລະໜ່ວຍງານຂອງການສຶກສາ ແຕ່ຖ້າທ່ານມີປຶ້ມແບບຮຽນຢູ່ແລ້ວ, ມັນກໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ງ່າຍຂຶ້ນ. ໂດຍການແບ່ງເນື້ອໃນໃນແຕ່ລະຫົວຂໍ້ທີ່ຈະສອນເພື່ອສ້າງເອກະສານການເຮັດວຽກສໍາລັບຜູ້ຊ່ຽວຊານ. ແຜ່ນວຽກຄວນບອກນັກຮຽນວ່າຄວນເຮັດຫຍັງ, ຕົວຢ່າງ, ອ່ານໜ້າໃດ. ເຈົ້າກໍາລັງອ່ານຫົວຂໍ້ໃດ? ຈາກໜ້າຂອງປຶ້ມໄປໜ້າໃດ? ຫຼືເບິ່ງວິດີໂອ ຫຼືເພື່ອດໍາເນີນການທົດລອງ ກັບຄໍາຖາມທີ່ຈະຕອບໃນຕອນທ້າຍຂອງກິດຈະກຳ.

ການຈັດຕັ້ງສະມາຊິກກຸ່ມ ແລະ ກຸ່ມຊ່ຽວຊານ (ທີມ ແລະ ກຸ່ມຊ່ຽວຊານ) ຄູ່ແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມບ້ານ. ຄູ່ແຈກຢາຍແຜ່ນວຽກໃຫ້ຜູ້ຊ່ຽວຊານແຕ່ລະຄົນໃນກຸ່ມ. ແລະ ໃຫ້ຜູ້ຊ່ຽວຊານແຕ່ລະຄົນສຶກສາເອກະສານການເຮັດວຽກຂອງຕົນເອງກ່ອນທີ່ຈະແບ່ງອອກເປັນກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານເພື່ອເຮັດວຽກໃນແຜ່ນວຽກນັ້ນ. ເມື່ອນັກຮຽນກຽມພ້ອມທີ່ຈະເຮັດກິດຈະກຳ ຄູ່ແຍກນັກຮຽນໃໝ່ອອກເປັນກຸ່ມຕາມໃບວຽກ. ກິດຈະກຳໃນແຕ່ລະກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານອາດຈະແຕກຕ່າງກັນ. ຄູ່ພະຍາຍາມຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນສຶກສາຫົວຂໍ້ຕ່າງໆໃນແຜ່ນວຽກຕ່າງໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ເອກະສານທີ່ສ້າງໂດຍຄູ່ສອນແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າແຜ່ນວຽກໄດ້ຖືກນໍາສະເໜີດ້ວຍກິດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊິ່ງຜູ້ຊ່ຽວຊານໃນແຕ່ລະກຸ່ມອາດຈະດໍາເນີນການທົດລອງເພື່ອສຶກສາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ມອບຫມາຍ. ພ້ອມກັບການກະກຽມການນໍາສະເໜີໂດຍຫຍໍ້ຂອງນັ້ນ ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ເອົາມັນຄືນ ແລະ ສອນມັນໃຫ້ກັບສະມາຊິກອື່ນໆ. ໃນກຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ສຶກສາກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້.

ບົດລາຍງານ ແລະ ແບບສອບຖາມ ເມື່ອແຕ່ລະກຸ່ມຂອງຜູ້ຊ່ຽວຊານໄດ້ສໍາເລັດວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຜູ້ຊ່ຽວຊານແຕ່ລະຄົນຫຼັງຈາກນັ້ນກັບໄປຫາກຸ່ມຕົ້ນສະບັບຂອງລາວ (ກຸ່ມບ້ານ) ແລະ ສອນສິ່ງທີ່ລາວເຮັດກັບສະມາຊິກອື່ນໆຂອງກຸ່ມ, ຄູ່ສອນໃຫ້ນັກຮຽນໃຊ້ວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ໃນການນໍາສະເໜີສິ່ງທີ່ຈະສອນ ນັກສຶກສາອາດຈະໃຊ້ການສາທິດ, ອ່ານບົດລາຍງານ, ໃຊ້ຄອມພິວເຕີ, ຮູບຖ່າຍ, ແຜນວາດ, ຕາຕະລາງ, ຫຼືຮູບແຕ້ມເພື່ອສະເໜີຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄູ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ສະມາຊິກໃນກຸ່ມສົນທະນາ ແລະ ຖາມຄໍາຖາມ. ບ່ອນທີ່ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນຮັບຜິດຊອບໃນການຮຽນຮູ້ແຕ່ລະວິຊາທີ່ຜູ້ຊ່ຽວຊານແຕ່ລະຄົນນໍາສະເໜີ.

12. ສະຫຼຸບ

ຂະບວນການສອນຂອງຮູບແບບປິດສະໜາ (Jigsaw) ກິດຈະກຳທີ່ຄູ່ມອບໝາຍໃຫ້ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນໃນກຸ່ມສຶກສາເນື້ອໃນທີ່ກຳນົດໄວ້. ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນຖືກກຳນົດໂດຍກຸ່ມ. ຂໍໃຫ້ສຶກສາເນື້ອໃນແຕ່ລະຕອນທີ່ມີຄວາມແຕກ

ຕ່າງກັນ. ຜູ້ຮຽນຈະເຮັດວຽກກັບສະມາຊິກກຸ່ມອື່ນໆທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ສຶກສາເອກະສານດຽວກັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ທຸກຄົນໄດ້ສຶກສາເນື້ອໃນຈົນເຂົ້າໃຈ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກັບຄືນໄປຫາກຸ່ມຕົ້ນສະບັບ ຈາກນັ້ນບອກສະມາຊິກຄົນອື່ນໆໃນກຸ່ມກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສຶກສາ, ຈັດລຽງຕາມລຳດັບຂອງເລື່ອງ. ເມື່ອສຳເລັດແລ້ວ, ໃຫ້ສະມາຊິກກຸ່ມໜຶ່ງສະຫຼຸບເນື້ອໃນຂອງສະມາຊິກທັງໝົດຮ່ວມກັນ. ຄູອາດຈະກະກຽມການສອບເສັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບົດຮຽນນັ້ນ. ທິດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານກ່ຽວກັບເອກະສານທີ່ຮຽນໃນຕອນທ້າຍຂອງຫ້ອງຮຽນ.

ຂະບວນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້

1. ຈັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນເປັນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສາມາດປະສົມ (ດີ-ປານກາງ-ອ່ອນ).
2. ຄູແບ່ງເນື້ອໃນທີ່ຈະຮຽນຮູ້ເປັນເນື້ອໃນນ້ອຍໆເທົ່າກັບຈຳນວນສະມາຊິກໃນກຸ່ມນັກສຶກສາອາດຈະສ້າງບົດຮຽນໜຶ່ງໜ້າ.
3. ໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ອ່ານຫົວຂໍ້ດຽວກັນເປັນກຸ່ມຊົ່ວຄາວ. ຫຼືກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານເພື່ອປຶກສາຫາລື, ຖາມຄຳຖາມແລະ ເຮັດກິດຈະກຳຮ່ວມກັນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນັ້ນ. (ແຜນວຽກອາດຈະຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອແນະນຳກິດຈະກຳຂອງກຸ່ມນີ້).
4. ໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະກຸ່ມສ້າງແຜນການໃຫ້ສະມາຊິກໃນກຸ່ມຮັບຜິດຊອບໃນການຮຽນຫົວຂໍ້ຍ່ອຍຂອງເນື້ອໃນ 1 ຫົວຂໍ້ ໂດຍໃຫ້ເວລາອ່ານຕາມຄວາມຍາວຂອງເນື້ອໃນ (ແຕ່ເວລາບໍ່ຫຼາຍ).
5. ນັກສຶກສາກຸ່ມພິເສດ ວາງແຜນການມອບໝາຍທີ່ກຸ່ມຈະຕ້ອງເຮັດ, ຕົວຢ່າງ:
 - ໃຜເປັນປະທານາທິບໍດີ?
 - ໃຜອ່ານຄຳແນະນຳ, ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ, ຄຳຖາມ?
 - ໃຜເປັນຜູ້ບັນທຶກ?
 - ໃຜຊອກຫາຄຳຕອບ / ເຫດຜົນ / ຄຳອະທິບາຍ?
 - ໃຜສະຫຼຸບ / ກວດເບິ່ງຄຳຖາມ
6. ນັກສຶກສາກຸ່ມຊ່ຽວຊານກັບຄືນໄປຫາກຸ່ມເດີມ (ກຸ່ມປຶກກະຕິ) ແລະ ຜັດປ່ຽນກັນອະທິບາຍຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການປະຕິບັດກັມມະຖານໃນຫົວຂໍ້ທີ 5 ໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນຟັງ.
7. ນັກຮຽນທັງໝົດໃນກຸ່ມເຮັດແບບທິດສອບຂະໜາດນ້ອຍເພື່ອວັດແທກຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທຸກຫົວຂໍ້ຍ່ອຍ. ຈາກນັ້ນຕື່ມຄະແນນຂອງສະມາຊິກແຕ່ລະກຸ່ມເຂົ້າໃນຄະແນນກຸ່ມ.
8. ປະກາດຍ້ອງຍໍກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ມີຄະແນນສະເລ່ຍສູງສຸດ. ອາດຈະຖືກລົງໃນກະດານຂ່າວ ຫຼືບັນທຶກມັນເປັນບັນທຶກເພື່ອມອບລາງວັນຕໍ່ໄປ.

ຂະບວນການສອນຂອງ jigsaw puzzle (jigsaw) ແມ່ນເຕັກນິກການສອນ, ຮູບແບບຂອງການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມື. ເຕັກນິກການສິດສອນນີ້ ສະໜອງກິດຈະກຳການສິດສອນໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນ ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນເວລາດຽວກັນ. ການສອນຕາມເຕັກນິກນີ້ແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນກຸ່ມ. ແລະ ໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະ ກຸ່ມສຶກສາເນື້ອໃນຂອງແຕ່ລະພາກ. ເພື່ອນຳເອົາເນື້ອໃນທີ່ສຶກສາມາລວມເຂົ້າເປັນຄວາມຮູ້ອັນໜຶ່ງ ເຊິ່ງຄ້າຍຄືກັບການ ປິດສະໜາ.

ຄຳຖາມທ້າຍປິດ

1. ຂະບວນການຈັດການຮຽນ-ການສອນແບບ 4MAT ໝາຍເຖິງຫຍັງ?
2. ຈຶ່ງອະທິບາຍກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງວິທີສອນແບບ 4MAT ມີຫຍັງແນ່?

ບົດທີ 7

ເຕັກນິກການສອນທັກສະການອ່ານພາສາອັງກິດ (Reading Skill)

ການອ່ານພາສາອັງກິດມີ 2 ປະເພດຄື: ການອ່ານດັງໆ ແລະ ການອ່ານໃນໃຈ (Silent Reading) ການອ່ານດັງໆ ແມ່ນການອ່ານເພື່ອຝຶກຄວາມຖືກຕ້ອງ (Accuracy) ແລະ ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວໃນການອອກສຽງ. ການອ່ານໃຈໃຈແມ່ນການອ່ານເພື່ອເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງອ່ານ, ເຊິ່ງເປັນການອ່ານທີ່ມີຈຸດປະສົງ. ຄືກັນກັບການຟັງ, ຄວາມແຕກຕ່າງຄືການຟັງໃຊ້ການຮັບຮູ້ຂອງສຽງທີ່ໄດ້ຍິນ. ໃນຂະນະທີ່ການອ່ານນຳໃຊ້ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງຕົວອັກສອນໂດຍຜ່ານຕາ. ທັກສະການອ່ານພາສາອັງກິດເປັນທັກສະທີ່ສາມາດຝຶກຝົນຫຼືຫຼອມໃຫ້ຜູ້ຮຽນເກັ່ງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດເພີ່ມຂຶ້ນ. ດ້ວຍເຕັກນິກສະເພາະ ສະນັ້ນ, ຄູຄວນມີຄວາມຮູ້ ແລະ ເຕັກນິກໃນການສອນທັກສະການອ່ານໃຫ້ນັກຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຜົນຂອງການອ່ານແຕ່ລະປະເພດ.

1. ເຕັກນິກການປະຕິບັດ

1.1. ການອ່ານອອກສຽງ ຝຶກໃຫ້ນັກຮຽນອ່ານອອກສຽງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄ່ອງແຄ້ວ. ຄວນໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃນຄຳສັ່ງ ໂດຍການນຳໃຊ້ເຕັກນິກການດັງຕໍ່ໄປນີ້(1) ຂັ້ນຕອນການສອນພື້ນຖານ (BST) ມີເຕັກນິກການຝຶກອົບຮົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຄູອ່ານບົດເລື່ອງທັງໝົດ 1 ຄັ້ງ/ນັກຮຽນຟັງ.
- ຄູອ່ານ 1 ປະໂຫຍກ/ ນັກຮຽນທຸກຄົນອ່ານຕາມຄວາມເໝາະສົມ.
- ຄູອ່ານເທື່ອລະປະໂຫຍກ/ ນັກຮຽນອ່ານເທື່ອລະບົດ (ອາດຈະຂ້າມຂັ້ນຕອນນີ້ໄປ ຖ້ານັກຮຽນສ່ວນໃຫຍ່ສາມາດອ່ານໄດ້ດີ)
- ນັກຮຽນອ່ານແຕ່ລະປະໂຫຍກ. ທີ່ຈະສືບຕໍ່ຈົນກ່ວາໃນຕອນທ້າຍຂອງຂໍ້ຄວາມທັງໝົດ
- ນັກຮຽນຝຶກອ່ານດ້ວຍຕົນເອງ.
- ນັກຮຽນສຸ່ມອ່ານ

1.2. Reading for Fluency (Chain Reading) ເປັນເຕັກນິກການຝຶກໃຫ້ນັກຮຽນອ່ານແຕ່ລະປະໂຫຍກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຄືກັບຜູ້ອ່ານດຽວກັນ ຄູສຸ່ມໂທຫານັກຮຽນຈາກເລກຕ່ອງໂສ້, ຕົວຢ່າງ, ຄູໂທຫາລູກໂສ້ເລກໜຶ່ງ, ນັກຮຽນທີ່ເລກລືງທ້າຍດ້ວຍ . 1,11,21,31,41,51 ຈະອ່ານແຕ່ລະປະໂຫຍກຕິດຕໍ່ກັນ. ຖ້າສະດຸດຫຼືຕິດຢູ່ນັກຮຽນຄົນໃດກໍ່ຖືວ່າຕ່ອງໂສ້ຂາດ, ຕ້ອງເລີ່ມຈາກຄົນທຳອິດອີກຄັ້ງ ຫຼື ປ່ຽນ Chain-number ໃໝ່.

1.3. Reading and Look up ເປັນເຕັກນິກການຝຶກຫັດຂອງນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ. ອ່ານຂໍ້ຄວາມໂດຍໃຊ້ວິທີການອ່ານ ແລະ ຈີ້ຈຳປະໂຫຍກ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໄວຍົກຫົວຂອງທ່ານ ແລະ ເວົ້າວ່າປະໂຫຍກນັ້ນ, ຄ້າຍຄືກັນກັບການທີ່ນັກຂ່າວອ່ານ.

1.4. Speed Reading ເປັນເຕັກນິກການຝຶກອົບຮົມຂອງນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ. ອ່ານຂໍ້ຄວາມໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ການອ່ານເຊັ່ນນີ້ ອາດຈະບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງທຸກໆຕົວອັກສອນ. ແຕ່ຕ້ອງອ່ານໂດຍບໍ່ມີການຂ້າມຄຳ. ມັນເປັນການປະຕິບັດທຳມະຊາດໃນການອ່ານເພື່ອຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນການສະກົດຄຳອ່ານຫນຶ່ງຄຳໃນເວລານັ້ນ.

1.5. Reading for Accuracy ເປັນການປະຕິບັດການອ່ານທີ່ເນັ້ນໃສ່ຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊັດເຈນຂອງການອອກສຽງ, ລວມທັງຄວາມກົດດັນ / intonation / cluster / ສຽງສຸດທ້າຍ, ເພື່ອຕອບສະໜອງເງື່ອນໄຂການອອກສຽງ.

ການອ່ານຄວາມໄວທີ່ໃຊ້ໃນການປະຕິບັດ ແລະ ເພີ່ມຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຊັດເຈນໃນການອອກສຽງສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງການ ດັ່ງນັ້ນ, ນັກຮຽນຈະມີຄວາມສາມາດອ່ານໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ (Accuracy) ແລະ fluency (Fluency) ໄປພ້ອມໆກັນ.

Mental reading ຂັ້ນຕອນການສອນທັກສະການອ່ານ ຄ້າຍຄືກັນກັບຂະບວນການສອນການຟັງ, ແບ່ງອອກເປັນ 3 ກິດຈະກຳຄື: ກິດຈະກຳກ່ອນການອ່ານ, ກິດຈະກຳໃນຂະນະທີ່ອ່ານ ແລະ ກິດຈະກຳຫຼັງການອ່ານ) ແຕ່ລະກິດຈະກຳອາດຈະນຳໃຊ້ເຕັກນິກດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1) ກິດຈະກຳນຳໄປສູ່ການອ່ານ (Pre-Reading) ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນອ່ານສານດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈ ຄວນມີຂໍ້ມູນບາງຢ່າງກ່ຽວກັບສານທີ່ຈະອ່ານ. ຄູອາດຈະໃຊ້ກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີຂໍ້ມູນບາງຢ່າງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈສະພາບການ. ກ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມການອ່ານສານທີ່ໄດ້ຮັບ, ໂດຍທົ່ວໄປມີ 2 ຂັ້ນຕອນ:

ຂັ້ນຕອນການປັບແຕ່ງສ່ວນຕົວ ມັນເປັນການສົນທະນາ, ການພົວພັນລະຫວ່າງຄູອາຈານ ແລະ ນັກຮຽນຫຼືລະຫວ່າງນັກຮຽນ ແລະ ນັກຮຽນ. ເພື່ອທົບທວນຄວາມຮູ້ທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ກຽມພ້ອມທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃຫມ່ຈາກການອ່ານ

ຂັ້ນຕອນການຄາດເດົາແມ່ນບ່ອນທີ່ນັກຮຽນເຮັດການຄາດເດົາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະອ່ານ. ເຊິ່ງອາດຈະໃຊ້ຮູບພາບ, ຕາຕະລາງ, ຫົວຂໍ້, ແລະ ອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເລື່ອງທີ່ຈະອ່ານ, ຫຼັງຈາກນັ້ນນຳພາການສົນທະນາຫຼືການສົນທະນາຫຼືຊອກຫາຄຳຕອບກ່ຽວກັບຮູບພາບນັ້ນ, ຫຼືອາດຈະປະຕິບັດກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຳສັບຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຂີດກ້ອງ ຫຼື ວົງມົນຄຳສັບໃນເອກະສານການອ່ານ ຫຼືອ່ານຄຳຖາມກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ຈະອ່ານ. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນຮູ້ວິທີການອ່ານສານ

ກ່ຽວກັບວິຊາໃດຫນຶ່ງ. ມັນເປັນການກະກຽມລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານສໍາລັບການອ່ານ. ແລະ ຊອກຫາຄໍາຕອບທີ່ຈະໄດ້ຈາກການອ່ານສານນັ້ນຫຼືທົບທວນຄໍາສັບຈາກຄວາມຮູ້ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ເຊິ່ງຈະປາກົດຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ຈະອ່ານ ມັນອາດຈະຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອບອກຄວາມຫມາຍ. ຫຼືເຮັດບົດຝຶກຫັດເພື່ອເພີ່ມຄໍາສັບ, ແລະ ອື່ນໆ.

2) ກິດຈະກຳໃນຂະນະອ່ານ ຫຼື ກິດຈະກຳໃນຂະນະທີ່ສອນການອ່ານ (While-Reading) ເປັນກິດຈະກຳທີ່ໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຝຶກຊ້ອມໃນຂະນະທີ່ອ່ານເອກະສານ. ກິດຈະກຳນີ້ບໍ່ແມ່ນການທົດສອບການອ່ານ, ແຕ່ເປັນກິດຈະກຳ "ການອ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈ" ໃນລະຫວ່າງການອ່ານນີ້. ກິດຈະກຳທີ່ເນັ້ນໃສ່ທັກສະອື່ນໆເຊັ່ນການຟັງຫຼືການຂຽນຄວນຫຼືກວ໋າດ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນວ່າມັນຈະຫັນປ່ຽນທັກສະທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຝຶກຝົນໄປເປັນທັກສະອື່ນໂດຍບໍ່ຕັ້ງໃຈ. ກິດຈະກຳທີ່ສະໜອງໃຫ້ໃນລະຫວ່າງການຝຶກອ່ານ ມັນຄວນຈະເປັນປະເພດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້

ການຈັບຄູ່ແມ່ນການອ່ານ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈັບຄູ່ຄໍາທີ່ມີຄຳນິຍາມຫຼືປະໂຫຍກທີ່ກົງກັນ, ເລື່ອງທີ່ມີຮູບພາບ, ຕາຕະລາງ.

ການຈັດລຳດັບ: ອ່ານ ແລະ ຈັດຮູບ, ຕາຕະລາງຕາມເລື່ອງທີ່ອ່ານ, ຫຼືຈັດປະໂຫຍກ (ປະໂຫຍກ) ຕາມເລື່ອງ. ຫຼືຈັດຮຽງເນື້ອໃນຂອງແຕ່ລະຕອນ (ວັກ) ຕາມລຳດັບຂອງດິນຕອນ.

ສໍາເລັດແມ່ນການອ່ານ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຕື່ມຄໍາສັບ, idioms, ປະໂຫຍກ, ຂໍ້ຄວາມເຂົ້າໄປໃນຮູບພາບ, ຕາຕະລາງ, ຕາຕະລາງ, ແລະ ອື່ນໆຕາມເລື່ອງທີ່ອ່ານ.

ການແກ້ໄຂແມ່ນການອ່ານແລ້ວແກ້ຄໍາສັບ, ສໍານວນ, ປະໂຫຍກ, ຄໍາເວົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມເລື່ອງທີ່ອ່ານ.

ການຕັດສິນໃຈແມ່ນການອ່ານ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນເລືອກເອົາຄໍາຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ (ຫຼາຍທາງເລືອກ) ຫຼືການເລືອກປະໂຫຍກທີ່ຖືກ ແລະ ຜິດ (ຖືກ / False) ຫຼືເລືອກເອົາປະໂຫຍກທີ່ມີຢູ່. ໃນເລື່ອງຫຼືບໍ່, ຫຼືເລືອກວ່າປະໂຫຍກແມ່ນຄວາມຈິງ (Fact) ຫຼືຄວາມຄິດເຫັນ (ຄວາມຄິດເຫັນ).

Supplying/Identifying ແມ່ນການອ່ານ ແລະ ຊອກຫາປະໂຫຍກຫົວຂໍ້ (Topic Sentence) ຫຼື ສະຫຼຸບແນວຄວາມຄິດຫຼັກ (Conclusion) ຫຼື ຈັບເອົາແນວຄວາມຄິດຫຼັກ (Main Idea) ຫຼື ກຳນົດຫົວຂໍ້ (Title) ຫຼື ບົດສະຫຼຸບ (Summary) ຫຼື ຊອກຫາຂໍ້ມູນລະອຽດຈາກເລື່ອງ.(ຂໍ້ມູນສະເພາະ)

3) ກິດຈະກຳຫຼັງການອ່ານ (Post-Reading) ເປັນກິດຈະກຳທີ່ມີຈຸດປະສົງໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ຝຶກການນໍາໃຊ້ພາສາໃນແບບທີ່ຊ່ວຍເພີ່ມທັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈາກການອ່ານ, ຟັງ, ເວົ້າ ແລະ ຂຽນ. ຫຼັງຈາກໄດ້ປະຕິບັດກິດຈະກຳໃນຂະນະທີ່ອ່ານ ພວກເຂົາເຈົ້າອາດຈະປະຕິບັດການແຂ່ງຂັນກ່ຽວກັບຄໍາສັບ, ການສະແດງອອກ, ໄວຍາກອນຈາກເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າ

ໄດ້ອ່ານ. ມັນເປັນການທົບທວນຄວາມຮູ້. ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ, ສຳນວນ, ໂຄງປະກອບການໄວຍະກອນ ຫຼື ຝຶກທັກສະການຟັງ ແລະ ການເວົ້າໂດຍການໃຫ້ນັກຮຽນຖາມຄຳຖາມກ່ຽວກັບເລື່ອງ ແລະ ຊ່ວຍກັນຊອກຫາຄຳຕອບ. ສຳລັບຜູ້ຮຽນຂັ້ນສູງ ພວກເຂົາອາດຈະຖືກຂໍໃຫ້ສິນທະນາກ່ຽວກັບອາລິມຫຼືທັດສະນະນະຄະດີຂອງຜູ້ຮຽນເລື່ອງ. ຫຼື ຝຶກທັກສະການຂຽນເພື່ອສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ອ່ານ, ແລະ ອື່ນໆ.

ການສອນທັກສະການອ່ານໂດຍໃຊ້ເຕັກນິກຕ່າງໆ ໃນການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳສຳລັບນັກສຶກສາຕາມຄຳແນະນຳຂ້າງເທິງ ມັນຈະຊ່ວຍພັດທະນາຄຸນນະພາບຂອງທັກສະການອ່ານຂອງນັກຮຽນຕາມຄວາມຖີ່ຂອງການປະຕິບັດ. ເຊິ່ງນັກຮຽນຄວນໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ທັກສະການອ່ານທີ່ດີ ຈະນຳພາຜູ້ຮຽນໄປສູ່ທັກສະການເວົ້າ ແລະ ການຂຽນທີ່ດີເຊັ່ນດຽວກັນ

2. ຄຳສຳຄັນ (ຄຳສຳຄັນ)

1. ທັກສະການອ່ານ
2. ການອ່ານອອກສຽງ
3. ການອ່ານໃຈ
4. ກິດຈະກຳສອນການອ່ານ
5. ກິດຈະກຳນຳໄປສູ່ການອ່ານ (Pre-Reading)
6. ກິດຈະກຳໃນຂະນະທີ່ການອ່ານຫຼືກິດຈະກຳໃນຂະນະທີ່ສອນການອ່ານ (While-Reading)
7. ກິດຈະກຳຫຼັງການອ່ານ (ຫຼັງການອ່ານ)

The Grammar - Translation Method ຫຼັກໄວຍາກອນ ແລະ ວິທີແປບໍ່ໄດ້ອີງໃສ່ທິດສະດີທາງດ້ານພາສາ, ຈິດຕະວິທະຍາ ຫຼື ການສຶກສາໃດໆ, ແຕ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າການຮຽນຮູ້ພາສາແມ່ນກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ກົດລະບຽບຂອງໄວຍາກອນ, phonics, ແລະ ນິກ, ທ່ານຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພາສາຕ່າງປະເທດໄດ້ຮຽນຮູ້ໂດຍການປະຕິບັດການຈີ່ຈຳກົດລະບຽບ ແລະ ຄຳສັບຕ່າງໆໃນພາສານັ້ນສຳລັບການແປພາສາເປັນພາສາແມ່ຂອງນັກຮຽນຈົນກວ່າເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈເກມພາສາອັງກິດທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບຄູສອນພາສາໄທສາມາດນຳໄປສອນໃນຫ້ອງຮຽນ. ນີ້ແມ່ນເກມທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ທ່ານສາມາດຫຼິ້ນກັບນັກຮຽນຫນຸ່ມຂອງທ່ານ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການຄັດລອກເກມເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພິມອອກເພື່ອນຳໃຊ້, ທ່ານສາມາດຄລິກທີ່ນີ້.

ການແຂ່ງຂັນຍິນ: ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດຍິນເຈ້ຍ. ໃຫ້ນັກສຶກສາຍິນແຖວກັນ ແລະ ພະຍາຍາມຂຶ້ນຍິນຈາກນັ້ນກຳນົດຄະແນນໃຫ້ແຕ່ລະລາຍການໃນຫ້ອງເຊັ່ນ: ໂຕະທີ່ມີມູນຄ່າ 5 ຄະແນນ, ປະຕູມີ 10 ຄະແນນ, ຖັງຂີ້ເຫຍື້ອມີມູນຄ່າ 20 ຄະແນນ, ໃຫ້ນັກຮຽນຖາມຄຳຖາມ. ຖ້ານັກຮຽນຕອບຖືກກໍຈະຂຶ້ນຍິນຄັ້ງດຽວ. ໂດຍການພະຍາ

ຍາມທີ່ຈະບິນຍົນເຈ້ຍກັບເປົ້າຫມາຍເພື່ອເກັບກຳຈຸດຫຼາຍເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ເກມນີ້ແມ່ນເຫມາະສົມສຳລັບການຫຼິ້ນເປັນທີມ.

ຫ້ອງສະແດງສິລະປະ: ເກມນີ້ແມ່ນດີເລີດສຳລັບການທົບທວນຄືນຄຳສັບ. ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການແຕ້ມຮູບສີ່ຫຼ່ຽມ ມົນຢູ່ເທິງກະດານໃຫຍ່ພໍໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນແຕ້ມໄດ້. ໃຫ້ນັກຮຽນຂຽນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ເທິງກ່ອງ. ຈາກນັ້ນຄູຈະອອກສຽງຄຳສັບ ແລະ ໃຫ້ນັກຮຽນແຕ້ມຮູບຕາມຄຳສັບ. (ມັນສາມາດເປັນຄຳນາມທີ່ງ່າຍດາຍ, ເຊັ່ນ: "ຫມາ, ຕູ້ຫນັງສື, ລົດໄຟ," ຫຼືມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ໃນໂຄງສ້າງພາສາ, ເຊັ່ນ: "ແຕ້ມຜູ້ຊາຍແລ່ນ, ກິນ cake, ນອນ," ຫຼືຄຳນາມ, ເຊັ່ນ: "ແຕ້ມຊ້າງໃຫຍ່. , ເປັນສິ່ງໃຈຮ້າຍ, ແຫວນເພັດລາຄາແພງ "). ຄູໃຫ້ຄະແນນນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ສືບຕໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຮູບພາບໃຫມ່. ນັກຮຽນທີ່ມີຄະແນນສູງສຸດໃນຕອນທ້າຍຂອງເກມແມ່ນຜູ້ຊະນະ.

Backs to the Board Game: ເກມນີ້ແມ່ນເຫມາະສົມສຳລັບນັກຮຽນຂຶ້ນສູງ. ແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນສອງທີມ. ໃຫ້ແຕ່ລະທີມສົ່ງຜູ້ຕາງໜ້າໜຶ່ງໄປຫາໜ້າຊັ້ນ. ຍົນກັບກັບຄືນໄປບ່ອນຂອງທ່ານກັບກະດານດຳ ອາຈານຂຽນຄຳສັບ ຫຼືແຕ້ມຮູບໃສ່ກະດານດຳ, ເຊັ່ນ: "ແຮມເບີເກີ." ສະມາຊິກທີມຕ້ອງພະຍາຍາມອະທິບາຍຄຳສັບໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນຟັງ, ຕົວຢ່າງ, ເຈົ້າສາມາດຊື້ໄດ້ໃນ McDonalds, ມັນມີເນີຍແຂງ ແລະ ketchup ຢູ່ໃນນັ້ນ. ທີມງານໄດ້ຮັບຈຸດທຳອິດ? ບານບ້ວງ: ເປັນເກມທີ່ນັກຮຽນຖິ້ມບານໃສ່ກະຕ່າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຖັງ, ກ່ອງ, ຫຼືສິ່ງຂອງ. ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການຖາມນັກຮຽນ 1 ຄຳຖາມ. ນັກຮຽນທີ່ຕອບຖືກໂຍນບານໃສ່ກະຕ່າ. ຖ້າໂຍນໃສ່ນັກຮຽນໄດ້ 2 ຄະແນນ, ແຕ່ຖ້າລູກດີໃສ່ກະຕ່າແຕ່ບໍ່ລົງ, ນັກຮຽນໄດ້ 1 ຄະແນນ, ຄົນທີ່ມີຄະແນນສູງສຸດແມ່ນຜູ້ຊະນະ. ເກມນີ້ສາມາດຫຼິ້ນ solo ຫຼືເປັນທີມ.

Bingo: ໝາຍເລກປະຈຳຕົວນັກສຶກສາ, ຊື່ນັກຮຽນ, ຮູບ ຫຼື ຄຳສັບ ສາມາດໃຊ້ໄດ້ ຜູ້ຊະນະແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບ Bingo ໃນເສັ້ນຊື່ກ່ອນ. ຫຼືແຕ້ມເສັ້ນ bingo ເຕັມກ່ອນຫຼັກສູດການປິດຕາ: ສ້າງສິ່ງກົດຂວາງໃນຫ້ອງຮຽນ. ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ໂຕະນັກຮຽນຫຼືເກົ້າອີ້ນັກຮຽນໃຫ້ນັກຮຽນໃສ່ຜ້າມ່ານ ແລະ ຊ່ວຍແນະນຳໃຫ້ນັກຮຽນຢ່າງຜ່ານອຸປະສັກຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຢ່າງໄປຂ້າງໜ້າ 2 ກ້າວ, ລ້ຽວຊ້າຍ, ກ້າວນ້ອຍໆ ແລະ ອື່ນໆ ເກມນີ້ຫຼິ້ນເປັນຄູ່ໄດ້ດີທີ່ສຸດ.

ການຄາດເດົາດ້ວຍຕາບອດ: ໃຫ້ນັກຮຽນໃສ່ຜ້າມ່ານ ແລະ ໃຫ້ນັກຮຽນຈັບສິ່ງຂອງທີ່ຄູກຽມໄວ້. ແລະ ຄາດເດົາວ່າລາຍການນັ້ນແມ່ນຫຍັງ ການຄາດເດົາທີ່ດີແມ່ນສັດ stuffed ເພາະວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ຫນ້າຕື່ນເຕັ້ນ. (ຂ້ອຍມັກໃຊ້ໄດໂນເສົາເພື່ອເພີ່ມບັນຍາກາດມ່ວນຊື່ນໃຫ້ກັບເກມນີ້)

ຄຳຖາມແບບປິດຕາ: ໃຫ້ນັກຮຽນຍົນເປັນວົງມົນ. ຢູ່ໃຈກາງຂອງວົງມົນມີຜູ້ໜຶ່ງໃສ່ຜ້າປິດຕາ. ໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ປິດຕາຫັນໜ້າສອງສາມເທື່ອ. ຈາກນັ້ນຊື້ໃຫ້ນັກສຶກສາຢູ່ທາງໜ້າ ແລະ ຖາມຄຳຖາມເຊັ່ນ: “ເຈົ້າອາຍຸເທົ່າໃດ?”, “ອາຫານທີ່ເຈົ້າມັກແມ່ນຫຍັງ? ເມື່ອໄດ້ຮັບຄຳຕອບ ນັກຮຽນທີ່ປິດຕາຕ້ອງເດົາຊື່ຂອງເພື່ອນນັກຮຽນທີ່ເວົ້າ.

Board Scramble: ຄູຂຽນຕົວອັກສອນພາສາອັງກິດທັງໝົດເທິງກະດານດໍາ. ແຕ່ໃຫ້ມັນຕໍ່າພໍທີ່ນັກຮຽນສາມາດ ບັນລຸໄດ້. ແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນສອງທີມ ແລະ ຄູບອກພະຍັນຊະນະອັນໜຶ່ງອອກມາດັ່ງໆ, ຜູ້ໃດພົບເຫັນພະຍັນ ຊະນະນັ້ນ ແລະ ວົງມົນກ່ອນຈະໄດ້ຈຸດ. ຄູອາຈານສາມາດເຮັດໃຫ້ເກມມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍໂດຍການຂຽນປະສົມ ຂອງຕົວພິມໃຫຍ່ ແລະ ຕົວພິມນ້ອຍ. ແລະ ມັນຍິ່ງຍາກກວ່າຖ້ານັກຮຽນແບ່ງອອກເປັນສີ່ທີມ. ເດັກນ້ອຍຈະມັກເກມ ນີ້ຫຼາຍ. ແລະ ສາມາດຫຼິ້ນກັບທັງຕົວອັກສອນ ແລະ ຕົວເລກ (Susie ແນະນຳໃຫ້ເກມນີ້)

Buzz: ມັນເປັນເກມຕົວເລກ. ໃຫ້ນັກຮຽນນຶ່ງເປັນວົງມົນ. ສິ່ງບານໃຫ້ໝູ່ທີ່ນຶ່ງຖັດໄປ ໃນຂະນະທີ່ນັບ 1, 2, 3... ໃນການນັບເຖິງ 7 ນັກຮຽນທຸກຄົນເວົ້າວ່າ buzz (buzz ຫມາຍເຖິງສຽງຂອງເຜິ້ງ ຫຼື ຍິນ) ແລະ ສືບຕໍ່ນັບທຸກຕົວ ເລກທີ່ມີ 7 ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້. ສຽງນີ້ (7, 17, 27, 37, ...) ແລະ ທຸກໆຕົວຄູນຂອງ 7 ຈະຕ້ອງສ້າງສຽງດັ່ງ (14, 21, 28, 35, ...)

ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໄດ້: ເກມນີ້ສອນເຈົ້າໃຫ້ໃຊ້ "ເຈົ້າໄດ້...?" "ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້." "ບໍ່, ຂ້ອຍ ເຮັດບໍ່ໄດ້." ຄຳກິລິຍາ ຫຼືທ່າທາງຕໍ່ໄປນີ້ເຮັດໃຫ້ເກມມ່ວນ: ແກວ່ງ, ເຕ້ນ, ແລ່ນ. ໄວ. , hop, ຂ້າມ, ໂດດດາວ, ເຮັດມື, ແຕະຕິນຂອງເຈົ້າ, ຂ້າມຕາຂອງເຈົ້າ, ຈັບນິ້ວມືຂອງເຈົ້າ, whistle, ຮ້ອງ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນຖາມນັກຮຽນ, "ເຈົ້າສາມາດຂ້າມ ຕາຂອງເຈົ້າບໍ່?" ເວົ້າວ່າ "ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້ອຍ. ສາມາດເຮັດໄດ້." ຄູອາຈານເວົ້າວ່າ "Ok, ໄປ!" (ໃຫ້ເອົາສະແດງໃຫ້ເຫັນ ມັນ / ການປະຕິບັດ) ແລະ ນັກຮຽນສະແດງໃຫ້ເຫັນການກະທຳຫຼື gesture. ຖ້ານັກຮຽນຕອບວ່າ "ບໍ່, ຂ້ອຍເຮັດບໍ່ ໄດ້," ຄູຈະເວົ້າວ່າ, "ຂີ້ຮ້າຍ, ໂອເຄ, ເຈົ້າສາມາດສິ້ນໄດ້ບໍ່?"

Category Tag: ເລືອກຫົວຂໍ້ທີ່ຈະຫລິ້ນກ່ອນ ເຊັ່ນ: ອາຫານ, ສະພາບອາກາດ, ການຂົນສົ່ງ ແລະ ອື່ນໆ ໃຫ້ ນັກຮຽນແລ່ນໄປມາ. ຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຄູສອນແລ່ນຕາມລາວ. ຖ້ານັກຮຽນຖືກຈັບຕ້ອງເວົ້າຊື່ໜຶ່ງໃນຫົວຂໍ້, ຕົວຢ່າງ: ອາຫານ: ເນີຍແຂງ, ປາ, ເຂົ້າຈີ່, ແລະ ອື່ນໆ, ໃຫ້ເວລານັກຮຽນເວົ້າພາຍໃນ 5 ວິນາທີ, 10 ວິນາທີ, ແລະ ອື່ນໆ. ເມື່ອ ຫຼືຊື່ຊື່ທີ່ຄົນອື່ນເຄີຍເວົ້າມາແລ້ວ. ນັກຮຽນຄົນນັ້ນຕ້ອງນັ່ງລໍຖ້າຮອບຕໍ່ໄປ.

Charades: ໃຫ້ນັກຮຽນຄົນໜຶ່ງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຫ້ອງຮຽນ. ຄູກະຊິບຄຳເວົ້າ ຫຼືສະແດງຮູບໃຫ້ນັກຮຽນ. ນັກຮຽນ ເຮັດທ່າທາງໂດຍອີງໃສ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ ຫຼືຮູບພາບທີ່ລາວເຫັນກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງລາວ, ນັກຮຽນທີ່ເດົາໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າທ່າ ທາງນັ້ນແມ່ນຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຫ້ອງຮຽນ. ເກມນີ້ແມ່ນເຫມາະສົມສຳລັບ gestures. ຄູອາດຈະແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນ ກຸ່ມ. ນັກຮຽນກຸ່ມໃດທີ່ເດົາກ່ອນຈາກກຸ່ມນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຄະແນນ.

ສີໃນອາກາດ: ເກມນີ້ແມ່ນເຫມາະສົມສຳລັບນັກຮຽນປະຖົມ. ອາຈານແຈກແຈ້ຍສີຕ່າງໆ. ໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ ສອງແຜ່ນ. ຄູເວົ້າສີໜຶ່ງ, ຕົວຢ່າງ "ສີຟ້າ".

ນີ້ນີ້ໂລກຂອງພວກເຮົາມີຄວາມເຄື່ອນໄຫວ. ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ມະນຸດຮ່ວມກັນ ໃນສັງຄົມມີຄວາມ ຕ້ອງການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້. ເພື່ອໃຫ້ທັນກັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ມະນຸດຢູ່ຮ່ວມກັນເປັນສັງຄົມທີ່ ຕິດຕໍ່ພົວພັນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢູ່ໂດດດ່ຽວໄດ້ ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ມະນຸດເຂົ້າກັນໄດ້ກໍຄືການສື່ສານ ແລະ ເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ໃນການສື່ສານລະຫວ່າງຄົນກໍຄືພາສາ. ວັດທະນະທຳ ແລະ ພາກພື້ນ ດັ່ງນັ້ນ, ພາສາອັງກິດຈຶ່ງສາມາດ ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ມີລັກສະນະທົ່ວໄປ. ສາມາດສື່ສານກັບຜູ້ອື່ນໄດ້ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ (Acharee Kongamornsachon, 2009: 1) ນອກຈາກນັ້ນ, ພາສາອັງກິດຍັງມີບົດບາດສຳຄັນທາງດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ການສຶກສາ ແລະ ດ້ານອື່ນໆຂອງສັງຄົມປັດຈຸບັນ ເຊັ່ນ: ຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ການສື່ສານ; ໄດ້ ສົ່ງຜົນໃຫ້ພາສາອັງກິດກາຍເປັນສິ່ງສຳຄັນຫຼາຍຍ້ອນວ່າມັນເປັນເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ໃນການສື່ສານ. ການສຶກສາ ແລະ ຊອກຫາ ຄວາມຮູ້ຈາກແຫຼ່ງການຮຽນຮູ້ ເຊິ່ງລວມມີອາຊີບທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ການສື່ສານ, ທັງການສົ່ງຫຼືຮັບຂໍ້ມູນ, ຈະມີປະສິດທິພາບ. ພຽງແຕ່ເມື່ອບຸກຄົນມີຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ພາສາອັງກິດໃນການສື່ສານຢ່າງມີປະສິດທິພາບ (Fatina Wonglekha, 2010).

ພາສາຕ່າງປະເທດ ອີງຕາມຂໍ້ມູນຈາກຫ້ອງການ ສຶກສາ Basic ໄດ້ຮັບການກຳນົດໃນຫຼັກສູດຫຼັກສູດພື້ນຖານ, B.E. 2551 ໄດ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ. ການປະຕິຮູບວິທີການສອນພາສາອັງກິດໃນຍຸດທະສາດ ການປະຕິຮູບການສຶກສາ ຂັ້ນພື້ນຖານ (2015-2020) ແລະ ວິທີການໃໝ່ ໃນການສອນພາສາອັງກິດ ຕາມແຈ້ງການຂອງກະຊວງສຶກສາ. ຄຸນ ນະພາບຂອງຜູ້ຮຽນແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມກອບການອ້າງອີງຄວາມສາມາດດ້ານພາສາຂອງສະພາເອີຣົບ, The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR), ເຊິ່ງໄດ້ມີການປັບປ່ຽນການຮຽນ-ການສອນ. ຈາກການເນັ້ນໄວຍະກອນເຖິງການສອນພາສາສື່ສານ, ເລີ່ມຈາກການຟັງ, ປະຕິບັດຕາມດ້ວຍການເວົ້າ, ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນຕາມລຳດັບ. ເພື່ອສຸມໃສ່ການຮຽນ-ການສອນ ຜູ້ຮຽນມີທັກສະທາງດ້ານພາສາຕ່າງປະເທດ. ລວມທັງການຟັງ, ເວົ້າ, ອ່ານ ແລະ ຂຽນ 1 2 ແລະ ສາມາດສື່ສານໃນສະຖານະການຕົວຈິງ (ກະຊວງສຶກສາ, 2008) ແລະ ທັກສະການ ຟັງນັບເປັນ ມັນແມ່ນ ໜຶ່ງ ໃນທັກສະການຮັບຮູ້ທີ່ ສຳ ຄັນທີ່ສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການຮຽນ-ການສອນ, ນັກສຶກສາຄວນຈະ ເປັນ ຝຶກທັກສະການຟັງຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ຕັ້ງໃຈ ການຟັງແມ່ນມີປະສິດທິຜົນໃນການສອນພາສາອັງກິດ ເພາະມັນເປັນ ກຸນແຈສູ່ຄວາມສຳເລັດໃນຄວາມສາມາດດ້ານພາສາ.

ຄວາມສາມາດໃນການຟັງເຮັດໃຫ້ ຜູ້ຟັງສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ທັງທັກສະພາສາ ແລະ ທັກສະອື່ນໆ (Peterson, 2001: 106). ເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນທັກສະທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ (Receptive skill) ເປັນພື້ນຖານເບື້ອງຕົ້ນຂອງການ ຮຽນຮູ້ພາສາ. ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຮັບຮູ້ພາສາ, intonation, ນຳໄປສູ່ການຕີຄວາມຫມາຍ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ຈົນສາມາດຕອບ ໂຕ້ຄືນໄດ້ໃນບາງທາງ ເຊິ່ງການຟັງເປັນທັກສະທີ່ສຳຄັນ ແລະ ມັນເປັນທັກສະທຳອິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສອນ. ຜູ້ເວົ້າ ຕ້ອງຟັງໃຫ້ເຂົ້າໃຈກ່ອນຈຶ່ງສາມາດເວົ້າຄືນໄດ້ ລວມທັງການອ່ານ ຫຼື ຂຽນ ເຊິ່ງເປັນທັກສະພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນໃນການ ຮຽນຮູ້ທັກສະອື່ນໆ (ສຸມິດທາ ອັງວັດທະນະກຸນ, 1997: 159) ຜູ້ຟັງຕ້ອງໃຊ້ຄວາມສາມາດໃນການຂຽນ ແລະ ຕີ

ຄວາມເພື່ອ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ລຳໂພງຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ການຟັງຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບການເຂົ້າໃຈສຳນຽງຂອງ ຜູ້ເວົ້າ ຫຼືການອອກສຽງ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໄວຍາກອນ.

ຄຳສັບ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ semantic (Howatt and Dakin, 1974) ດັ່ງນັ້ນ, ການຟັງແມ່ນສຳຄັນຕໍ່ກັບການ ຮຽນຮູ້ພາສາ. ເພື່ອນຳໄປສູ່ການຮຽນຮູ້ທັກສະອື່ນໆ ຕໍ່ໄປໃນຄຳສັ່ງ ນອກຈາກນັ້ນ, ມະນຸດໃຊ້ການຟັງເພື່ອສື່ສານ. ໃນ ຊີວິດປະຈຳວັນເຖິງ 50 ເປີເຊັນ ແລະ ໃຊ້ທັກສະການຟັງ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ (Goh, 2002: 46-48), ການຟັງເປັນທັກສະ ທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການເຮັດວຽກ ແລະ ວິຖີຊີວິດ ດ້ວຍເຫດນີ້, ນັກຮຽນຈຶ່ງຕ້ອງພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຟັງໃຫ້ມີ ປະສິດທິພາບ, ອີງຕາມການປະເມີນລະດັບຊາດກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດດ້ານພາສາອັງກິດຂອງນັກຮຽນ, ພົບວ່າ ນັກຮຽນ ມີຄວາມຮູ້ດ້ານພາສາເພື່ອການສື່ສານ ສະເລ່ຍ 29,81 ເປີເຊັນ, ເຊິ່ງຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າກວ່າ 50 ເປີເຊັນ. ສະເລ່ຍແລ້ວ, ມັນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງຮີບດ່ວນ. (ສະຖາບັນທິດສອບການສຶກສາແຫ່ງຊາດ, 2018) ການສອນທັກສະການຟັງ ພາສາອັງກິດຍັງບໍ່ທັນປະສິດຜົນສຳເລັດເທົ່າທີ່ຄວນ. ນີ້ອາດຈະເປັນຍ້ອນປັດໃຈຈຳນວນຫຼາຍ, ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ເກີດ ຂຶ້ນໃນການຟັງພາສາອັງກິດ. ອາດຈະເກີດຈາກ 1) ຂໍ້ຄວາມກ່ຽວກັບລັກສະນະທາງພາສາຂອງຂໍ້ຄວາມ ແລະ ການຈັດ ລຽງຂອງຂໍ້ຄວາມ 2) ຜູ້ເວົ້າ (Speaker) ການສຳນຽງ ແລະ ລັກສະນະຂອງຜູ້ເວົ້າ ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຟັງ 3) ຜູ້ຟັງ (Listener) ຖ້າຜູ້ຟັງຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບ ສະພາບການ (ຂາດສະພາບການ), ທັງທາງດ້ານສັງຄົມ ວິທີການຊີວິດຫຼື ວັດທະນະທຳຂອງຫົວຂໍ້ທີ່ໄດ້ຮັບຟັງ ຈະເປັນອຸປະສັກຕໍ່ 3 Comprehension ຂອງເລື່ອງທີ່ຟັງ (Yagang, 1993: 16- 19) ແລະ ປັດໄຈສຳຄັນສຸດທ້າຍແມ່ນການຕັ້ງຄ່າທາງດ້ານຮ່າງກາຍ (Physical setting) ເຊັ່ນ: ສິ່ງລົບກວນທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຟັງ.

ຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຟັງ ນອກຈາກນັ້ນ, ການຟັງສຽງ (Audio) ຈາກເທບຫຼືວິທະຍຸ. ເຮັດໃຫ້ເກີດ ການຂາດການເບິ່ງເຫັນ ນີ້ຊ່ວຍໃນການຄາດເດົາສະພາບການ, ເຊັ່ນ: ການເຫັນການສະແດງອອກທາງໜ້າຫຼືທ່າທາງຂອງ ຜູ້ເວົ້າ. ເຮັດໃຫ້ມັນຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຫຼື ເປົ້າໝາຍຂອງຜູ້ເວົ້າ (Anderson and Lynch, 1988) ແລະ ບັນຫາສຳຄັນໃນການຮຽນຮູ້ການຟັງພາສາອັງກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຮຽນແມ່ນຜູ້ຟັງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຄວາມໄວໃນການ ເວົ້າຂອງຜູ້ເວົ້າ, ບໍ່ສາມາດຟັງຊ້າໆໄດ້, ຜູ້ຟັງມີຄວາມຮູ້ທີ່ຈຳກັດກ່ຽວກັບຄຳສັບ. ຜູ້ຊົມບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ສັນຍາລັກຂອງ ພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຕີຄວາມຫມາຍ. ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສຸມໃສ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ (Underwood, 1989: 16-20).

ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ ຕ້ອງປະຕິບັດເປັນເວລາດົນນານ ການຟັງບໍ່ແມ່ນ ພຽງແຕ່ທັກສະທີ່ຈຳເປັນໃນການຮຽນຮູ້ພາສາ. ແຕ່ຄວາມສາມາດໃນການຟັງ ຄວາມສຳພັນທີ່ເຂັ້ມແຂງກັບຜົນສຳເລັດ ທາງວິຊາການ ຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການໄດ້ຍິນສູງມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະມີ ສະຕິປັນຍາແມ່ນສູງກວ່າຜູ້ທີ່ມີຄວາມ ສາມາດໃນການຟັງຕ່ຳ (Littlewood, 1981: 212), ການຟັງໄດ້ຖືກສອນ.

ຄວາມສົນໃຈພຽງເລັກນ້ອຍ ແລະ ການສອນພາສາອັງກິດເປັນພາສາທີ່ສອງຫຼືເປັນພາສາຕ່າງປະເທດແມ່ນຢູ່ໃນສະຖານະຂອງ ຍັງບໍ່ມີຄຸນນະພາບພຽງພໍ ອັນນີ້ອາດຈະເປັນຍ້ອນສື່ການສອນການຟັງບໍ່ເໝາະສົມກັບການສອນການຟັງໃນຊີວິດຈິງ ແລະ ເນື້ອຫາບໍ່ເໝາະສົມກັບນັກຮຽນ. ມັນໄກຈາກນັກຮຽນ. ການສອນຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຟັງແມ່ນບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້. ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ຄຸສອນຟັງໂດຍທົ່ວໄປບໍ່ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈທີ່ຈະສອນການຟັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສອນນັກຮຽນ ວິທີການຟັງການຟັງຫຼາຍຂຶ້ນ (Mendelsohn, 1995: 123-133) ຈາກການສຶກສາເອກະສານ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກ່ຽວກັບກິດຈະກຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ໃຊ້ເພື່ອພັດທະນາທັກສະການຟັງ ພົບວ່າ ກິດຈະກຳການຮຽນການສອນ ແລະ ການເລືອກສື່. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຊ່ວຍ ຜູ້ຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ປະສິດທິຜົນ ກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນຈະຊ່ວຍພັດທະນານັກຮຽນໃຫ້ ການຮຽນຮູ້ທີ່ສົມບູນແບບ ກະຕຸ້ນໃຫ້ຮຽນພາສາ ແລະ ຊ່ວຍການຮຽນພາສາແບບທຳມະຊາດ (Teerawat Kothananam, 2015) ແລະ ສິ່ງທີ່ໃຊ້ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນ ເໝາະສົມກັບລະດັບຄວາມສາມາດພາສາ ແລະ ອາຍຸສູງສຸດຂອງຜູ້ຮຽນ ນີ້ແມ່ນອີກວິທີທີ່ຈະກະຕຸ້ນນັກຮຽນ. ລວມທັງມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ດີຕໍ່ການຮຽນພາສາອັງກິດ (ພິມ, 1993) ຄູຄວນກະຕຸ້ນ ແລະ ທ້າທາຍໃຫ້ນັກຮຽນຟັງພາສາທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ 4 ຄວາມຫມາຍ ເພື່ອສື່ສານຂໍ້ຄິດເຫັນທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ນັກຮຽນ ເພື່ອຊ່ວຍສອນໃຫ້ນັກຮຽນ. ເຂົ້າໃຈທັກສະການຟັງ ແລະ ກິນລະຍຸດທີ່ຜູ້ຮຽນຈະຕ້ອງປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຮຽນ (Goh, 2002: 1), ເຊິ່ງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດໃນການສື່ສານພາສາອັງກິດໃນຊີວິດຈິງ.

ກິດຈະກຳໃດ ໃຊ້ເພື່ອປັບປຸງທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດ, ລວມທັງການຟັງ ແລະ ການຄາດເດົາ. ການຟັງ ແລະ ຕອບຄຳຖາມ, ການສະແດງ, ການຫຼິ້ນບົດບາດ, ການຟັງ ແລະ ລຳດັບ ແລະ ການຈຳລອງ, ແລະ ອື່ນໆ (Hadfield et al., 1999) ໃນປັດຈຸບັນ, ການສອນທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດ ອຸປະກອນການສອນທີ່ທັນສະໄຫມໄດ້ຖືກນຳສະເຫນີ. ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນ ແລະ ປະເພດຂອງສິ່ງທີ່ໃຊ້ ກວ້າງຂວາງແມ່ນຮູບເງົາ, ດ້ວຍຄວາມກ້າວຫນ້າຂອງເຕັກໂນໂລຢີເພື່ອສິ່ງຂໍ້ມູນຜ່ານອິນເຕີເນັດທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນ ມັນໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າເຖິງປະເພດຕ່າງໆຂອງຊັບພະຍາກອນຮູບເງົາ.

ສະດວກກວ່າ, ຮູບເງົາທີ່ຖືກຈັດປະເພດເປັນສື່ການສຶກສາ ມີອຳນາດ ແລະ ກະຕຸ້ນ ການຮຽນຮູ້ປະສິດທິພາບນັບມື້ນັບເປັນທີ່ນິຍົມກັນ (ສຸທິພິງ ພິງວອນ, 2009) ມີຫຼາຍເຫດຜົນທີ່ສະໜັບສະໜູນການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເປັນສື່ການຮຽນ-ການສອນ ເພາະວ່າຮູບເງົາສາມາດກະຕຸ້ນແຮງຈູງໃຈຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ມີຄວາມມ່ວນ ຮູບເງົາໄດ້ນຳສະເຫນີພາສາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຫລາກຫລາຍຂອງພາສາ. ມັນເປັນພາສາທີ່ໃຊ້ໃນສະຖານະການຊີວິດຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່ານັກຮຽນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ພວກເຂົາກຳລັງໃຊ້. ການສື່ສານພາສາອັງກິດເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ. ແຕ່ນັກຮຽນສາມາດຮຽນຮູ້ຜ່ານພາສາອັງກິດທີ່ໃຊ້ໃນການສົນທະນາຕ່າງໆ.

ຈາກຮູບເງົາພາສາອັງກິດ (Donaghy, 2014), ເຊິ່ງມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເລື່ອງທີ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ເບິ່ງ. ອັນນີ້ສອດຄ້ອງກັບທິດສະດີການເຂົ້າລະຫັດຄູ່ທີ່ເວົ້າເຖິງການໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າ (Verbal) ແລະ ການເຫັນພາບ (Visual). ຈະເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ປະສິດທິພາບດີກ່ວາພຽງແຕ່ການເປີດເຜີຍ ວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນ ເນື່ອງຈາກວ່າຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຮັບຈະຖືກປະມວນຜົນໃນຊ່ອງທາງການສື່ສານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຂໍ້ມູນຈະຖືກເຂົ້າລະຫັດຫຼືປ່ຽນເປັນສັນຍາລັກກ່ອນທີ່ຈະດໍາເນີນການຕໍ່ໄປ. ທັງລະຫັດສາຍຕາ ແລະ ລະຫັດສຽງເວົ້າ ຈະຖືກຈັດຕັ້ງເປັນຄວາມຮູ້ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດນໍາໃຊ້ຄວາມຮູ້ເຫຼົ່ານັ້ນມາເກັບຮັກສາ ແລະ ນໍາໃຊ້ຄືນໄດ້ (Paivio, 1971) ຈາກການວິໄຈຂອງນັກວິໄຈໄດ້ສອນວິຊາພາສາອັງກິດຊັ້ນ ມ3 ທີ່ໂຮງຮຽນວັດທອມ Kret, ເມືອງຊໍາເໜືອ, ແຂວງ ນະຄອນປະຖົມ ພົບວ່າ 80% ຂອງນັກຮຽນບໍ່ສາມາດຮຽນໄດ້.

ໃຊ້ພາສາອັງກິດຕາມທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນ ຄວາມບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈເນື້ອແທ້ຂອງສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ ສາມາດຟັງ ແລະ ເວົ້າໄດ້ ໃນລະດັບ lexical ແມ່ນຄໍາສັບຕ່າງໆ ແລະ ພຽງແຕ່ປະໂຫຍກສັ້ນ, ແລະ ໂຮງຮຽນແມ່ນໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີພາສາພື້ນເມືອງຂອງ 5 ພາສາທີ່ສອນນັກຮຽນ. ເຮັດໃຫ້ນັກສຶກສາຂາດໂອກາດໃນການໃຊ້ພາສາອັງກິດກັບຜູ້ເວົ້າພາສາພື້ນເມືອງຈຶ່ງມີໂອກາດໃນການນໍາໃຊ້ ພາສາອັງກິດພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍໃນການສື່ສານພາສາອັງກິດ ນອກຈາກນັ້ນ, ສີ່ມວນຊົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ໃຊ້ໃນການປະຕິບັດທັກສະການຟັງແມ່ນການບັນທຶກເທບ. ຖືວ່າຍາກບໍ່? ເປັນອຸປະສັກສໍາລັບຄົນທີ່ມີລະດັບພາສາອັງກິດຕໍ່າ. ເພື່ອພະຍາຍາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງທີ່ໄດ້ຍິນ ເຊິ່ງສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ແຮງຈູງໃຈທີ່ຈະບັນລຸເປົ້າຫມາຍຂອງການຟັງ ຂາດທັກສະການຫາຂໍ້ມູນ ທັກສະທາງດ້ານພາສາທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຂາດຄວາມສາມາດທາງດ້ານພາສາໃນສະພາບຕົວຈິງ. ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນ ເຂົາເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ຍັງບໍ່ຮັບຮູ້ ແລະ ຄາດຄະເນລ່ວງໜ້າເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການຮຽນພາສາອັງກິດເທົ່າທີ່ຄວນ ແລະ ຈາກການສຶກສາ. ວິຊາພາສາອັງກິດ ດ້ານການສອບເສັງ ລະດັບຊາດ ຂັ້ນພື້ນຖານ (O-NET) ຊັ້ນສູງ ມ3 ສຶກສາ 2018 ສະເລ່ຍ 25,03 ເປີເຊັນ ເຊິ່ງຖືວ່າ ຕໍ່າກວ່າລະດັບຊາດ. ສະເລ່ຍ 29,04 ເປີເຊັນ, ວິຊາທີ່ໂຮງຮຽນຄວນເລັ່ງພັດທະນາແມ່ນ ພາສາເພື່ອການສື່ສານ ແລະ ພາສາ ແລະ ວັດທະນະທໍາ (ສະຖາບັນສອບເສັງການສຶກສາແຫ່ງຊາດ 2018) ການປັບປຸງທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດແມ່ນຈໍາເປັນ.

ການປະຕິບັດທີ່ປະກອບດ້ວຍວິທີການສອນ ແລະ ອຸປະກອນທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ໃຊ້ໃນການສອນທີ່ທັນສະໄຫມ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນປັດໃຈຕົ້ນຕໍທີ່ຂັດຂວາງການປະຕິບັດການຟັງພາສາອັງກິດເພື່ອສ້າງແຮງຈູງໃຈຂອງນັກຮຽນ. ການນໍາໃຊ້ພຽງແຕ່ເທບສຽງມາພ້ອມກັບບົດຮຽນຍັງໄດ້ພົບເຫັນຂໍ້ຈຳກັດທີ່ສິ່ງຜົນກະທົບການປະຕິບັດ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກຮຽນ (ສຸນັນທາ ເມກສຸທັດ, 2005) ເນື້ອໃນທີ່ໃຊ້ໃນການສອນທັກສະການຟັງ. ມັນຄວນຈະເປັນເນື້ອຫາທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອສື່ສານໃນຊີວິດຈິງ (ຂໍ້ຄວາມທີ່ແທ້ຈິງ), ຈັດຮຽງຈາກເລື່ອງທີ່ໃກ້ຊິດ ໄກ ແລະ ກວ້າງຂວາງ ເຊັ່ນ: ຟັງຂ່າວ, ຟັງສື່ຕ່າງໆຈາກໂທລະທັດ ເຊັ່ນ: ໂຄສະນາ, ລະຄອນ, ຮູບເງົາ ແລະ ອື່ນໆ (Chayuda Chantapitda, 2012).

ຄວນປະກອບດ້ວຍກິດຈະກຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ກົງກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ລະດັບຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຮຽນ (ລັດທິລາດ ປັນຈາລິນ, 2012) ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ວິໄຈຈຶ່ງມີແນວຄວາມຄິດທີ່ຈະພັດທະນາການປະກອບຮູບເງົາເພື່ອພັດທະນາ ທັກສະ. ໃນການຟັງພາສາອັງກິດຂອງນັກຮຽນ ການນຳໃຊ້ການອອກກຳລັງກາຍ ແລະ ຮູບເງົາເປັນສີ່ມວນຊົນສຳລັບການ ຈັດກິດຈະກຳ ສອນທັກສະການຟັງ ແລະ ຢາກສ້າງແຮງຈູງໃຈໃນການປະຕິບັດທັກສະການຟັງ ໂດຍການຫຼຸດຜ່ອນອຸປະ ສັກ ແລະ ການສ້າງ ບັນຍາກາດທີ່ຜ່ອນຄາຍເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນກຽມພ້ອມ ແລະ ຕື່ນຕົວເພື່ອເຮັດກິດຈະກຳຮ່ວມກັນໃນ ຫ້ອງຮຽນ. ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ ເຂົ້າໃຈບໍລິບົດ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງລຳໂພງ6 ໃນຂະນະທີ່ ຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາທີ່ມີຕົວອັກສອນ ພາບເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ສຽງ, ຜູ້ຟັງຈະເຫັນການສະແດງອອກທາງໜ້າ. ທ່າທາງ ຂອງຜູ້ເວົ້າ, ຜູ້ເວົ້າຮ່ວມ, ສາກຫຼີສະພາບການ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຟັງຄາດຄະເນສະພາບການ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຂຶ້ນ. ມັນຍັງເປັນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ທັດສະນະຄະຕິທີ່ດີຕໍ່ການຮຽນພາສາອັງກິດ ຈາກຄວາມສຳຄັນທີ່ໄດ້ກ່າວມາ ຂ້າງເທິງ ດັ່ງນັ້ນ, ນັກຄົ້ນຄວ້າມີຄວາມສົນໃຈໃນການພັດທະນາການອອກກຳລັງກາຍປະກອບ.

ຮູບເງົາເພື່ອແນໃສ່ໃຫ້ນັກຮຽນມີ ພັດທະນາ ແລະ ບັນລຸລະດັບທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ທັງເປັນ ການສ້າງແຮງຈູງໃຈໃນການຮຽນຮູ້ທັກສະພາສາອັງກິດ ໂດຍສະເພາະທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດ ເຊິ່ງເປັນພື້ນຖານທີ່ຈຳ ເປັນໃນການຮຽນຮູ້ທັກສະການເວົ້າ ແລະ ການອ່ານ. ແລະ ຂຽນຕາມລຳດັບ ຂອງການຮຽນຮູ້ພາສາ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງ ການຄົ້ນຄວ້າຈະນຳພາການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ທີ່ພັດທະນາທັກສະ. ຟັງພາສາອັງກິດໃນລະດັບອື່ນໆ ຂອງນັກ ສຶກສາໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ ຄຳຖາມຄົ້ນຄວ້າ ເງື່ອນໄຂທີ່ຕ້ອງການ 75/75 ຫຼືບໍ່. 3. ນັກຮຽນພໍໃຈກັບ ບົດຝຶກຫັດປະກອບຮູບເງົາໃນລະດັບໃດ? ຈຸດປະສົງຂອງການຄົ້ນຄວ້າ 1. ເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ກຳນົດປະສິດທິພາບ ຂອງບົດຝຶກຫັດອົງປະກອບຮູບເງົາສຳລັບນັກສຶກສາທີ່ 2. ເພື່ອປຽບທຽບທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດຂອງນັກຮຽນ ມັດທະຍົມສຶກສາ ມ3. ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຮຽນດ້ວຍບົດຝຶກຫັດປະກອບຮູບເງົາ 3. ເພື່ອສຶກສາຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຂອງ ນັກຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ ມ3 ຕໍ່ກັບການນຳໃຊ້ບົດຝຶກຫັດ. ອົງປະກອບຂອງຮູບເງົາ ການຄົ້ນຄວ້າສົມມຸດຕິຖານ ເງື່ອນໄຂທີ່ກຳນົດແມ່ນ 75/75. 3. ຄວາມພໍໃຈຂອງນັກຮຽນຕໍ່ກັບການປະຕິບັດການສ້າງຮູບເງົາແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບສູງ. ຂອບເຂດຂອງການຄົ້ນຄວ້າ 1. ປະຊາກອນ ແລະ ຕົວຢ່າງ 1.1 ປະຊາກອນທີ່ໃຊ້ໃນການຄົ້ນຄວ້າຄັ້ງນີ້ແມ່ນ ນັກຮຽນ ມັດທະຍົມສຶກສາ ມ3 ໂຮງຮຽນ ວັດ ຫອມແຂວງ ນະຄອນປະຖົມ. ຜູ້ທີ່ຮຽນຫຼັກສູດພາສາອັງກິດ (Aor 23101), ພາກຮຽນ 1, ປີ 2019, ມີຫ້ອງຮຽນຄວາມສາມາດປະສົມ ແຕ່ຄວາມສາມາດດ້ານພາສາອັງກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄ້າຍຄື ກັນ, ມີ 75 ຄົນໃນ 2 ຫ້ອງຮຽນ 1.2 ກຸ່ມຕົວຢ່າງທີ່ນຳໃຊ້ໃນການຄົ້ນຄວ້ານີ້ແມ່ນນັກຮຽນຊັ້ນ 3/1 ທີ່ຮຽນວິຊາ. ພາສາ ອັງກິດພື້ນຖານ (ກ 23101) ພາກຮຽນທີ 1 ສຶກຮຽນ 2019 ທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີການສຸ່ມແບບງ່າຍໆ ໂດຍໃຊ້ໜ່ວຍສຸ່ມ ໃນຫ້ອງຮຽນ ຈຳນວນ 40 ຄົນ 8 ຄົນ ຟັງພາສາອັງກິດ 2) ຄວາມພໍໃຈຂອງນັກຮຽນຕໍ່ການນຳໃຊ້ບົດຝຶກຫັດຮູບເງົາ. ໂຮງຮຽນ ມ.ສ ອຸດົມສຸກ ຊັ້ນ 3, ໂຮງຮຽນ ວັດ ຫອມ Kret, ເມືອງ ຊຳເໜືອ, ແຂວງ ນະຄອນປະຖົມ, ໄລຍະເວລາທັງ ໝົດ 5 ອາທິດ, ອາທິດລະ 2 ຊົ່ວໂມງ, ມີຊົ່ວໂມງທຳອິດ ແລະ ຊົ່ວໂມງສຸດທ້າຍ. ສອບເສັງກ່ອນຮຽນ (Pre-test)

ແລະ ສອບເສັງຫຼັງ (Post-test), ທັງໝົດ 10 ຊົ່ວໂມງ. ໝາຍເຖິງສື່ການສອນທີ່ເປັນເອກະສານ ແລະ ຄລິບໜັງ. ນັກຄົ້ນຄວ້າໄດ້ສ້າງ 4 ໜ່ວຍງານຄື 1) Hector's Arrival 2) Hector Goes Shopping 3) Football Crazy ແລະ 4) Hector ຊອກຫາວຽກ. ຂັ້ນຕອນການຝຶກອົບຮົມທັກສະ ແລະ ກິດຈະກຳການຟັງ ເຊິ່ງສອນການຟັງ ແລະ ການເບິ່ງຮູບເງົາ, ມີຂັ້ນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຈາກ 1) ຂັ້ນຕອນທຳອິດກ່ອນທີ່ຈະຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາ. (Pre-listening and viewing) 2) ການຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາ (ໃນຂະນະທີ່ຟັງ ແລະ ເບິ່ງ) ແລະ 3) ຫລັງຟັງ ແລະ ເບິ່ງ.

ການສອນທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດ ແລະ ການສອນການນຳໃຊ້ຮູບເງົາຮ່ວມກັນ ລາຍລະອຽດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນມີດັ່ງນີ້: 1) ກ່ອນຟັງ ແລະ ເບິ່ງໜັງ. (Pre-listening & viewing) ຄູກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນໂດຍການໃຊ້ຮູບພາບ/ພາບຖ່າຍ. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນເດົາເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ໃຊ້ຄຳຖາມແນະນຳເພື່ອລະດົມສະໜອງ, ສະກັດຄວາມຮູ້ ຫຼື ປະສົບການກ່ອນຂອງນັກຮຽນກ່ຽວກັບ 9 ເລື່ອງ. ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳ Q&A ທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ ສຸມໃສ່ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ລວມທັງການແນະນຳຄຳສັບທີ່ສຳຄັນ (ຄຳສັບຄຳສັບ) 2) ຂັ້ນຕອນໃນຂະນະທີ່ຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາ. (ໃນຂະນະທີ່ຟັງ ແລະ ເບິ່ງ) ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງການຟັງ. ແປ ແລະ ເຂົ້າໃຈເລື່ອງ, ແບ່ງອອກເປັນ 3 ຮອບໂດຍມີກິດຈະກຳລະຫວ່າງການຟັງໃຫ້ນັກຮຽນ ຟັງດ້ວຍຈຸດປະສົງ: ຮອບທີ 1, ນັກຮຽນຟັງບົດເລື່ອງລວມ ແລະ ເຮັດບົດຝຶກຫັດບາງບົດ, ຮອບທີ 2, ນັກຮຽນຟັງ ແລະ ເຮັດບົດຝຶກຫັດ, ແລະ ຮອບທີ 3 ນັກຮຽນຟັງບົດເລື່ອງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງຄຳບັນຍາຍຂອງຄູ. ນັກຮຽນຮ່ວມກັນກວດເບິ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງບົດຝຶກຫັດ. ຕົວຢ່າງຂອງກິດຈະກຳໃນການປະຕິບັດເຊັ່ນການຕອບຄຳຖາມ, ຖືກ / ຜິດ, ທາງເລືອກຫຼາຍ, ຫຼືຕື່ມຄຳສັບຕ່າງໆ. (Gap Filling) etc., ແລະ ຢຸດຮູບພາບຫຼືຢຸດສຽງ (Pause / Freeze-frame control) ຫຼືເບິ່ງຮູບເງົາທັງໝົດ (View a whole segment), ແຕ່ລະເຕັກນິກຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນພັດທະນາທັກສະຍ່ອຍເຊັ່ນ: ການຄາດເດົາເຫດການ. ລຳດັບເຫດການ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຈຸດຕົ້ນຕໍຂອງເລື່ອງ, ແລະ ອື່ນໆ 3) ຂັ້ນຕອນຫຼັງຈາກຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາ (Post-listening & viewing) ເປັນພາສາຊັ້ນນຳທີ່ ໄດ້ຈາກການຟັງເພື່ອນຳໃຊ້ໃນສະຖານະການຕົວຈິງ ຫຼັງຈາກໂຄງສ້າງພາສາລະຫວ່າງຄູ ແລະ ນັກຮຽນຫຼັງຈາກເບິ່ງຮູບເງົາ ໂດຍການໃຫ້ໂອກາດນັກຮຽນໃນການຜະລິດພາສາຂອງຕົນເອງ. ຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວຕາມການມອບໝາຍຂອງຄູ, ທັງສອງກິດຈະກຳສ່ວນບຸກຄົນ ກິດຈະກຳຄູ ຫຼື ກິດຈະກຳກຸ່ມຕາມຄວາມເໝາະສົມເຊັ່ນ: ການຫຼິ້ນບົດບາດ, ການນຳສະເໜີ, ຫຼື ການສ້າງແຜນທີ່ໃຈ ແລະ ອື່ນໆ ເປັນການສອບເສັງທີ່ມີຫົວຂໍ້ສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນມາ ເປັນການສອບເສັງ 4 ທາງເລືອກ ປະກອບມີ 7 ສະຖານະການຄື: 1. ຂໍ້ມູນສ່ວນຕົວ 2. ການຊື້ເລື່ອຜ້າ 3. ການຊອກວຽກ 4. ການແຂ່ງຂັນບານເຕະ 5. ຂໍ້ມູນສ່ວນຕົວ 6. shopping for winter 7. ການສະໝັກວຽກ ມີທັງໝົດ 40 ລາຍການ, 40 ຄະແນນ, ໃຊ້ເວລາສອບເສັງ 60 ນາທີ. ພິຈາລະນາຄະແນນທີ່ໄດ້ຈາກການທົດສອບຄວາມສາມາດຟັງຂອງ 40 ຂໍ້ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຈາກການນຳໃຊ້ບົດຮຽນ 10 ກັບຮູບເງົາໄດ້. ເຊິ່ງກວມເອົາທັກສະການຟັງຍ່ອຍ, ຄື: 1) ການຟັງເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ ການຟັງເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດລວມ ລວມເຖິງການເວົ້າສັ້ນໆກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ 2) ການຟັງລະອຽດໝາຍເຖິງການຟັງເພື່ອລະບຸລາຍລະອຽດຂອງຂໍ້ມູນ ສະເພາະ 3) ການຟັງເພື່ອກຳນົດຄວາມ

ຫມາຍຂອງຄຳສັບຫມາຍຄວາມວ່າເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງ ຄຳສັບຈາກການຟັງ ແລະ ການເດົາຈາກບໍລິບົດ 4) ການຟັງເພື່ອກຳນົດເຫດຜົນ ໝາຍເຖິງ ການຟັງເພື່ອເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມາດລະບຸເຫດຜົນຂອງເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະ 5) ການຟັງການພິຈາລະນາ ຫຼື ການຕີຄວາມໝາຍຈາກການຟັງໝາຍເຖິງການເຂົ້າໃຈເລື່ອງທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າການຟັງຄຳທີ່ໄດ້ຍິນ. 4. ຄວາມພໍໃຈ ໝາຍເຖິງ ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງນັກຮຽນມັດທະຍົມສຶກສາ ມ 3 ຕໍ່ກັບການ 5. ນັກຮຽນ ມ 3 ນັກຮຽນ ມ 3 ທີ່ຮຽນພາສາອັງກິດພື້ນຖານ (ອ 23101) ພາກຮຽນທີ 1 ສຶກຮຽນ 2019 ທີ່ໂຮງຮຽນວັດຫອມແຂວງ ເມືອງຊຳເໜືອ ແຂວງ ນະຄອນປະຖົມ ໄດ້ຮັບ.

1. ຮູ້ບັນຫາ, ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ການຟັງພາສາອັງກິດ. ຄວາມສາມາດເພື່ອພັດທະນາການຄຸ້ມຄອງການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ
 2. ໄດ້ຮັບບົດຝຶກອົບຮົມຄຸນນະພາບການປະກອບຮູບເງົາ ໂດຍຜ່ານການປະເມີນຜົນເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດການຟັງພາສາອັງກິດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ. ທີ່ຄູອາຈານສາມາດນຳໃຊ້ກິດຈະກຳໃນ
 3. ສາມາດນຳໃຊ້ຂະບວນການຄົ້ນຄວ້າພັດທະນາສື່ການສອນຂອງຄູ.
- ໃນວິຊາອື່ນໆ 11 ກອບແນວຄວາມຄິດ, ປັດໃຈ, ຂະບວນການ, ຜົນໄດ້ຮັບ

- ຫຼັກສູດຫຼັກ ກຸ່ມວິຊາການຮຽນຮູ້ ພາສາຕ່າງປະເທດ
- ຫຼັກສູດການຮຽນການສອນຂອງໂຮງຮຽນວັດຫອມ Kret
- ຫຼັກການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດການສອນທັກສະການຟັງ
- ຫຼັກການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງການສ້າງບົດຝຶກຫັດ
- ຫຼັກການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດການຄັດເລືອກ ຮູບເງົາສຳລັບການສອນ
- ທິດສະດີການຮຽນຮູ້ຈາກຮູບເງົາ - ທິດສະດີການເຂົ້າລະຫັດຄູ່ທິດສະດີ)
- ເອກະສານການສຶກສາ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
- ຂະບວນການຄັດເລືອກເນື້ອໃນ ແລະ ການຄັດເລືອກຮູບເງົາ
- ການກະກຽມແບບຝຶກຫັດ
- ຂັ້ນຕອນການສອນທັກສະການຟັງ, ປະກອບມີ 3 ຂັ້ນຕອນ

3. ຂັ້ນຕອນການຟັງ ແລະ ການເບິ່ງກ່ອນ

- ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຮຽນໂດຍການນຳໃຊ້ ຮູບ/ພາບສະແດງ
- ໃຊ້ຄຳຖາມແນະນຳເພື່ອແຕ້ມກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ ຫຼື ປະສົບການຂອງນັກສຶກສາ
- ແນະນຳຄຳສັບສຳຄັນ (ຄຳສັບສຳຄັນ)

4. ໃນຂະນະທີ່ຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາ (While – listening & viewing)

- ຮອບທີ 1, ນັກສຶກສາຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາ ໂດຍລວມແລ້ວເຮັດບົດຝຶກຫັດບາງອັນ
- ນັກຮຽນຮອບທີ 2 ຟັງ ແລະ ເບິ່ງໜັງ. ຝຶກຊ້ອມໃຫ້ສໍາເລັດ
- ຮອບທີ 3 ນັກຮຽນຟັງແລ້ວເບິ່ງໜັງອີກຄັ້ງ.

5. ຫຼັງຈາກຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບເງົາ (Post – listening & viewing)

- ກິດຈະກຳການນຳໃຊ້ພາສາໃນ ສະຖານະການຕົວຈິງ
- ການວັດແທກທັກສະການຟັງ ແລະ ການປະເມີນ
- ທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດ
- ຄວາມພໍໃຈຂອງ ນັກສຶກສາທີ່ມີການປະຕິບັດ ອົງປະກອບຂອງຮູບເງົາ, ບົດທີ 2, ທິດສະດີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ການຄົ້ນຄວ້າວິຊາ ຜົນກະທົບຂອງການນຳໃຊ້ບົດຝຶກຫັດອົງປະກອບຮູບເງົາໃນທຸກວິຊາ

ຄໍາຖາມທ້າຍບົດ

1. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີເກມມາປະກອບເຂົ້າໃສ່ໃນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນຂອງພາສາອັງກິດເພື່ອ ຫຍັງ?

ບົດທີ 8

ທິດສະດີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ການຄົ້ນຄວ້າວິຊາ ຜົນກະທົບຂອງການນຳໃຊ້ສື່ການສອນປະກອບຮູບເງົາກ່ຽວກັບທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດຂອງ ຜູ້ວິໄຈຂໍ້ນຳສະເໜີຜົນຂອງການສຶກສາ, ເອກະສານ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງດັ່ງນີ້:

1. ທັກສະການຟັງ

- 1.1. ຄວາມໝາຍຂອງການຟັງ
- 1.2. ຄວາມສຳຄັນຂອງການຟັງ
- 1.3. ລະດັບການຟັງ
- 1.4. ຈຸດປະສົງຂອງການຟັງ
- 1.5. ການສອນທັກສະການຟັງ
- 1.6. ການວັດແທກ ແລະ ປະເມີນທັກສະການຟັງ

2. ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ

- 2.1. ຄວາມໝາຍຂອງຮູບເງົາ
- 2.2. ຄວາມສຳຄັນຂອງຮູບເງົາໃນການສອນ
- 2.3. ປະເພດຂອງຮູບເງົາ
- 2.4. ການຄັດເລືອກຮູບເງົາເພື່ອການຮຽນການສອນ
- 2.5. ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຮູບເງົາເພື່ອການສຶກສາ
- 2.6. ທິດສະດີກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ຮູບເງົາໃນການຮຽນ-ການສອນ
- 2.7. ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາ ສຳລັບການສອນພາສາອັງກິດ

3. ບົດແນະນຳການເລືອກເນື້ອໃນທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ

- 3.1. ເກນການເລືອກເນື້ອໃນທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ
- 3.2. ລຳດັບຂອງເນື້ອໃນທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນ

4. ການສ້າງບົດຝຶກຫັດ

- 4.1 ຄວາມໝາຍຂອງບົດຝຶກຫັດ
- 4.2 ຫຼັກການ ແລະ ຂັ້ນຕອນ

4.3 ຜົນປະໂຫຍດຂອງບົດຝຶກຫັດ

5. ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ຫຼັກສູດພື້ນຖານ ມ.ສ 2551

5.1. ຫຼັກສູດພື້ນຖານການສຶກສາ ມສ 2551 ກຸ່ມວິຊາການຮຽນຮູ້ ພາສາຕ່າງປະເທດ

5.2. ຫຼັກສູດພາສາອັງກິດທີ່ໂຮງຮຽນວັດຫອມ Kret

6. ການຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

6.1. ການຄົ້ນຄວ້າພາຍໃນປະເທດ

6.1.1. ການຄົ້ນຄວ້າພັດທະນາທັກສະການຟັງ

6.1.2. ການຄົ້ນຄວ້າການນຳໃຊ້ຮູບເງົາໃນການຮຽນພາສາອັງກິດ

6.2. ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຕ່າງປະເທດ

6.2.1. ການຄົ້ນຄວ້າພັດທະນາທັກສະການຟັງ

6.2.2. ການຄົ້ນຄວ້າການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນການສອນພາສາອັງກິດ

1. **ທັກສະການຟັງ** ການຟັງເປັນທັກສະການຮັບຊຶ່ງເປັນທັກສະການຮຽນຮູ້ພາສາທຳອິດອີງຕາມຂະບວນການຂອງພາສາ, ລວມທັງການຟັງ, ການເວົ້າ, ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຮຽນຮູ້ພາສາທຳອິດ, ຜູ້ຮຽນຈະສາມາດຜະລິດພາສາທີ່ດີ. ຕ້ອງເກີດຈາກການຮັບຮູ້ພາສາທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ດັ່ງນັ້ນ, ສຶກສາຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບທັກສະການຟັງ. ສະນັ້ນ, ຄວນພັດທະນາທັກສະການຟັງຂອງນັກຮຽນ. ລາຍລະອຽດມີດັ່ງນີ້:

1.1. ຄວາມໝາຍຂອງການຟັງ ການຟັງແມ່ນການຮັບຂ່າວສານຜ່ານສຽງທີ່ໄດ້ຍິນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໂດຍຜ່ານຂະບວນການຕີຄວາມຫຼືການແປພາສາ. ຈາກສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຍິນ ອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ພາສາ intonation ທີ່ໃຊ້ເພື່ອບົ່ງບອກຄວາມຫມາຍ implicit ຂອງຜູ້ເວົ້າຈົນກ່ວາຄວາມເຂົ້າໃຈ (Howatt and Dakin, 1974 cited in Yagang, 1993: 16) ບອກວ່າການຟັງ 14 ແມ່ນຂະບວນການທີ່ຜູ້ຟັງຕ້ອງໃຊ້ຄວາມສາມາດໃນການຈັດຕັ້ງ. ແປເພື່ອເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຜູ້ເວົ້າເວົ້າ. ການຟັງຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບການເຂົ້າໃຈສຳນຽງຂອງຜູ້ເວົ້າ ຫຼືການອອກສຽງ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໄວຍາກອນ. ຄຳສັບ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍ ນອກຈາກນັ້ນ, ການສຶກສາໄດ້ສະໜອງ ຄຳນິຍາມຂອງຄວາມຫມາຍຂອງການຟັງມີດັ່ງນີ້: Widdowson (1978: 59-60) ກ່າວວ່າການຟັງຫມາຍເຖິງຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈປະໂຫຍກນັ້ນ. ຫນຶ່ງແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບປະໂຫຍກອື່ນໆ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າ ໃນການສື່ສານ, Finocchiaro (1989: 95) ບອກວ່າການຟັງຫມາຍເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ, i.e. ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ພາສາ ແລະ ການຕີຄວາມຫມາຍໂດຍຜ່ານຂະບວນການຮຽນຮູ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຜູ້ຟັງຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ມີຄວາມຊຶ່ງຈຳ. ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຟັງ, Rost (1991: 7) ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫມາຍຂອງການຟັງວ່າການຟັງຫມາຍເຖິງຂະບວນການທີ່ຜູ້ຟັງຕ້ອງ. ອີງໃສ່ຂະບວນການຄິດ

ທັງທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ຍຸດທະສາດເພື່ອເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ ຊຶ່ງເປັນຂະບວນການ ສາມາດພັດທະນາ ແລະ ມັນເປັນທັກສະພື້ນຖານໃນການພັດທະນາທັກສະພາສາອື່ນໆ Rivers (2018: 60) ກ່າວວ່າການຟັງເປັນທັກສະທີ່ສ້າງສັນໃນການເຂົ້າໃຈສຽງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍິນ. ຄຳສັ່ງຂອງຄຳສັບຕ່າງໆ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຂຶ້ນລົງຂອງສຽງເພື່ອສ້າງຄວາມຫມາຍຈາກຄວາມຫມາຍຂອງ ການຟັງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ສາມາດສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ການຟັງແມ່ນການຕັ້ງໃຈຮັບຮູ້ຂອງສຽງທີ່ໄດ້ຍິນ. ຈາກນັ້ນຜ່ານຂະບວນການແປພາສາຫຼືແປຈາກພາສາ, intonation, ຮ່ວມກັບປະສົບການຕົ້ນສະບັບຂອງຜູ້ຟັງ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ.

1.2. ຄວາມສຳຄັນຂອງການຟັງ ການຟັງແມ່ນທັກສະໃນການຮັບຂໍ້ມູນ ຫຼື ຂໍ້ມູນ. ໂດຍຜ່ານຂະບວນການຕີຄວາມໝາຍ ເພື່ອສິ່ງຕໍ່ ຂະບວນການທີ່ການຟັງແມ່ນທັກສະທຳອິດໃນການຮຽນຮູ້ພາສາຂອງມະນຸດ. ທັກສະການຟັງທີ່ມີປະສິດທິພາບ ອາດຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຂະບວນການຮຽນຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼືທັກສະທີ່ປະຕິບັດຕາມ, ດັ່ງນັ້ນການຟັງແມ່ນສຳຄັນ. ເນື່ອງຈາກມັນເປັນບາດກ້າວທຳອິດໃນຂະບວນການຂອງພາສາມັນສະຫມອງທີ່ນຳໄປສູ່ການສື່ສານກັບຄົນອື່ນໃນສັງຄົມ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານໄດ້ປຶກສາຫາລືຄວາມສຳຄັນຂອງທັກສະການຟັງ, ເຊິ່ງສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ດັ່ງນີ້: Bowen et al. (1985) ໄດ້ກ່າວວ່າການຟັງມັນແມ່ນການ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພາສາເວົ້າ, ເປັນນັກຮຽນໄດ້ຍິນຄຳສັບຕ່າງໆ, ສຽງ, morpheme, ຫຼືຫົວຫນ່ວຍປະໂຫຍກ. ທັກສະການຟັງແມ່ນສຳຄັນເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຂະບວນການຂອງການປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຜູ້ເວົ້າເວົ້າ. ລວມທັງທ່າທາງ, ການສົນທະນາ, ການໂຕ້ຕອບ, ແລະ ຄວາມຫມາຍທີ່ສ້າງສັນ ທັກສະການຟັງຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາເປັນອັນດັບ 15 ທັງການຮຽນຮູ້ພາສາແມ່. ແລະ ພາສາທີສອງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນນັກຮຽນເພາະວ່ານັກຮຽນຈະທົນທຸກ ຜົນສຳເລັດຂອງການຮຽນຮູ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບການເຂົ້າໃຈໃນຂະນະທີ່ຟັງການບັນຍາຍຂອງຄູອາຈານ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳໃນຫ້ອງຮຽນ Doff (1991: 198) ກ່າວເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການຟັງຜົນສຳເລັດຂອງການສົນທະນາ ໃນການສື່ສານນັ້ນ ຜູ້ຟັງຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຜູ້ເວົ້າເວົ້າກ່ອນ. ມັນຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ໃນເວລາທີ່ທ່ານເຂົ້າໃຈ ຮູ້ວິທີການຕອບສະຫນອງເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະພັດທະນາການປາກເວົ້າຂອງຕົນເອງ ດັ່ງນັ້ນ, ນັກຮຽນຕ້ອງ ຝຶກທັກສະການຟັງໃຫ້ຫຼາຍ ໂດຍສະເພາະເມື່ອສື່ສານເປັນພາສາຕ່າງປະເທດ, ເຈົ້າຕ້ອງຟັງຈົນກວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ດີ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ ນີ້ແມ່ນສອດຄ່ອງກັບ Mc Donnell (1992: 58–59) ຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການຟັງເປັນເຄື່ອງມືການຮຽນຮູ້ ແລະ ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບການນຳໃຊ້ປະສິດທິພາບຂອງພາສາສຳລັບການສື່ສານ. ຜູ້ທີ່ສາມາດຟັງໄດ້ກໍຈະສາມາດນຳໃຊ້ພາສາໃນການສື່ສານໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບເຊັ່ນດຽວກັນ, ສຸມິດທາ ອັງວັດຕະກຸນ (1997: 159) ໄດ້ກ່າວວ່າ ການຟັງເປັນທັກສະທີ່ສຳຄັນ ແລະ ອ່ອນໄຫວ. ທຳອິດທີ່ຈະສອນ ຜູ້ເວົ້າຕ້ອງຟັງໃຫ້ເຂົ້າໃຈກ່ອນ. ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເວົ້າ, ຕອບສະຫນອງ, ອ່ານ ຫຼື ຂຽນ, ທັກສະການຟັງແມ່ນທັກສະພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນຕໍ່ກັບການຮຽນຮູ້ທັກສະອື່ນໆ, ສະຫຼຸບແລ້ວທັກສະການຟັງແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ. ເພາະວ່າມັນເປັນສິມິແຮງງານມັນສະຫມອງທີ່ເປັນ

ພື້ນຖານໃນ ການຮຽນພາສາ ແລະ ການຮຽນຮູ້ໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ, ຖ້າຜູ້ຟັງມີຄວາມສາມາດໃນການຟັງໄດ້ດີ, ຈະມີຄວາມສາມາດຊອກຫາຂໍ້ມູນທີ່ດີ, ຕິຄວາມຖືກຕ້ອງ.

1.3. ລະດັບການຟັງ ການຟັງເປັນທັກສະການຟັງທີ່ຜູ້ຟັງຕ້ອງເຂົ້າໃຈກ່ອນຈຶ່ງສາມາດໂຕ້ຕອບໄດ້. ຮູບແບບໃດກໍ່ຕາມ ພຶດຕິກຳການຟັງສາມາດແບ່ງອອກໄດ້ຫຼາຍລະດັບ. ການສຶກສາຈຳນວນຫຼາຍມີ ລະດັບການຟັງມີຫຼາຍປະເພດຕາມພຶດຕິກຳການຟັງດັ່ງນີ້: Rivers (1968: 142-143) ແບ່ງລະດັບການຟັງດັ່ງນີ້:

1. ລະດັບຄວາມຈາ.ລະດັບການຮັບຮູ້, ລະດັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ, ຫຼືລະດັບການຮັບແມ່ນລະດັບທີ່ຜູ້ຟັງສາມາດຈຳແນກຫຼືຮັບຮູ້ສຽງ, ຄວາມກົດດັນ, ແລະ intonation ໃນປະໂຫຍກ. ລວມທັງການຈຳແນກຄຳສັບ, ປະໂຫຍກ, ໂຄງສ້າງພາສາ, ລຳດັບເວລາ

2. ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈ (ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈ) ລະດັບການຄັດເລືອກແມ່ນລະດັບທີ່ຜູ້ຟັງສາມາດເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທົ່ວໄປຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ. ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງການສື່ສານວ່າ ຕຸໂລ (1977:262-265) ໄດ້ແບ່ງລະດັບການຟັງອອກເປັນ 3 ລະດັບຄື:

1. ລະດັບການໄດ້ຍິນ (Hearing) ແມ່ນລະດັບທີ່ຜູ້ຟັງໄດ້ຍິນສຽງ ແລະ ຮູ້ວ່າສຽງແມ່ນຫຍັງ
2. ການຈຳແນກ. ແມ່ນລະດັບທີ່ຜູ້ຟັງຈັດປະເພດສຽງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນຄ້າຍຄືກັນ. ຫຼືແຕກຕ່າງກັນ
3. ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈ (Comprehension) ແບ່ງອອກເປັນ 3 ຂັ້ນຕອນຄື:
 9. ລະດັບການຟັງ (Literal Comprehension) ແມ່ນລະດັບທີ່ຜູ້ຟັງສາມາດຈື່ໄດ້. ຫຼືທົບທວນຄືນ ແນວຄວາມຄິດຫຼັກຂອງເລື່ອງແມ່ນຫຍັງ
 10. ຂັ້ນຕອນການແປ (Interpretation) ແມ່ນລະດັບທີ່ຜູ້ຟັງເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຍິນ ແລະ ສາມາດສະຫລຸບໄດ້.
 11. Critical Listening ແມ່ນລະດັບທີ່ຜູ້ຟັງເຂົ້າໃຈ. ເລື່ອງທີ່ໄດ້ຍິນແທ້ໆ ແລະ ສາມາດປະເມີນໄດ້ ຫຼື ຕັດສິນໃຈຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ສາມາດແຍກອອກໄດ້ ຂໍ້ເທັດຈິງຈາກຄຳເຫັນ Valette and Desick (1972:141-142) ໄດ້ແບ່ງລະດັບຄວາມສາມາດການຟັງພາສາຕ່າງປະເທດອອກເປັນ 5 ລະດັບຄື:
 - ລະດັບຄວາມສາມາດດ້ານກົນຈັກແມ່ນຜູ້ຟັງສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ພາສາແມ່ ແລະ ພາສາຕ່າງປະເທດຈາກສຽງ ໂດຍບໍ່ມີການເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍ
 - ລະດັບຄວາມຮູ້ (ຄວາມຮູ້) ແມ່ນຜູ້ຟັງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບ ຫຼື ປະໂຫຍກທີ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ໂດຍການປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳ. ຫຼືປຽບທຽບປະໂຫຍກພາສາທີ່ມີຄວາມໝາຍ ຄືກັບພາສາຕ່າງປະເທດ

- ລະດັບການຖ່າຍທອດ (Transfer) ແມ່ນການທີ່ຜູ້ຟັງສາມາດຈັດລຽງປະໂຫຍກຄືນໃໝ່ໂດຍໃຊ້ຄຳສັບ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ໄວຍະກອນ ແລະ ສາມາດເລືອກຄຳສັບ ຫຼືປະໂຫຍກທີ່ເໝາະສົມໄດ້
- ລະດັບການສື່ສານ: ຜູ້ຟັງເຂົ້າໃຈຄຳອະທິບາຍພາສາຕ່າງປະເທດ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງຄຳສັບໃໝ່ ໂດຍໃຊ້ການຄາດເດົາໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ກ່ອນ ນອກຈາກນັ້ນ, ສາມາດ ຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບຜູ້ເວົ້າພື້ນເມືອງທີ່ມີລະດັບສູງສຸດຂອງພຶດຕິກຳ, ເຊັ່ນ: ສາມາດແກ້ໄຂຄຳເວົ້າຈາກການຫຼິ້ນຫຼືຮູບເງົາ, ແລະ ອື່ນໆ
- ລະດັບການວິຈານ: ຜູ້ຟັງສາມາດວິເຄາະພາສາ ແລະ ເຂົ້າໃຈ. ທັງສອງຄວາມຫມາຍໂດຍກົງ ແລະ connotative ເຂົ້າໃຈຄວາມແຕກຕ່າງຂອງພາສາອາລົມ ແລະ ນ້ຳສຽງຂອງຜູ້ເວົ້າ ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າການຟັງສາມາດແບ່ງອອກເປັນຫຼາຍລະດັບ. ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຈັດປະເພດສຽງ, ການຕີຄວາມ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຍິນ.

ຂັ້ນຕອນຂອງການສື່ສານ ສາມາດສື່ສານກັບຜູ້ເວົ້າ ແລະ ລຳດັບສຸດທ້າຍແມ່ນ ຫຼັງຈາກຟັງ, ທ່ານສາມາດວິເຄາະລັກສະນະຂອງພາສາ. ເຂົ້າໃຈທັງຄວາມຫມາຍທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ໂດຍຄວາມຫມາຍທີ່ຜູ້ເວົ້າຕ້ອງການ 17 1.4 ຈຸດປະສົງຂອງການຟັງ. ຈຸດປະສົງຂອງການຟັງ ມັນຂຶ້ນກັບຈຸດປະສົງ ຫຼືຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຜູ້ຟັງວ່າເຂົາເຈົ້າຢາກໄດ້ຍິນຂໍ້ມູນນັ້ນ. ສຳລັບຈຸດປະສົງໃດກໍ່ຕາມ, ເຊັ່ນຟັງເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ ຟັງເພື່ອຄວາມບັນເທີງ ຟັງການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ອື່ນໆ, ເຊິ່ງຈຸດປະສົງຂອງການຟັງສາມາດແບ່ງອອກເປັນຫຼາຍປະເພດດັ່ງນີ້: Willis (1981: 134) ໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດປະສົງຂອງການຟັງ. ຜູ້ຟັງຈະຟັງຢ່າງໜຶ່ງຄື:

1. ຟັງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຂໍ້ມູນກວ້າງ ຫຼື ເນື້ອແທ້
2. ຟັງຂໍ້ມູນບາງຢ່າງ
3. ຟັງເພື່ອຮຽນຮູ້ທັດສະນະຄະຕິຂອງບຸກຄົນ
4. ຟັງເຫດການຕາມລຳດັບ
5. ຟັງເພື່ອຮຽນຮູ້ຄຳສັບທີ່ໃຊ້ເພື່ອສະແດງສຽງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ
6. ຟັງເພື່ອຮຽນຮູ້ໂຄງສ້າງພາສາ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມໝາຍ.

ການຟັງເພື່ອໃຊ້ພາສາໃນການຮຽນຮູ້ວັດທະນະທຳ Harmer (1991) ໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດປະສົງຂອງການຟັງດັ່ງນີ້:

- ເພື່ອຍືນຍັນຄວາມຄາດຫວັງທີ່ຜູ້ຟັງໄດ້ຕັ້ງໄວ້ກ່ອນການຟັງ
- ເພື່ອເລືອກລາຍລະອຽດສະເພາະທີ່ເຂົາເຈົ້າສົນໃຈ ແລະ ຕ້ອງການຟັງ. ເນື່ອງຈາກວ່າການຟັງ, ຜູ້ຟັງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເກັບກຳຂໍ້ມູນການຟັງທັງຫມົດ. ແຕ່ສາມາດເລືອກພຽງແຕ່ຂໍ້ຄວາມທີ່ສຳຄັນ

- ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສື່ສານ. ເນື່ອງຈາກວ່າທັກສະການຟັງແມ່ນທັກສະທີ່ຈຳເປັນໃນ ຊີວິດປະຈຳວັນ ເພື່ອນຳເອົາຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຍິນມາສະໜັບສະໜູນການຕິດຕໍ່ພົວພັນ ຫຼື ການສື່ສານລະຫວ່າງຜູ້ເວົ້າກັບຜູ້ຟັງ
- ເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນທົ່ວໄປເຊັ່ນ: ຟັງຂ່າວ, ໂຄສະນາ ເພື່ອນຳເອົາຂໍ້ມູນໄປນຳໃຊ້ໃນໂອກາດອື່ນໆ
- ເກັບກຳຂໍ້ມູນລາຍລະອຽດຕ່າງໆ ຂອງຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຍິນ ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຟັງສາມາດເຂົ້າໃຈຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ສາມາດສື່ສານກັບລຳໂພງ ຜູ້ຟັງເຂົ້າໃຈລາຍລະອຽດອື່ນໆ.

ນອກຈາກຂໍ້ມູນການຟັງຄືໂຄງສ້າງ, ປະໂຫຍກ ແລະ ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ພາສາໃນດ້ານຕ່າງໆ, Harmer (2007) ໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດປະສົງການຟັງເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ທັກສະຍ່ອຍໃນການຟັງດັ່ງນີ້:

1. ການຟັງເພື່ອແນວຄວາມຄິດຫຼັກ. ມັນເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທົ່ວໄປກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຜູ້ຟັງບໍ່ຈຳເປັນເຂົ້າໃຈທຸກຄຳທີ່ໄດ້ຍິນ
2. ຟັງເພື່ອກຳນົດຂໍ້ມູນສະເພາະ. ແມ່ນການຟັງເພື່ອຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນສະເພາະທີ່ຜູ້ຟັງຄາດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ສາມາດເລືອກຟັງໄດ້ສະເພາະຂໍ້ມູນທີ່ຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນ
3. ຟັງໃຫ້ລະອຽດມັນເປັນການຟັງທີ່ຕ້ອງການຄວາມສົນໃຈຫຼາຍທີ່ຈະເຮັດ ເຂົ້າໃຈເລື່ອງໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້

Solak (2016) ສົນທະນາກ່ຽວກັບທັກສະຍ່ອຍຂອງການຟັງດັ່ງນີ້:

1. ຟັງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ.
2. ການຟັງຂໍ້ມູນສະເພາະ ເປັນພຽງການຟັງເພື່ອຊອກຫາຂໍ້ມູນທີ່ຜູ້ຟັງຕ້ອງການ.
3. Inference ແມ່ນການຟັງເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເລື່ອງນັ້ນ
4. ການຟັງເພື່ອຖາມ ແລະ ຕອບ. ແມ່ນການຟັງເພື່ອນຳເອົາຂໍ້ມູນມາຕອບຄຳຖາມຕ່າງໆ
5. ການຟັງບັນຍາຍ. ແມ່ນການຟັງການອະທິບາຍສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າຈຸດປະສົງຂອງການຟັງຂອງແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນ. ສູ່ຊົນ ການຟັງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຟັງມີທິດທາງ ແລະ ສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຟັງຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຟັງແນວຄວາມຄິດຕົ້ນຕໍ ຫຼືຟັງເພື່ອສຶກສາໂຄງສ້າງພາສາ ຫຼື ການສຶກສາວັດທະນະທຳ ແລະ ອື່ນໆ.

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ຈົ່ງສັງລວມໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບບັນດາເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງການນຳໃຊ້ສື່ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ.

ບົດທີ 9

ການສອນທັກສະການຟັງ

ການສອນທັກສະການຟັງ ເປັນສິ່ງທີ່ຄູອາຈານຕ້ອງຮູ້ກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງສະຖານະການໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ ໂດຍການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳຕາມຈຸດປະສົງ Underwood (1989: 30) ໄດ້ແນະນຳວ່າ. ຜູ້ສອນຈຳເປັນຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ ນັກຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນ. ເຈົ້າກຳລັງຟັງຫຍັງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນຫຍັງເພື່ອກຽມການຟັງ? ເພື່ອນຳພາຂະບວນການຟັງ ໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ, ຕາມລຳດັບ ການສອນທັກສະການຟັງຕາມແນວຄວາມຄິດຂອງ Rixon (1986: 63-73) ໄດ້ສະເໜີຂະບວນການສອນທັກສະການຟັງ ປະກອບດ້ວຍ 3 ຂັ້ນຕອນຄື:

1. Pre-listening (Pre-listening) ເປັນຂັ້ນຕອນການກະກຽມຜູ້ຮຽນ.

ໃຫ້ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານ ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ນັກຮຽນ ທັງຄາສັບ ແລະ ໂຄງສ້າງພາສາທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະຕິບັດ ໂດຍການກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງຜູ້ຮຽນເພື່ອຮັບຟັງຜ່ານ ກິດຈະກຳທີ່ທ້າທາຍ. ຕົວຢ່າງຂອງກິດຈະກຳທີ່ຄວນຈະຖືກນຳໃຊ້ລວມມີການລະດົມສະຫມອງ, ການຄາດຫມາຍ. ຈາກຫົວຂໍ້, ຮູບປະກອບ ແລະ ອື່ນໆ, ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີແນວຄວາມຄິດອັນກ້ວາງຂວາງຂອງເປົ້າໝາຍການຟັງ, ນອກຈາກນັ້ນ, ຄູອາດຈະກະກຽມໃຫ້ນັກຮຽນຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງບາງຄຳສັບ ແລະ ໂຄງສ້າງພາສາທີ່ຈຳເປັນເພື່ອ ຄວາມ ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມ.

2. ຂັ້ນຕອນໃນລະຫວ່າງການຟັງ (While-listening) ແມ່ນຂັ້ນຕອນທີ່ໃຫ້ນັກຮຽນຟັງສິ່ງທີ່ ຫຼື ວິຊາທີ່ໃຫ້.

ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນພື້ນຖານບາງຢ່າງ. ໃນຫ້ອງຮຽນ, ນັກຮຽນຈະໄດ້ຝຶກຟັງສິ່ງຂອງ ຫຼື ວິຊາທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ ຢ່າງໜ້ອຍ 2 ເທື່ອ, ໂດຍມີກິດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂຶ້ນກັບຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້. ແລະ ລັກສະນະຂອງເນື້ອໃນທີ່ໃຫ້, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນກິດຈະກຳທີ່ປະກອບດ້ວຍສີ່ ແລະ ງ່າຍຕໍ່ການເຮັດກິດຈະກຳ. ຕົວຢ່າງຂອງກິດຈະກຳເຊັ່ນການຟັງເພື່ອ ຄັດເລືອກເອົາຮູບພາບຕາມໂຄງການ. ຟັງເພື່ອຕື່ມຂໍ້ມູນໃສ່ໃນຊ່ອງຫວ່າງ. ຟັງເພື່ອກວດກາເບິ່ງວ່າບົດເລື່ອງນັ້ນຖືກ ຫຼື ຜິດ ຕາມບົດທີ່ໄດ້ຍິນ ຫຼື ຟັງຕາມຄຳແນະນຳ ຫຼື ຂັ້ນຕອນ ແລະ ອື່ນໆ, ເຊິ່ງຄູສອນຄວນໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ. ເພື່ອໃຫ້ ນັກຮຽນປະເມີນຕົນເອງວ່າເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນທີ່ເຂົາເຈົ້າຟັງຫຼາຍປານໃດ ໂດຍການນຳໃຊ້ວິທີການສົນທະນາ ຄວາມ ຜິດພາດທີ່ເກີດຂຶ້ນ

3. ຂັ້ນຕອນຫຼັງຈາກການຟັງ (Post-listening)

ແມ່ນຂັ້ນຕອນການຟັງສຸດທ້າຍທີ່ກົດຈະກຳອາດຈະເປັນ ການທົບທວນຄືນຫຼືກວດກາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກຮຽນ ວ່າມັນແມ່ນຖືກຕ້ອງຫຼືອາດຈະເປັນ ກົດຈະກຳຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງທີ່ນັກຮຽນໄດ້ລວມເອົາຂໍ້ມູນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນກັບຄວາມຮູ້ ຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອນຳໄປໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້. ຈາກການຟັງເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນກົດຈະກຳທັກສະອື່ນໆ ຫຼືສາມາດນຳ ໃຊ້ເຂົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນໄດ້ ພາກສະໜາມ (2010) ໄດ້ສະເໜີແນວທາງການຈັດກົດຈະກຳການຟັງດັ່ງນີ້:

1. Pre-listening ແມ່ນການສອນຄຳສັບ ແລະ ສື່ພາສາດ້ວຍການກະຕຸ້ນ.

ຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບຟັງ ເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດບັນຫາການອອກສຽງຂອງບາງຄຳເຊັ່ນ: ຊື່ສະເພາະຂອງສະຖານທີ່ ແລະ ອື່ນໆ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈຮູບແບບຂອງໃບກົດຈະກຳ ຫຼື ລຳດັບຂອງການທົດສອບໄດ້ 15 ວິນາທີ ໃນລະຫວ່າງການຟັງ, ຄູຄວນແນະນຳນັກຮຽນໃຫ້ຈົດບັນທຶກຫຼືບັນທຶກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ. ແລະ ການຟັງຄັ້ງທີສອງ, ນັກສຶກສາກວດສອບຄຳຕອບຂອງເຂົາເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງເພື່ອສຳເລັດ. ຄຳຕອບ (ການ ກວດສອບ) ການກວດສອບຄຳຕອບເປັນຄູ່ ຫຼັງຈາກສຳເລັດກົດຈະກຳ, ປຶກສາຫາລືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານກ່ຽວ ກັບຂໍ້ຄວາມ. ກວດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກສຶກສາໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄືກັນ, ຖ້າຫາກວ່າມີຄວາມສົງໄສເປີດສຽງອີກ ເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ຊື່ແຈງຢ່າງຈະແຈ້ງ ບັບປຸງທັກສະການຟັງ, ເຊັ່ນການຟັງເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ. ຟັງເພື່ອຮັບຮູ້ສຽງທີ່ ຄ້າຍຄືກັນ, ຄຳທີ່ຄ້າຍຄືກັນຫຼືປະໂຫຍກ. ໄລຍະຄຳສັບ ຄືການນຳເອົາຄຳທີ່ໄດ້ຍິນມາຈາກເລື່ອງທີ່ໄດ້ຍິນມາ. ຂະຫຍາຍຄຳສັບຫຼາຍຂຶ້ນໃນຂອບເຂດດຽວກັນ ຫຼືມີຄວາມຫມາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນ ໂດຍຄູ່ຊ່ວຍນັກຮຽນໃນ ການເພີ່ມຂໍ້ມູນ Hadfield et al (1999) ໄດ້ສະເໜີແນວທາງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຟັງດັ່ງນີ້:

- ການກະກຽມ (ອ່ານເຄື່ອງ) ແມ່ນການກະກຽມ ແລະ ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈ. ໂດຍການໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງ ສິ່ງທີ່ຄວນຟັງ ຫຼືຮິດສິ່ງທີ່ຈະໄດ້ຍິນ ຄວນສອນຄຳສັບທີ່ຍາກກ່ອນກົດຈະກຳ, ເພາະຕ້ອງເດົາຄວາມໝາຍ. ໃຊ້ເວລາພຽງແຕ່ 5 ນາທີເທົ່ານັ້ນ ເປົ້າໝາຍແມ່ນເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນສົນໃຈໃນຫົວຂໍ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຟັງ ແລະ ຄຸ້ນເຄີຍກັບຄຳສັບໃນຫົວຂໍ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຟັງ.
- Listen and response (ຟັງ ແລະ ຕອບ) ເວທີ. ປະສົບການສຳລັບນັກສຶກສາ ຟັງພາສາອັງກິດໃນການ ສຳນຽງທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ໃນສະຖານະການປະຈຳວັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ເພື່ອສິ່ງເສີມ ສ້າງຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບນັກຮຽນດ້ວຍການໃຊ້ພາສາຕົວຈິງຢູ່ນອກຫ້ອງຮຽນ. ເຊິ່ງມີຫຼາກຫຼາຍ ເຕັກນິກໃນການອອກແບບກົດຈະກຳເຊັ່ນ: ການຟັງ ແລະ ຕອບຄຳຖາມ, ການຟັງ ແລະ ແກ້ໄຂຂໍ້ມູນ Listening and following Listening and drawing Drawing ການຟັງ ແລະ ການຄາດເດົາ ການຟັງ ແລະ ການຈັບຄູ່ ແລະ ຟັງ ແລະ ຈັດຮຽງ ແລະ ອື່ນໆ.

ຄູສາມາດໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດກິດຈະກຳເພື່ອທັກສະອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ການເວົ້າ ແລະ ການຂຽນ. ເພື່ອເພີ່ມໂອກາດນັກສຶກສາຮຽນຮູ້ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ທັກສະ ສຸພາຣາ ອັກສະຣະນຸກ (1991) ໄດ້ສະເໜີແນວທາງການສອນທັກສະການຟັງດັ່ງນີ້:

1. ການຟັງຄຳສັບຂອງບຸກຄົນ. ຟັງປະໂຫຍກ ແລະ ຟັງປະໂຫຍກ. ນີ້ອາດຈະເຮັດໄດ້ໂດຍການສະແດງອອກໃນຫຼາຍວິທີເຊັ່ນ: ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳ, ແຕ້ມຮູບ, ຫຼິ້ນເກມ, ໃຫ້ທົດທາງໃນແຜນທີ່.
2. ການຟັງໂດຍການພະຍາຍາມເຊື່ອມຕໍ່ຄຳສັບຕ່າງໆ ການໄດ້ຍິນແມ່ນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມຫມາຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ງ່າຍຕໍ່ການຈີ່, ຕົວຢ່າງ, ພະຍາຍາມຈົນຕະນາການຄຳສັບຕ່າງໆເປັນຮູບພາບ. ນີ້ສາມາດເປັນຮູບທີ່ສວຍງາມຫຼືຮູບພາບຕະຫລົກ. ເພື່ອຈຳສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຟັງຕໍ່ໄປ
3. ການຟັງເລື່ອງສັ້ນ ເຊິ່ງອາດມີຄຳສັບ ແລະ ໂຄງສ້າງທີ່ຮູ້ຈັກ ໂດຍຄູສອນສະຫຼຸບ ເຫດການຂອງໃຜເຮັດຫຍັງເຮັດແລ້ວຫຼືຍັງບໍ່ທັນເຮັດ ຫຼືກຳລັງເຮັດ ຫຼືສະຫຼຸບວ່າບຸກຄົນ ປະກອບອາຊີບຫຍັງ ແລະ ອື່ນໆ
4. ການຟັງການສົນທະນາ ຫຼື ຂໍ້ຄວາມ ມັນຄວນຈະເປັນການສົນທະນາຫຼືຂໍ້ຄວາມທີ່ຢູ່ໃນ ຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະ ທຳມະຊາດ ແມ່ນຄວາມໄວປົກກະຕິ ມີນັກເວົ້າທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ ທີ່ມີອາຍຸແຕກຕ່າງກັນ, ອາຊີບ, ຖານະສັງຄົມ, ແລະ ສານຽງທີ່ແຕກຕ່າງ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບພາສາທີ່ຕົນນາໃຊ້ຕົວຈິງ.

ພອນສະຫວັນ ສີປາວ (2007) ໄດ້ແບ່ງຂັ້ນຕອນການຈັດການຮຽນການຟັງອອກເປັນ 3 ຂັ້ນຕອນ ດັ່ງນີ້: 1. ຂັ້ນຕອນການຟັງກ່ອນການຟັງ ຄວນຈັດກິດຈະກຳກ່ອນການຟັງ ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈໃນການຟັງຂອງຜູ້ຮຽນໃຫ້ງ່າຍຂຶ້ນ, ເຊິ່ງແບ່ງອອກເປັນ 3 ກຸ່ມຄື:

- 1) ການກະກຽມຄຳສັບ, ຄື: ການສອນຄຳສັບ ຫຼື ການສະແດງອອກທາງພາສາທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການຟັງ, ໂດຍຈຸດປະສົງຂອງການສອນຄຳສັບແມ່ນຢາກໃຫ້ຜູ້ຮຽນຮຽນຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບ. ເພື່ອຮັບຟັງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ
- 2) ທົບທວນຄືນຄວາມຮູ້ທີ່ຜ່ານມາກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ຈະຮັບຟັງ. ຄູຄວນຈັດກິດຈະກຳເພື່ອທົບທວນຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນ ເຊັ່ນ: ການເຮັດແບບສອບຖາມ ຫຼື ຕອບຄຳຖາມສັ້ນໆ. ກິດຈະກຳການຈັດຕັ້ງ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ມັນຄືກັນກັບໃນຂັ້ນຕອນການທົບທວນຄວາມຮູ້. ແມ່ນເຮັດແບບທົດສອບສັ້ນ 2. ໃນລະຫວ່າງການຟັງ ກິດຈະກຳການຟັງແມ່ນກິດຈະກຳທີ່ຜູ້ຮຽນເຮັດໃນຂະນະທີ່ຟັງຫຼືທັນທີ. ຜູ້ທີ່ຟັງໃນຕອນທ້າຍຂອງກິດຈະກຳໃນຂະນະທີ່ຟັງ ຄູຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າ: 1) ຄວນສະເໜີໃຫ້ນັກຮຽນຟັງ 3 ຄັ້ງ, ຄັ້ງທຳອິດໃຫ້ນັກຮຽນປັບຕົວ. ຄຸ້ນເຄີຍກັບສຳນຽງ ແລະ ຄວາມໄວຂອງຜູ້ເວົ້າ. ຄູສາມາດຖາມຄຳຖາມເພື່ອກວດເບິ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ການຟັງທິສອງ. ຄວນໃຫ້ນັກຮຽນຟັງເພື່ອລະບຸລາຍລະອຽດ. 2) ການຟັງສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 2 ລະດັບຄື: ລະດັບທີ 1 ເປັນການຟັງສັ້ນໆເພື່ອເຂົ້າໃຈຈຸດຫຼັກ (Extensive Listening) ແລະ ລະດັບທີສອງແມ່ນການຟັງເພື່ອຄົ້ນຫາ ຫຼື ລະບຸລາຍລະອຽດ (ການຟັງແບບສຸມ)

3) ຄວນແບ່ງອອກເປັນພາກ. ສັ້ນ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ນັກຮຽນຟັງຂໍ້ຄວາມທີ່ຍາວກວ່າ. ແລະ ຄວນກວດເບິ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າເທື່ອລະກ້າວ

4) ນັກຮຽນຄວນອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄຳແນະນຳກ່ອນ. ຖ້ານັກຮຽນຕ້ອງ ຂຽນຄຳຕອບໃນເວລາຟັງຫຼືຫຼັງຈາກຟັງ

5) ອອກກຳລັງກາຍຟັງຄວນປະກອບມີວຽກງານການຂຽນຫນ້ອຍທີ່ສຸດ

6) ການຕອບໂຕ້ທັນທີ. ກ່ຽວກັບບົດເລື່ອງທີ່ໄດ້ຮັບຟັງ ແລະ ວິເຄາະລັກສະນະພາສາທີ່ມີຢູ່ໃນບົດເລື່ອງຕ່າງໆ ສຳລັບກິດຈະກຳ ກ່ຽວກັບປະຕິກິລິຍາຕໍ່ຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ຍິນ ນັກຮຽນອາດຈະສິນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຟັງ, ສ້າງແຜນທີ່ຄວາມຮູ້, ຂຽນບົດສະຫຼຸບ, ແລະ ຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ. ທາງດ້ານພາສາ, ຄູອາດຈະໃຫ້ບົດຝຶກຫັດກ່ຽວກັບຄຳສັບທີ່ໄດ້ຍິນ ເຊັ່ນ: ການໃຊ້ຄຳສັບປະກອບປະໂຫຍກ, ແຕ່ງບົດເລື່ອງຕ່າງໆ ແລະ ອື່ນໆ ຈາກແນວຄວາມຄິດແນະນຳສຳລັບການສອນທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດ ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ການສອນທັກສະການຟັງຄວນເລືອກ. ກິດຈະກຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍທີ່ເໝາະສົມກັບແຕ່ລະຈຸດປະສົງໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນການຟັງ, ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ 3 ຂັ້ນຕອນຕົ້ນຕໍຄື:

1. ການຟັງເລື່ອງເລົ່າລ່ວງໜ້າເພື່ອຟັງໂດຍໃຊ້ຮູບພາບ ຫຼື ພາບສະໜິດ. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນເດົາເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ໃຊ້ຄຳຖາມແນະນຳເພື່ອລະດົມຄວາມຮູ້ ຫຼື ປະສົບການຂອງນັກຮຽນກ່ຽວກັບເລື່ອງ, ລວມທັງການແນະນຳຄຳສັບຫຼັກ (ຄຳສັບຫຼັກ) ທີ່ຈະເປັນປະໂຫຍດໃນການຟັງ. ເປັນຄຳແນະນຳສຳລັບນັກຮຽນ ຮັບຮູ້ຈຸດປະສົງຂອງການຟັງເລື່ອງທີ່ນັກຮຽນຈະຟັງໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ

2. Listening (While-listening) ແມ່ນຂັ້ນຕອນການຟັງ. ຕີຄວາມຫມາຍ ແລະ ເຂົ້າໃຈເລື່ອງ ການຟັງແບ່ງອອກເປັນ 3 ຮອບ ໂດຍມີກິດຈະກຳລະຫວ່າງການຟັງ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນຟັງດ້ວຍຈຸດປະສົງດັ່ງນີ້:

ຮອບທີ 1 ນັກຮຽນຟັງບົດສະຫຼຸບ ແລະ ເຮັດບົດຝຶກຫັດບາງອັນ

ຮອບທີ 2 ນັກຮຽນຟັງແລ້ວເຮັດບົດຝຶກຫັດ

ຮອບທີ 3: ນັກຮຽນ.

5. ຟັງເລື່ອງອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງການບັນຍາຍ.

ຄູອາຈານ ແລະ ນັກຮຽນຮ່ວມກັນ ກວດເບິ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການອອກກຳລັງກາຍ. ຕົວຢ່າງຂອງກິດຈະກຳ ໃນການປະຕິບັດເຊັ່ນການຕອບຄຳຖາມທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຜິດ(True/False) ຄຳຕອບທາງເລືອກ (ຫຼາຍທາງເລືອກ) ຫຼື ການຕື່ມຄຳສັບ (Gap Filling), ແລະ ອື່ນໆ 3. ຫຼັງຈາກຟັງ. (Post-listening) ເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ພາສາທີ່ໄດ້ຮັບຈາກ ການຟັງແມ່ນໃຊ້ໃນສະຖານະການຕົວຈິງ. ໂດຍການໃຫ້ໂອກາດນັກຮຽນໃນການຜະລິດພາສາຂອງຕົນເອງ. ໂດຍຜ່ານ ກິດຈະກຳການມອບຫມາຍຂອງຄູອາຈານ ກິດຈະກຳບຸກຄົນ, ກິດຈະກຳຄູ່, ຫຼືກິດຈະກຳກຸ່ມຕາມຄວາມເໝາະສົມ, ເຊັ່ນ: ການສົນທະນາກຸ່ມ (ການສົນທະນາ), ສະຫຼຸບ, ຫຼືແຜນທີ່ຄວາມຄິດ, ແລະ ອື່ນໆ.

ການວັດແທກທັກສະການຟັງ ແລະ ປະເມີນຜົນ. ການປະເມີນການຟັງພາສາອັງກິດຂອງນັກຮຽນ ມັນຄວນຈະມີ ອົງປະກອບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເນື້ອໃນ, ຮູບແບບ ແລະ ເງື່ອນໄຂການປະເມີນຜົນ. ເຊິ່ງຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບການສອນທັງເນື້ອໃນ ແລະ ໂຄງສ້າງ ຈາກການສຶກສາການວັດແທກ ແລະ ປະເມີນການຟັງພາສາອັງກິດ, Cohen (1994) ໄດ້ກ່າວເຖິງການ ປະເມີນທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດດັ່ງນີ້:

1. ຟັງສຽງແຍກ. (ການຈຳແນກສຽງ) ແມ່ນການທົດສອບການຟັງສຳລັບ ຈຳແນກສຽງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ສຳລັບ ການຍົກຕົວຢ່າງຄວາມຫມາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈາກຂອງ ມັນອາດຈະເປັນຄຳສັບຫຼືປະໂຫຍກ. ຈຳແນກຄວາມຄ້າຍຄືກັນ ຫຼືຄວາມແຕກຕ່າງຂອງປະໂຫຍກທີ່ໄດ້ຍິນ

2. Listening to distinguish grammar (ຟັງເພື່ອຈຳແນກໄວຍະກອນ) ແມ່ນການຟັງປະໂຫຍກເພື່ອຈຳແນກ ໄວຍະກອນເຊັ່ນ singular ຫຼື plural. ຕາມຄຳສັ່ງຕ່າງໆ.

ການຟັງເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ (Auditory comprehension) ແມ່ນການຟັງເພື່ອທົດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈ ເຊັ່ນ: ການຟັງ ແລະ ຕອບຄຳຖາມ. ເລືອກຄຳຕອບທີ່ເໝາະສົມກັບການສົນທະນາ Anderson (1995: 137) ໄດ້ແບ່ງ ຂະບວນການທົດສອບທັກສະການຟັງພາສາອັງກິດອອກເປັນ 3 ຂັ້ນຕອນດັ່ງນີ້:

1. ຂະບວນການຮັບຮູ້ (Perceptual process) ແມ່ນການປ່ຽນສຽງທີ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ຮັບຮູ້ສຽງ ແລະ ເກັບໄວ້ ໃນຄວາມຊົງຈຳເພື່ອ ໃນຂະນະທີ່. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ມັນຈະຖືກປ່ຽນແທນດ້ວຍສຽງອື່ນ

2. ຂະບວນການ Parsing ແມ່ນການວິເຄາະ. ໂດຍພິຈາລະນາຄວາມສຳພັນຂອງຫນ່ວຍງານຕ່າງໆ ປະກອບໃນ ປະໂຫຍກ ການວິເຄາະແມ່ນຂຶ້ນກັບ ຄວາມສາມາດດ້ານພາສາ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປໃນວິຊາທີ່ຟັງ ແລະ ແບບຟອມນຳສະເໜີຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອວິເຄາະພາສາ (ການນຳໃຊ້) ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຜູ້ຟັງໃຊ້ຄວາມຮູ້ທີ່ຜ່ານມາເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່

ກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ ຫຼັງຈາກການຕີຄວາມ ແລະ ປະຕິສຳພັນກັບລຳໂພງ, Madsen (1983: 127-143) ໄດ້ນຳສະເໜີແນວຄວາມຄິດທີ່ຫນ້າສົນໃຈກ່ຽວກັບຮູບແບບຂອງການທົດສອບການຟັງດັ່ງນີ້: ປະເພດຂອງການທົດສອບນີ້ແມ່ນເໝາະສົມສຳລັບຜູ້ເລີ່ມຕົ້ນເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ

1.1) ການຈັດປະເພດສຽງ (ການຕອບສະໜອງພາສາກຳເນີດ) ສຳລັບນັກສຶກສາຟັງ. ການບັນທຶກສຽງຂອງຜູ້ເວົ້າພື້ນເມືອງ ແລະ ພາສາອື່ນໆ ຈາກນັ້ນໃຫ້ນັກສຶກສາບອກຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລັກສະນະການສອບເສັງແມ່ນເລືອກຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ (ຈິງ/ຜິດ), ແມ່ນຫຼືບໍ່ (ແມ່ນ/ບໍ່) ແລະ ໃຫ້ນັກຮຽນເລືອກຮູບທີ່ເໝາະສົມ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ນັກຮຽນເບິ່ງຮູບພາບໃນຂະນະທີ່ຟັງ. ບອກວ່າສິ່ງທີ່ປາກົດຢູ່ໃນຮູບນັ້ນຖືກ ຫຼືຜິດ

1.2) ການນຳໃຊ້ກິດຈະກຳຕອບສະໜອງ (Task response) ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງ ແຕ້ມ ແລະ ທາສີຈາກຂໍ້ຄວາມທີ່ຟັງແລ້ວ, ຂຽນທິດທາງໃນແຜນທີ່ການເດີນທາງ, ຮູບພາບທີ່ກົງກັນ. (Multiple-Choice appropriate response) ເປັນການທົດສອບເພື່ອວັດແທກຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຕົວຢ່າງ, ຂໍໃຫ້ນັກຮຽນສະຫຼຸບຈຸດສຳຄັນ Flowerdew and Miller (2005: 202-203) ໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າການທົດສອບການຟັງມີຮູບແບບແຕກຕ່າງກັນ, ສຳລັບການຍົກຕົວຢ່າງການທົດສອບຄວາມສາມາດ ແລະ ການບັນຈຸເຂົ້າຮຽນແມ່ນການທົດສອບເພື່ອວັດແທກ ແລະ ປະເມີນຜົນຄວາມສາມາດ ພາສາຂອງຜູ້ຮຽນໃນ ວິຊາສະເພາະ ຄູ່ຕ້ອງອອກແບບແບບທົດສອບໃຫ້ເໝາະສົມກັບແຕ່ລະຮູບແບບການຟັງ ໂດຍມີຄຳຖາມຫຼາກຫຼາຍໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຝຶກທັກສະການຟັງດ້ວຍຫຼາຍແບບສຳລັບຕົວຢ່າງ, ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. Dictation ເປັນວິທີການສອບເສັງທີ່ອາຈານອ່ານຫົວຂໍ້ທີ່ມີຍາວປະມານ 150 ຄຳ, ນັກຮຽນຟັງແຕ່ລະປະໂຫຍກ ຫຼືປະໂຫຍກ. ນັກຮຽນຂຽນປະໂຫຍກ ຫຼືປະໂຫຍກທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ.

2. ການທົດສອບປະເພດນີ້ແມ່ນໃຊ້ທົ່ວໄປເພື່ອທົດສອບຄວາມສາມາດທາງດ້ານພາສາຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຟັງເລື່ອງຫຼືເນື້ອໃນຢ່າງເຕັມທີ່ສຳລັບຜູ້ຮຽນ ເພີ່ມຄຳສັບຫຼືປະໂຫຍກ.

3. ການຟັງບົດເລື່ອງ ແລະ ການຕອບຄຳຖາມ (Text with Questions) ເປັນແບບທົດສອບທີ່ຜູ້ຮຽນຟັງບົດສິນທະນາທີ່ຄູ່ອ່ານ ຫຼື ຟັງບັນທຶກສຽງ ແລະ ເຮັດແບບທົດສອບແບບຫຼາຍທາງເລືອກ (Multiple- choices test)

4.. ການຕອບສະໜອງຕໍ່ຄຳເວົ້າທີ່ໄດ້ຍິນ (Responding to Statement) ແມ່ນວິທີການທົດສອບທີ່ຜູ້ຮຽນຟັງປະໂຫຍກ ຫຼື ຄຳຖາມ ແລະ ຕອບສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ. ໂດຍການເລືອກຄຳສັບຕ່າງໆຫຼືຮູບພາບ ລະບຸວ່າປະໂຫຍກ ຫຼືຄຳຖາມທີ່ໄດ້ຍິນນັ້ນຖືກ ຫຼືຜິດ.

5. ສາມທາງເລືອກ True-False ເປັນວິທີການທົດສອບທີ່ໄດ້ພັດທະນາຈາກການທົດສອບ True ຫຼື False) ໂດຍການເພີ່ມຄຳຄິດເຫັນ. ຫຼືເພີ່ມທາງເລືອກ "ບໍ່ໄດ້ລະບຸ"

6. ການເພີ່ມຄຳສັບຈາກການຟັງບັນທຶກ (Recorded Cloze) ເປັນວິທີການທົດສອບ. ໃນທີ່ນັກຮຽນຟັງ tape ຫຼື tape recorder ທີ່ທຸກໆຄຳສັບທ້າຖືກແທນທີ່ດ້ວຍສຽງອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄຳສັບຫຼືປະໂຫຍກຈາກເລື່ອງ, ແລະ ມີການຢຸດຊົ່ວຄາວລະຫວ່າງປະໂຫຍກ. ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນຕື່ມຄຳສັບ ຫຼື ວະລີໃຫ້ເຕັມເລື່ອງ

7. ການຖ່າຍທອດຂໍ້ມູນ ເປັນວິທີສອບເສັງທີ່ໃຫ້ນັກຮຽນຟັງບົດບັນຍາຍ ຫຼື ບົດສົນທະນາ ແລະ ສ້າງແຜນວາດ. ຈາກນັ້ນຕື່ມຂໍ້ມູນໃສ່ໃນຕາຕະລາງ ຫຼືຕາຕະລາງໃນຂະນະທີ່ຟັງ Hubbard (2017) ຈັດປະເພດການທົດສອບການຟັງພາສາອັງກິດ 2 ປະເພດຄື:

1. Pure listening test, ເຊິ່ງເປັນການທົດສອບການຟັງ

1.1) ການທົດສອບການຈັດປະເພດສຽງໂດຍໃຊ້ການປຽບທຽບສຽງ

1.2) ການທົດສອບການຈັດປະເພດສຽງໂດຍການວັດແທກການຟັງສຳນຽງຫຼັກ (Stress) ໃນຄຳສັບ ແລະ ປະໂຫຍກ

1.3) ການທົດສອບການຈຳແນກສຽງໃນການຟັງສຽງຂອງປະໂຫຍກ

2. ການທົດສອບການຟັງສຽງເປັນແບບທົດສອບສຳລັບ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້:

2.1) ຟັງຂໍ້ຄວາມທັງໝົດຫນຶ່ງຄັ້ງ ແລະ ຟັງປະໂຫຍກທີ່ອ່ານຫນຶ່ງຄັ້ງໃຫ້ຜູ້ຮຽນເລືອກວ່າຖືກຫຼືຜິດຈາກຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ຍິນ

2.2) ຟັງຂໍ້ຄວາມ 1 ຄັ້ງແລ້ວມີຄຳຖາມ ແລະ ຄຳຕອບເປັນທາງເລືອກ

2.3) ຟັງຄຳຖາມແລ້ວຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມນັ້ນ. ສຳລັບຜູ້ເລີ່ມຕົ້ນ ຄຳຖາມອາດເປັນພາສາກຳເນີດຂອງເຂົາ.

2.4) ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຜູ້ຮຽນຟັງວິທີການເດີນທາງໄປຮອດຈຸດຫມາຍປາຍທາງ ແລະ ຊັບອກສະຖານທີ່ຂອງຈຸດຫມາຍປາຍທາງ

2.5) ຟັງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບເລື່ອງຕ່າງໆເຊັ່ນອຸນຫະພູມ, ສະພາບອາກາດຫຼືຕົວເລກຂອງຜູ້ນຳຈາກນັ້ນຕື່ມຂໍ້ມູນ ຫຼື ໝາຍໃສ່ໃນຕາຕະລາງຂໍ້ມູນ

2.6) ສົມມຸດວ່າຜູ້ຮຽນຢູ່ໃນສະຖານະການນັ້ນ. ຈາກນັ້ນ, ສະຫຼຸບຂໍ້ຄວາມຈາກສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນເຊັ່ນ: ລົດໄຟໃດ ຈະອອກຈາກສະຖານີຫຼືລົດໄຟທີ່ພວກເຮົາຈະພາດ, ແລະ ອື່ນໆ

2.7) ການຈົດບັນທຶກແມ່ນໃຊ້ກັບຜູ້ຮຽນຂຶ້ນສູງ.

2.8) ການພິມຕາມຄຳສັ່ງ ເພື່ອເບິ່ງວ່າພວກເຂົາສາມາດສະກົດ ແລະ ໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍວັກຕອນໄດ້ ຕອນນັ້ນ ຖືກຕ້ອງຫຼືບໍ່ ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ການທົດສອບຄວາມສາມາດໃນການຟັງຂອງນັກຮຽນ ຄວາມຮູ້ຄວນຖືກວັດແທກທັງລະດັບ ຄຳສັບ ແລະ ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈ. ໂດຍການນຳໃຊ້ກິດຈະກຳການທົດສອບທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຊັ່ນ: ແບບສອບຖາມທີ່ມີຄຳ ຖາມທີ່ແທ້ຈິງ / ຜິດ, ຄຳຕອບຫຼາຍທາງເລືອກ (ຫຼາຍທາງເລືອກ) ຫຼືການຕື່ມ (Gap Filling) ເຊິ່ງແບບສອບຖາມຄວນ ສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ຈະສຶກສາ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຮຽນ.

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ຈົ່ງບອກລະອຽດເຖິງເຕັກນິກການສອນວິຊາພາສາອັງກິດພາກຟັງມີຫຍັງແນ່?

ບົດທີ 10

ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ.

1. ຄວາມເປັນມາຂອງການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ

ໃນປັດຈຸບັນ, ມີອຸປະກອນການຮຽນ-ການສອນທີ່ຫຼາກຫຼາຍທີ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຮຽນ. ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຊ່ວຍສ້າງແຮງຈູງໃຈໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຮູບເງົາໃດເປັນສື່ປະເພດໜຶ່ງທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ.

ເນື່ອງຈາກວ່າມີທັງສອງ ພາບເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການບັນເທີງ ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນປະຈຸບັນມີຮູບເງົາຫຼາຍປະເພດທີ່ຜະລິດອີງຕາມຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ເຊັ່ນ: ຮູບເງົາການສຶກສາທີ່ສຸມໃສ່ເນື້ອຫາສຳລັບຜູ້ຊົມຫຼືຜູ້ຟັງ ຮູບເງົາການໂຄສະນາ ຮູບເງົາເພື່ອຄວາມບັນເທີງ ແລະ ອື່ນໆ.

ຄວາມໝາຍຂອງຮູບເງົາ ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນພາສາອັງກິດ ຕ້ອງມີການຄັດເລືອກສື່ການສອນທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ, ໜ້າສົນໃຈ, ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນ. ນີ້ແມ່ນເພື່ອສ້າງແຮງຈູງໃຈ. ສຳລັບນັກຮຽນ ແລະ ສິ່ທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ໃນການສອນພາສາອັງກິດແມ່ນຮູບເງົາທີ່ມີເນື້ອໃນ ເໝາະສົມກັບອາຍຸ ແລະ ສອດຄ່ອງຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຮຽນ ທີ່ມີຄຳນິຍາມ ແລະ ຄຳນິຍາມ ນິຍາມຂອງຮູບເງົາມີດັ່ງນີ້: Niphon Kunarak (2009) ກ່າວວ່າຮູບເງົາຫມາຍຄວາມວ່າສິ່ງທີ່ເປັນສິລະປະເປັນວັດທະນະທຳ ແລະ ເປັນໜຶ່ງໃນສົມວນຊົນ ທີ່ມີບົດບາດໃນການສື່ສານລວມທັງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ເລື່ອງເລົ່າ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມໝາຍ, ຄວາມນິກົດ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນອາລົມຕ່າງໆໃຫ້ຜູ້ຊົມຮູບເງົາສາມາດສື່ສານ ແລະ ເຂົ້າເຖິງ. ທຸກເພດ, ອາຍຸ, ເຊື້ອຊາດ, ພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳ.

ເນື່ອງຈາກວ່າຮູບເງົາໄດ້ບົ່ງບອກຄວາມຫມາຍທີ່ເປັນພາສາທົ່ວໄປໂດຍການນຳໃຊ້ຮູບພາບ (ຮູບພາບ) ແລະ ສຽງ (ສຽງ) ເປັນວັດຈະນານຸກົມຕົ້ນຕໍຂອງເຕັກໂນໂລຊີສາຍຕາ (Royal Institute, 2013) ລະບຸວ່າ ຮູບເງົາແມ່ນຄຳສັບລວມກັນທີ່ໃຊ້ໃນການຖ່າຍຮູບ, ການສ້າງ ແລະ ສະແດງພາບເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ. ບໍ່ວ່າຈະເຮັດເພື່ອຄວາມບັນເທີງ, ສາລະຄະດີ, ການສຶກສາ, ຮູບເງົາທົດລອງ. ແລະ ຮູບເງົາ ຊີວະ ໂຊກ ແລະ ອື່ນໆ. ພອນສິດ ພັດທະນະນັນທະນຸຣັກ et al. ສາທາລະນະສາມາດເຫັນຮູບພາບຫຼືການເຄື່ອນໄຫວໃນຫນ້າຈໍໄດ້. ເປັນການບັນເທີງ ດັ່ງນັ້ນຮູບເງົາ ບົດບາດຂອງສື່ບັນເທີງ ເນື່ອງຈາກວ່າເປັນສື່ປະສົມທີ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ຈາກພາບເຄື່ອນໄຫວ, ມີການສະແດງຕາມຮູບແບບການເຕັ້ນຕ່າງໆຢ່າງຈິງຈັງ, ມີສຽງທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຊັ່ນ: ສຽງສົນທະນາ, ສຽງບັນຍາຍ, ດົນຕີ ແລະ ສຽງເພງ. ການເລົ່າເລື່ອງ ຫຼື ການຜູກມັດເລື່ອງທີ່ສ້າງຂຶ້ນແມ່ນເນື້ອໃນທີ່ ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ງ່າຍ, ສະຫຼຸບແລ້ວ, ຮູບເງົາຫມາຍເຖິງການບັນທຶກພາບເຄື່ອນ

ໄຫວ. ທີ່ມີຄວາມສາມາດບອກເລື່ອງ ມັນອາດຈະເປັນເລື່ອງຈິງຫຼືການສະແດງໂດຍອີງໃສ່ສະພາບການຕ່າງໆ. ໃນໄລຍະ ທີ່ກຳນົດໄວ້ ເພື່ອນຳເອົາເນື້ອໃນ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມໝາຍ, ຄວາມຄິດ, ແລະ ອາລົມຈິດຕ່າງໆໃຫ້ຜູ້ຟັງ. ຕິດຕໍ່ສື່ສານ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ກັບທຸກເພດ, ອາຍຸ, ສັນຊາດ, ພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳ. ຍ້ອນຮູບເງົານັ້ນ ແປຄວາມໝາຍໃນ ພາສາສາກົນໂດຍການນຳໃຊ້ຮູບພາບ (Image) ແລະ ສຽງ (Sound).

ຄວາມສຳຄັນຂອງຮູບເງົາຕໍ່ກັບການສອນ ປະຈຸບັນສື່ການສອນມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກສື່ສິ່ງພິມ ໃນຮູບແບບຂອງປຶ້ມ ຫຼືປຶ້ມແບບຮຽນເທົ່ານັ້ນ, ຮູບເງົາສາມາດຖືໄດ້ວ່າເປັນສື່ໜຶ່ງທີ່ມີບົດບາດຫຼາຍຂຶ້ນໃນການຮຽນ- ການສອນ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຮຽນຮູ້ພາສາຕ່າງປະເທດ ທີ່ຜູ້ຮຽນຕ້ອງຮຽນຮູ້ຄວາມສາມາດທາງດ້ານພາສາ, ນ້ຳ ສຽງ, gestures, ລວມທັງວັດທະນະທຳຂອງພາສາທີ່ກຳເນີດຂອງພາສານັ້ນ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ພາສາມີ ປະສິດທິພາບ, ໃນການສຶກສາກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ຮູບເງົາໃນການສອນພາສາອັງກິດ, ການສຶກສາໄດ້ປຶກສາຫາລືຄວາມ ສຳຄັນຂອງຮູບເງົາ. ກ່ຽວກັບການຮຽນ-ການສອນພາສາອັງກິດດັ່ງນີ້: Herron et al. (1995: 775) ໄດ້ກ່າວວ່າ ຮູບເງົາ ໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍໃນການນຳໃຊ້ພາສາໃນສະພາບຕົວຈິງ, ນັ້ນແມ່ນການນຳໃຊ້ຮູບພາບທີ່ຕິດພັນກັບຄວາມໝາຍທີ່ມີ ຈຸດປະສົງເພື່ອ ຖ່າຍທອດ ແລະ ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວັດທະນະທຳ ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍກ່ວາອຸປະກອນການສອນ ປະເພດອື່ນໆ. ມັນຍັງອະນຸຍາດໃຫ້ນັກຮຽນຟັງສຽງຂອງ ຜູ້ເວົ້າພື້ນເມືອງເພື່ອຕອບສະຫນອງການສົນທະນາກ່ຽວກັບ ສະຖານະການຕ່າງໆ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ຍັງໄດ້ປະຕິບັດ ໂຄງສ້າງພາສາແມ່ນສຳຄັນນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກການຟັງພຽງ ແຕ່ tape recorder ມັນຍັງຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນ ການຟັງສຽງຂອງຜູ້ເວົ້າພື້ນເມືອງທີ່ສັບສົນ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນຢາກຮຽນ ພາສາຫຼາຍຂຶ້ນ Heffernan (2005:7) ກ່າວວ່າຮູບເງົາເປັນສື່ການຮຽນຮູ້ທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມສົນໃຈ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍ ປະສິດການທີ່ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍກ່ວາອຸປະກອນການພິມເຊັ່ນ: ປຶ້ມຫຼື tape recorders ແລະ ໃນແງ່ຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງນັກຮຽນ ຮູບເງົາປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການກະຕຸ້ນຂອງການຮຽນຮູ້ ແລະ ການ indoctrination. ຄວາມສົນໃຈຟັງ ແລະ ບັນລຸເປົ້າຫມາຍຂອງການຮຽນຮູ້ພາສາອັງກິດ Florence (2009) ກ່າວວ່າຮູບເງົາເປັນສື່ມວນຊົນທີ່ພາສາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຈຳລອງສະຖານະການທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ສຳລັບກິດຈະກຳການສົນທະນາໃນຫ້ອງຮຽນ ມັນຍັງນຳສະເໜີທັດສະນະ ທີ່ແທ້ຈິງ. ການນຳໃຊ້ພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳໃນແງ່ຂອງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ເວົ້າພື້ນເມືອງ Khan et al. ຄວາມ ເຂົ້າໃຈໂດຍຜ່ານສະພາບການ ເຮັດໃຫ້ຮູບເງົາເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອການສິດສອນປະສິດທິຜົນນຳສະເໜີຢູ່ ແຫຼ່ງການຮຽນ ຮູ້ພາສາທີ່ຫຼາກຫຼາຍເປົ້າໝາຍ ຊ່ວຍນັກຮຽນພັດທະນາທັກສະການຟັງ ແລະ ການຟັງ.

ການສື່ສານສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າຮູບເງົາແມ່ນສື່ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນໃນການຮຽນ-ການສອນ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນ ສື່ກາງທີ່ສາມາດ ນຳສະເໜີທັງຮູບພາບ ແລະ ສຽງ. ເຊິ່ງສົ່ງເສີມໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງຜ່ານສຽງ ພາບ ເຄື່ອນໄຫວ ສະພາບການໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ນັກສຶກສາຍັງສາມາດຮຽນຮູ້ວັດທະນະທຳ. ຂອງຜູ້ເວົ້າພື້ນ ເມືອງຈາກເຫດການຕ່າງໆ ຂອງເລື່ອງໃນເວລາດຽວກັນ.

ປະເພດຂອງຮູບເງົາການສຶກສາ ປະເພດຂອງຮູບເງົາ ແບ່ງຕາມຈຸດປະສົງຂອງການສ້າງ, ທັງເພື່ອການສຶກສາ ແລະ ການບັນເທີງ, ແບ່ງປະເພດດັ່ງນີ້: Rati Homla (2010) ໄດ້ແບ່ງປະເພດຂອງຮູບເງົາທີ່ໃຊ້ເພື່ອການສຶກສາອອກເປັນ 3 ປະເພດຄື:

1. **ຮູບເງົາສາລະຄະດີ** ເປັນຮູບເງົາທີ່ນາສະເໜີເລື່ອງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງໃນສັງຄົມ ທັງໃນການສຶກສາທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ, ແຕ່ເປັນປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຮູບເງົາສອນ, ຮູບເງົາສາລະຄະດີ ບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໃສ່ການຮຽນຮູ້ ຈາກການສອນໂດຍກົງ, ແຕ່ເປັນປັດຈຸບັນ. ສິ່ງນັ້ນມີຢູ່ໃນທຳມະຊາດ, ດັ່ງໃນຄວາມເປັນຈິງ, ເຊັ່ນ: ຮູບເງົາ, ສາລະຄະດີ, ມັກຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕິດຕາມໄປພ້ອມໆກັບຄວາມບັນເທີງຕ່າງໆ. ປະທັບໃຈຕໍ່ກັບ ຜູ້ຊົມເພື່ອປ່ຽນທັດສະນະຄະຕິບາງຢ່າງ ໂດຍບໍ່ມີການສຸມໃສ່ເນື້ອໃນທາງວິຊາການເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ຮູບເງົາປະເພດນີ້ ສະນັ້ນ ເໝາະສາລັບຜູ້ຊົມທົ່ວໄປ ຄວາມຍາວປະມານ 10-30 ນາທີ
2. **ຮູບເງົາການຮຽນການສອນ.** (ການສອນ film) ເປັນຮູບເງົາທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງພິເສດເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນ ການຮຽນການສອນໂດຍກົງ. ນຳສະເໜີເນື້ອຫາທີ່ເປັນຄວາມຈິງກັບຜູ້ຊົມທີ່ມີຈຸດປະສົງ ການຮຽນຮູ້ການປ່ຽນແປງ ພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຊົມຮູບເງົາປະເພດນີ້ຕ້ອງກຳນົດຜູ້ຊົມເປົ້າຫມາຍ. ແນ່ນອນ, ມັນຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອສອນໃຫ້ຄົນທຸກລະດັບ. ຜູ້ສ້າງຈະໃຊ້ເຕັກນິກໃນການນຳສະເໜີຮູບພາບທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກເພື່ອໃຫ້ຜູ້ເບິ່ງເຂົ້າໃຈງ່າຍກວ່າ. ຊ່ວຍອະທິບາຍເນື້ອໃນທີ່ ບໍ່ມີຕົວຕົນທີ່ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ, ນຳໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວຊ້າໆຫຼືເລັ່ງເຕັກນິກການປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຊັດເຈນຫຼາຍ ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ຕົວຢ່າງຂອງຮູບເງົາການສອນແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງລຳດັບຂອງການພັດທະນາການແຕກງອກ ຂອງເມັດ
3. **ຮູບເງົານິທານແມ່ນຮູບເງົາທີ່ບັນເທີງສ່ວນໃຫຍ່ໃນການສະແດງ** ແຕ່ໃສ່ຄວາມຮູ້ ຄວາມຄິດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບ ເລື່ອງ ຈຸດປະສົງຂອງຮູບເງົາປະເພດນີ້ ເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຊົມບໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເບື້ອຫນ່າຍ. ໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງ ມັນມີຄວາມສຸກ ແລະ ໄດ້ຮັບ. ຄວາມຮູ້ຕາມມາ, ແຕ່ເປັນໜັງທີ່ຕ້ອງໃຊ້ທຶນສູງ, ວັນນະສອນ ບຸນຈອມ (2012) ໄດ້ ສະເໜີການຈັດໝວດໝູ່ໜັງຕາມການນຳໃຊ້ອອກເປັນ 2 ປະເພດຄື:

1. **ໜັງສອນພື້ນຖານ**, ສ້າງຕາມເນື້ອໃນວິຊາ. ໃນຫຼັກສູດຕາມປຶ້ມແບບຮຽນເພື່ອຢາກເຫັນຂະບວນ ການເຄື່ອນໄຫວ

2. **ການສອນຮູບເງົາ** (ຮູບເງົາການສອນເສີມ) ຜະລິດເພື່ອນາສະເໜີເລື່ອງ ແລະ ປະສົບການ ຕາມຄວາມ ຕ້ອງການຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ, ມີຫຼາຍປະເພດຄື:

2.1) ຮູບເງົາສາລະຄະດີ

2.2) ຮູບເງົາເຕັກໂນໂລຢີ

2.3) ຮູບເງົາສາລະຄະດີເພື່ອຄວາມບັນເທີງ, ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ແທດເໝາະກັບວິຊາຕ່າງໆ ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ຮູບເງົາທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ ຕັ້ງແຕ່ອະດີດຈົນເຖິງຍຸກສະໄໝ.

2. ປະຈຸບັນສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 3 ປະເພດຕົ້ນຕໍຄື:

1. ຮູບເງົາສາລະຄະດີ. ທີ່ນຳສະເໜີເລື່ອງຂອງຊີວິດທີ່ສາມາດເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຈິງ ແລະ ໃສ່ແນວຄວາມຄິດ ເປັນໜັງທີ່ເໝາະສົມກັບຄົນທົ່ວໄປ

2. ໜັງສອນ. ມັນເປັນຮູບເງົາທີ່ມີເນື້ອຫາຄວາມຮູ້ທີ່ມີກຸ່ມເປົ້າໝາຍສະເພາະ. ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ຈະແຈ້ງ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຟັງ ແລະ ຜູ້ຟັງໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ແລະ ໄດ້ຮັບການບັນເທີງຕາມລຳດັບ

3. ຮູບເງົາ ເປັນຮູບເງົາທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນສຸມໃສ່ການບັນເທີງ ແລະ ການແຊກຊຶມແນວຄວາມຄິດຂອງ ເລື່ອງທີ່ນຳສະເໜີ

2.4) ການຄັດເລືອກຮູບເງົາເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ. ການຄັດເລືອກຮູບເງົາເພື່ອນຳໃຊ້ໃນການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແມ່ນສຳຄັນ. ທີ່ຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂພິຈາລະນາຄວາມເໝາະສົມໃນດ້ານຕ່າງໆ ເພື່ອນຳໃຊ້ເປັນສື່ກາງໃນການຈັດກິດຈະກຳ ການສິດສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ມີປະສິດທິພາບ ໂດຍການສຶກສາທິດທາງຈາກການແນະນຳຂອງນັກສຶກສາດັ່ງນີ້: ທ່ານຈະເລີນໄຊ ສຸລະວັດທະນະບູນ (1985: 23-24, ອ້າງອີງໃນວັນຈັນບຸນຈອມ 2012) ໄດ້ນຳເອົາແນວທາງ. ໃນການຄັດເລືອກຮູບເງົາເພື່ອນຳໃຊ້ໃນການສອນດັ່ງນີ້:

1. ການຄັດເລືອກຮູບເງົາ ມີຫຼັກການພິຈາລະນາການຄັດເລືອກຮູບເງົາເພື່ອການຮຽນ-ການສອນ ດັ່ງນີ້:

1.1) ຄູ້ຕ້ອງພິຈາລະນາຄວາມເໝາະສົມໃນການເລືອກວິຊາ.

1.2) ການທົດລອງການຄັດເລືອກແມ່ນວິທີການທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບການພິຈາລະນາການຄັດເລືອກຮູບເງົາໃນຂະນະທີ່ ພະຍາຍາມໂຄງການມັນ. ຜູ້ສອນຄວນສັງເກດເນື້ອໃນ. ແນວຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນ ຕົວຢ່າງຂອງຄຳສັບທີ່ສຳຄັນ, ເຕັກນິກການນຳສະເໜີເນື້ອໃນ ຈຸດອ່ອນຫຼືຂໍ້ຈຳກັດ ເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບຂັ້ນຕອນການວາງແຜນ ຮູບເງົາທີ່ຈະມີຂໍ້ຈຳກັດແກ້ໄຂຫຼືລະເວັ້ນພາກສ່ວນທີ່ຜິດປົກກະຕິການຈັດການສິດສອນດັ່ງນີ້:

1. ຮູບເງົາຄວນມີເນື້ອໃນທີ່ສອດຄ່ອງກັບຜົນການຮຽນທີ່ກຳນົດໄວ້ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດ ເຂົ້າໃຈຫຼື ປະຕິບັດເປົ້າຫມາຍທີ່ກຳນົດໄວ້

2. ຮູບເງົາຄວນມີເນື້ອຫາ, ໄລຍະເວລາ ແລະ ຮູບແບບການນຳສະເໜີທີ່ເໝາະສົມກັບຊ່ວງອາຍຸ ແລະ ອາຍຸຂອງຜູ້ຮຽນ, ເຊັ່ນເດັກນ້ອຍໄວ, ຄວນເປັນສິ່ງທີ່ສວຍງາມ. ເວລານຳສະເໜີບໍ່ດົນເກີນໄປ. ນຳສະເໜີພາບທີ່ຊັດເຈນ ໃຊ້ຮູບພາບທີ່ງ່າຍ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ອື່ນໆ

3. ຮູບເງົາທີ່ໃຊ້ບໍ່ຄວນໃຊ້ເພື່ອເນັ້ນໃສ່ການຈຳເນີນຫາ

4. ຮູບເງົາທີ່ໃຊ້ຄວນຫຼີກລ້ຽງການເພີ່ມຂໍ້ຄວາມ ຫຼື ພາບປະກອບທາງວິຊາການ. ນັ້ນແມ່ນຫຼາຍເກີນ ຄວາມຈຳເປັນສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຈັດການການສອນ. ອາຈານຕ້ອງພິຈາລະນາ ຄວາມເໝາະສົມໃນຫຼາຍດ້ານ, ລວມທັງຄວາມສອດຄ່ອງຂອງບົດຮຽນ ຄວາມເໝາະສົມກັບຮູບເງົາທີ່ມີຄວາມສາມາດຂອງ ນັກຮຽນ ປະເພດ ແລະ ຄວາມຍາວຂອງຮູບເງົາທີ່ເໝາະສົມກັບເຫດການ ແລະ ອື່ນໆ, ເຊິ່ງບັນດາຄູສອນຕ້ອງໃຊ້ ເວລາໃນການສຶກສາຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້, ລວມທັງການທົດລອງໃນການຄັດເລືອກ. ເພື່ອຄັດເລືອກເອົາຮູບເງົາໄດ້ 2.5 ຜົນ ປະໂຫຍດ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຮູບເງົາ ປະຈຸບັນ, ຮູບເງົາໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນໃນຫຼາຍວິຊາ. ເນື່ອງຈາກ ວ່າມັນເປັນສິ່ງກາງທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ ສະໜອງບໍລິບົດທີ່ຈະແຈ້ງ ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ງ່າຍດາຍ ເນື່ອງ ຈາກຄວາມພ້ອມຂອງເຕັກໂນໂລຢີໃນປະຈຸບັນ ຮູບເງົາມີຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄຸນຄ່າຫຼາຍດ້ານໃນການຮຽນ-ການສອນ ດັ່ງນີ້: ສະແມນ ງມສນິດ (1980, ອ້າງໃນ Rati Homla, 2010) ໄດ້ລະບຸໄວ້ດັ່ງນີ້:

1. ຮູບເງົາຊ່ວຍເຊື່ອມຕໍ່.ການເບິ່ງຮູບພາບເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການບັນຍາຍສຽງກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳໃຊ້ຂອງ

2. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງການເບິ່ງ ແລະ ການໄດ້ຍິນໃນເວລາດຽວກັນເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມີປະສິດທິພາບ. ການ ສື່ສານແນວຄວາມຄິດທີ່ມີປະສິດທິພາບ ນີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີທັກສະການອ່ານຫນ້ອຍຫຼາຍ, ນັກຮຽນທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກຫຼືບໍ່ເຂົ້າໃຈ ປະສົບການການຮຽນຮູ້ບາງຢ່າງແມ່ນສັບສົນ, ເຊັ່ນ: ໄຟຟ້າ ຫຼືປະຕິກິລິຍານິວເຄລຍ. ຮູບເງົາ ສາມາດຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫານີ້ໄດ້ໂດຍການໃຊ້ເຕັກນິກ, ກາຟິກ ແລະ ເຕັກນິກການຖ່າຍທຳ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນ ເຂົ້າໃຈບົດຮຽນໃນວິຊາດັ່ງກ່າວຢ່າງຈະແຈ້ງ, ນອກຈາກນັ້ນ, ນັກຮຽນທີ່ຂາດຄວາມສົນໃຈໃນບົດຮຽນສາມາດແກ້ໄຂ ໄດ້. ໂດຍການນຳໃຊ້ຮູບເງົາກ່ຽວກັບການສະແດງຫຼືຮູບເງົາສີທຳມະຊາດ ຮູບພາບທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວ ຈະເຮັດໃຫ້ ນັກຮຽນສົນໃຈ

3. ຮູບເງົາສາມາດຊ່ວຍສ້າງສິ່ງຕ່າງໆໃນອະດີດເຊັ່ນ: ເຫດການຕ່າງໆ. ທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ມັນເຮັດໃຫ້ ຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ເຊື່ອຖືໄດ້ໂດຍການສະແດງລະຄອນຕ່າງໆ.

4. ສໍາລັບຕົວຢ່າງ, ສະມາຊິກໃນກຸ່ມສາມາດນໍາໃຊ້ຮູບເງົາທີ່ມີບົດບາດເພື່ອສ້າງບັນຫາສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ຈະມີ. ປະສົບການທົ່ວໄປ

5. ຮູບເງົາສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນການດໍາເນີນການຕິດຕໍ່ກັນທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ປະຕິບັດຄືກັບມັນ. ຄວາມເປັນຈິງທໍາມະຊາດ ສື່ປະເພດອື່ນໆ, ໂດຍສະເພາະສື່ພາສາ ຫຼືສິ່ງພິມບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເຊັ່ນ: ເຕັກນິກການຖ່າຍພາບແບບຊ້າໆ ຫຼືເຕັກນິກການຖ່າຍພາບເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ອື່ນໆ

6. ຮູບເງົາສະແດງໃຫ້ເຫັນປະສົບການການຮຽນຮູ້ຢ່າງໃກ້ຊິດ, ການສາທິດຂອງຜູ້ຊ່ຽວຊານ. ຖ່າຍເປັນຮູບເງົາສະແດງໃຫ້ເຫັນການນໍາໃຊ້ອຸປະກອນຕ່າງໆ ການສາທິດຂັ້ນຕອນທີ່ມາພ້ອມກັບການບັນຍາຍໂດຍການຖ່າຍຮູບແບບໃກ້ຊິດ. ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນທຸກຄົນເຫັນພາບທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ, ເຫັນຂັ້ນຕອນການສາທິດວິທີການຫຼືຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການຕ່າງໆ.

7. ຮູບເງົາໄດ້ເອົາຂະນະອຸປະສັກທາງດ້ານຮ່າງກາຍໃນການຮຽນຮູ້ໃນຫຼາຍດ້ານ, ເຊັ່ນ: ສາມາດຮຽນຮູ້ໂລກ. ຮູບພາບພາຍນອກທີ່ກວ້າງຂວາງເຊັ່ນການສຶກສາຊີວິດຂອງຊາວຈີນ, ແອສປາໂຍນ, ແລະ ອື່ນໆ, ຫຼືຊີວິດຂອງສັດພາຍໃຕ້ທະເລ ສາມາດທົດສອບໄດ້ດ້ວຍຄຸນສົມບັດຮູບເງົາທີ່ມີຢູ່ ຕົວຢ່າງຄວາມຍືດຫຍຸ້ນສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ໃນບາງສ່ວນ, ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເປັນເລື່ອງທັງໝົດ ການບັນຍາຍສາມາດປິດໄດ້ຕາມທີ່ຕ້ອງການ. ຮູບເງົາສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອທົດສອບຄວາມຄືບໜ້າການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ.

ອີງຕາມຈຸດປະສົງຕ່າງໆ Oraphan Suthaphan (2008: 22) ກ່າວວ່າຮູບເງົາເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການສອນ. ພາສາຕ່າງປະເທດທີ່ດີ ທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບການຮຽນຮູ້ພາສາ ເນື່ອງຈາກວ່ານັກຮຽນສາມາດເຫັນຮູບພາບໃນຂະນະທີ່ຟັງ, ແລະ ຮູບເງົານໍາສະເໜີພາສາທີ່ໃຊ້ໃນສະຖານະການຈິງ ແລະ ທໍາມະຊາດ. ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນ ສ້າງຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຊ່ວຍກະຕຸ້ນໃຫ້ນັກຮຽນຮຽນຮູ້ ສາມາດຈົດຈໍາຂໍ້ມູນທີ່ເປັນເນື້ອໃນ ຫຼື ພາສາຕ່າງໆໄດ້ດີ ຄູຄວນເລືອກຮູບເງົາທີ່ມີເນື້ອໃນທີ່ໜ້າສົນໃຈ. ເໝາະສົມກັບອາຍຸສູງສຸດ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ ແລະ ນໍາໃຊ້ຄຽງຄູ່ກັບວິທີການສົດສອນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມການສອນ ດັ່ງນັ້ນ, Donaghy (2014) ທີ່ມີປະສິດຕິພາບໄດ້ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງຮູບເງົາທີ່ໃຊ້ເປັນສື່ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນ-ການສອນດັ່ງນີ້:

1. ຮູບເງົາກະຕຸ້ນແຮງຈູງໃຈຂອງນັກຮຽນ ແລະ ສ້າງຄວາມບັນເທີງ. ໃນນັ້ນການກະຕຸ້ນແຮງຈູງໃຈແມ່ນ ປັດໃຈຫຼັກໃນການຮັບຮູ້ພາສາທີສອງ ແລະ ຖ້າເລື່ອງທີ່ໃຊ້ໃນການສອນແມ່ນເລື່ອງກ່ຽວກັບນັກຮຽນ ເລື່ອງທີ່ໃກ້ຊິດກັບນັກຮຽນ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມບັນເທີງ ແລະ ມ່ວນຊື່ນຫຼາຍຂຶ້ນໃນຂະບວນການ. ການຈັດການການຮຽນຮູ້

2. ຮູບເງົາ ສະເໜີພາສາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍຊະນິດ. ມັນເປັນພາສາທີ່ໃຊ້ໃນສະຖານະການຊີວິດຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່ານັກຮຽນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເວົ້າພາສາອັງກິດປົກກະຕິ. ແຕ່ນັກຮຽນສາມາດຮຽນຮູ້ຜ່ານພາສາອັງກິດທີ່ໃຊ້ໃນການສົນທະນາຕ່າງໆ.

3. ຮູບເງົາມີສະພາບການທີ່ເຮັດໃຫ້ນັກສຶກສາເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມາດຕິຄວາມໝາຍເລື່ອງ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການເບິ່ງສະພາບການເຊັ່ນການສະແດງອອກທາງດ້ານອາລົມ ທ່າທາງ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແຕ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເລື່ອງ

4. ຮູບເງົາມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ຄ່ອງຕົວ. ເນື່ອງຈາກວ່າພາສາທີ່ໃຊ້ໃນຮູບເງົາແມ່ນ ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຫຼາຍກ່ວາພາສາທີ່ໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນເທົ່ານັ້ນເຊິ່ງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາທັກສະທັງ 4 ດ້ານຂອງນັກຮຽນ ທັງທັກສະການຟັງ ແລະ ການອ່ານ ນຳໃຊ້ເປັນແບບຢ່າງໃນການເວົ້າ ແລະ ຂຽນ ແລະ ອື່ນໆ ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າຮູບເງົາເປັນສິ່ງທີ່ມີປະໂຫຍດຕໍ່ການຮຽນ-ການສອນ. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເບິ່ງສະຖານະການ ລັກສະນະລັກສະນະ ການສະແດງອອກທາງດ້ານພຶດຕິກຳ, ພາສາ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນເຂົ້າໃຈ. ໃນເລື່ອງທີ່ງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ຈະແຈ້ງກວ່າມັນຍັງເສີມຂະຫຍາຍປະສົບການການຮຽນຮູ້.

2.6 ທິດສະດີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນ ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາໃນການສອນ ມັນເປັນການປ້ອນຂໍ້ມູນທັງຮູບພາບ ແລະ ສຽງ. ໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູໃນເວລາດຽວກັນ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຜ່ານຂະບວນການຕິຄວາມເຂົ້າໃຈຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບທິດສະດີລະຫັດສອງເທົ່າ. ພັດທະນາໂດຍ Paivio (1971), ອະທິບາຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: Dual Coding Theory ຫຼື Dual Coding Theory ເປັນທິດສະດີກ່ຽວກັບຂະບວນການມັນສະຫມອງ. ພັດທະນາໂດຍ Paivio (1971), ມັນສົມມຸດວ່າຂໍ້ມູນທາງສາຍຕາ ແລະ ຂໍ້ມູນຄຳເວົ້າຖືກປຸງແຕ່ງຢູ່ໃນຊ່ອງທາງການສື່ສານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຂໍ້ມູນຈະຖືກເຂົ້າລະຫັດ ຫຼືປ່ຽນເປັນ ສັນຍາລັກກ່ອນທີ່ຈະດຳເນີນການຕໍ່ໄປ, ທັງລະຫັດຮູບພາບ ແລະ ລະຫັດການປາກເວົ້າແມ່ນການສະແດງຂໍ້ມູນທີ່ຈະປະຕິບັດ. ຈັດຕັ້ງເປັນຄວາມຮູ້ ເພື່ອຈະສາມາດນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ເຫຼົ່ານັ້ນ ເກັບຮັກສາ ແລະ ນຳໃຊ້ຄືນ ການຄືນຄວາມຂອງ Paivio (1971) ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍດ້ານຂອງການສຶກສາ, ເຊັ່ນ: ຄວາມສາມາດໃນການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ.

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ຈົ່ງເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນແນວໃດຂອງຮູບເງົາຕໍ່ການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນ-ການສອນໃນປະຈຸບັນ?

ບົດທີ 11

ເຕັກນິກການຊ່ວຍຈື່

ວັດຖຸທີ່ປະຈັກຕາຖ່າຍທອດແນວຄວາມຄິດ ການອອກແບບການໂຕ້ຕອບ ລວມທັງການພັດທະນາສື່ການສຶກສາ Rieber (1996: 5-22) ອະທິບາຍການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບທິດສະດີ Coding ຄູ່ວ່າ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ການຄົ້ນຄວ້າສະຫຼຸບວ່າຮູບພາບຈະຊ່ວຍໃຫ້ການຈື່ຈຳແນວຄວາມຄິດທີ່ຊັດເຈນກວ່າຄຳສັບຕ່າງໆ (Words), ເຊິ່ງໃນທິດສະດີ Coding ຄູ່ໃຫ້ 2 ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ຄື

1. ຂໍ້ມູນທີ່ຖືກລະຫັດທີ່ມີຄຳສັບ (Verbal)

ຫຼືປະກອບດ້ວຍລັກສະນະທາງສາຍຕາ (Visual) ໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ. ສາມາດມີຜົນກະທົບທາງບວກກ່ຽວກັບຄວາມຊຶ່ງຈຳ ຫຼືຖ້າຂໍ້ມູນຖືກເຂົ້າລະຫັດ ທີ່ປະກອບດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແລະ ຂໍ້ມູນຕາ ຈະເຮັດໃຫ້ໂອກາດຂອງການລະນຶກເຖິງຄວາມຊຶ່ງຈຳເພີ່ມຂຶ້ນເປັນສອງເທົ່າ

2. ຮູບພາບ (Visual) ແລະ ຄຳເວົ້າ (Verbal) ສາມາດກະຕຸ້ນ.

ຮູບແບບຕ່າງໆຂອງການປຸງແຕ່ງຈິດໃຈໂດຍອີງໃສ່ທິດສະດີທິດສະດີນີ້, ມັນສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ການນຳໃຊ້ຮູບພາບ ແລະ ຄຳສັບຕ່າງໆໃນລັກສະນະ ທີ່ສອດຄ້ອງກັນ ມັນຈະໃຫ້ຜົນໃນທາງບວກຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຍັງຈະຊ່ວຍໃຫ້ການຈື່ຈຳທີ່ດີກວ່າ. ຈາກທິດສະດີຂ້າງເທິງ, ມັນສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ພາສາຜ່ານການຟັງ ແລະ ເບິ່ງພາບເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາດຽວກັນຈາກການເບິ່ງໜັງສື້ນ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈງ່າຍກ່ຽວກັບສະພາບການ ແລະ ເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ພ້ອມກັບຄຳບັນຍາຍປະກອບ. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນຮຽນຮູ້ພາສາ. ຈາກການຟັງ ແລະ ເບິ່ງຄຳສັບ, ນັກຮຽນຈະຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໃຊ້ພາສາທີ່ດີກວ່າ. ການສຶກສາການນຳໃຊ້ພາສາໃນສະຖານະການ ນັ້ນແມ່ນໃກ້ກັບສະພາບຕົວຈິງ ເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ການນຳໃຊ້ພາສາສຳລັບການສື່ສານປະສິດທິພາບຫຼາຍ.

3. ການນຳໃຊ້ຮູບເງົາໃນການສອນພາສາອັງກິດ.

ຈາກທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງການນຳໃຊ້ຮູບເງົາເປັນອຸປະກອນການສອນ. ສຳລັບການນຳໃຊ້ໃນການສອນພາສາອັງກິດ ມີນັກສຶກສາໄດ້ສະເໜີແນວທາງ, ຂັ້ນຕອນ ແລະ ວິທີການສອນພາສາໂດຍໃຊ້ຮູບເງົາດັ່ງນີ້: ທ່ານ ແກ້ວບຸນ (1989: 44-49) ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ນຳໃຊ້ຮູບເງົາເປັນ 4 ຂັ້ນຕອນຄື:

1. ການເບິ່ງແບບງຽບໆ ການເບິ່ງແບບງຽບແມ່ນວິທີທາອິດ. ການເບິ່ງແບບງຽບໆເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໃຊ້ເວລາຄິດເຖິງສະຖານທີ່. ປະຊາຊົນ ແລະ ສະຖານະການ ກ່ອນທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ຕົວລະຄອນເວົ້າ ຂຶ້ນຕອນນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນເນັ້ນຄວາມສໍາຄັນຂອງຕົວຊີ້ວັດສາຍຕາ. ແລະ ໃຫ້ເວລານັກຮຽນຄິດ ກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນກ່ອນທີ່ຈະຟັງຢ່າງຈິງຈັງ 34

2. ການນໍາໃຊ້ພຽງແຕ່ສຽງ (ສຽງເທົ່ານັ້ນ) ເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈໃນການສົນທະນາຂອງ ຜູ້ຮຽນໄດ້ຍິນ ແລະ ເນັ້ນຫນັກໃສ່ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງປະເພດຂອງຂໍ້ມູນການປາກເວົ້າທີ່ຖືກປຸງແຕ່ງ ແລະ ປະເພດຂອງ ຂໍ້ມູນສາຍຕາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຫຼັງຈາກຟັງພຽງແຕ່ສຽງ ຈາກນັ້ນໃຫ້ນັກຮຽນເບິ່ງທັງພາບ ແລະ ສຽງ. ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ປຽບທຽບການເຕົ້າຂອງຕົນກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຫັນ

3. ສຸມໃສ່ຄໍາສັບຕ່າງໆຮູບເງົາສາມາດສະແດງວັດຖຸ. ສະຖານທີ່ຄວາມຄິດ ຍອດເງິນບໍ່ຈໍາກັດ ການເນັ້ນຄໍາສັບແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນຮັບຮູ້ຄໍາສັບໃໝ່ ແລະ ຝຶກເວົ້າໃຫ້ດັ່ງໆ. ຫຼືໃຊ້ເກມປິດສະໜາຕ່າງໆ

4. ການຈັດລາດັບເຫດການກ່ອນຫຼັງ (Sequencing) ຫຼັງຈາກນັກຮຽນເບິ່ງໜັງແລ້ວ, ຄູ່ໄດ້ກະກຽມປະໂຫຍກຕ່າງໆ. ທີ່ເປັນເຫດການ ຫຼື ຂໍ້ມູນສໍາຄັນ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບເນື້ອໃນໃນໜັງ, ຈາກນັ້ນໃຫ້ນັກຮຽນສັ່ງເຫດການທີ່ໃຫ້ຕາມລໍາດັບຂອງເຫດການໃນໜັງເປັນຄູ່ ຫຼື ກຸ່ມເພື່ອປຽບທຽບກັບໝູ່. ຈາກນັ້ນ ຄູ່ໃຫ້ນັກຮຽນເບິ່ງໜັງອີກ. ເພື່ອກວດກາເບິ່ງລໍາດັບ ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງເຫດການ Bury (1983) ໄດ້ແນະນໍາຄໍາແນະນໍາສໍາລັບກິດຈະກຳການຮຽນການສອນທີ່ມີຮູບເງົາປະກອບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. Silent viewing. (Silent viewing) ເປັນກິດຈະກຳເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຮຽນໂດຍຄູອາຈານໃຫ້ນັກຮຽນເບິ່ງຮູບພາບໃນຫນ້າຈໍໂທລະພາບແຕ່ປັບລະດັບສຽງລົງໃຫ້ຕໍ່າສຸດເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດເຕົ້າເຫດການຂອງເລື່ອງນັ້ນໄດ້. ກ່ອນທີ່ຈະສະແດງໜັງ, ຄູຄວນໃຊ້ຄໍາຖາມແນະນໍາເພື່ອສ້າງຄວາມສົນໃຈຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນຕິດຕາມເລື່ອງຕໍ່ມາ, ຜູ້ສອນໄດ້ເປີດປຸ່ມລະດັບສຽງ.

2. ການຟັງ ແລະ ເບິ່ງຮູບພາບ (Listening with pictures) ເປັນກິດຈະກຳທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບກິດຈະກຳໜຶ່ງ, ນັ້ນຄື ການສອນໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງຫຼັກຈາກການໃຊ້ຄໍາຖາມນໍາ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນເຕົ້າເຫດການຕ່າງໆ. ເລື່ອງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃສ? ແລະ ແມ່ນໃຜເວົ້າ? ການຄາດເດົາຖືກຕ້ອງຫຼືບໍ່? ທັງສອງມາຮ່ວມກັນ. ໂດຍແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນ 2 ກຸ່ມ ກຸ່ມທໍາອິດຈະໄດ້ຍິນສຽງແຕ່ບໍ່ເຫັນພາບ. ກຸ່ມທີສອງເຫັນພາບແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ທັງສອງກຸ່ມມາຮ່ວມກັນ ແລະ ໃຫ້ ຄູ່ຮຽນ ສົນທະນາສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ຍິນໃນຕອນທ້າຍຂອງກິດຈະກຳ. ຄູສະແດງຮູບເງົາໃຫ້ນັກຮຽນພ້ອມໆກັນເພື່ອກວດກາເບິ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງເລື່ອງ

3. ການຄາດເດົາລຳດັບ ກິດຈະກຳນີ້ປະສົມປະສານການເບິ່ງເຫັນ, ສາຍຕາ ແລະ ສຽງ. ໃນນັ້ນຄູ່ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ ນັກຮຽນຟັງ ແລະ ໃຫ້ນັກຮຽນຟັງ ຄາດຄະເນວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນໃນສະຖານະການອື່ນ, ດັ່ງນັ້ນຄູ່ຈຶ່ງຢຸດຮູບເງົາເປັນ ໄລຍະໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນປຽບທຽບ. ການຄາດເດົາຂອງເຈົ້າກົງກັບເຫດການຂອງເລື່ອງຫຼືບໍ່?

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ຈຶ່ງຊອກຫາທິດສະດີການຊ່ວຍຈື່ຈາກແຫຼ່ງຂໍ້ມູນອື່ນເຕີເນັດແລ້ວເຮັດເປັນບົດລາຍງານ.

ບົດທີ 12

ຮູບແບບການສອນສຳລັບຄູມືອາຊີບ

1. ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນຮູ້ໂດຍນຳໃຊ້ຄຳຖາມ (ວິທີການສອບຖາມ)

ແນວຄວາມຄິດແມ່ນຂະບວນການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອພັດທະນາຂະບວນການຄິດຂອງຜູ້ຮຽນ. ໃນນັ້ນຄູອາຈານຈະໃສ່ຄຳຖາມໃນຮູບແບບຕ່າງໆທີ່ເປັນຄຳຖາມທີ່ດີ. ສາມາດພັດທະນາແນວຄວາມຄິດຂອງນັກຮຽນ ຂໍໃຫ້ນັກຮຽນໃຊ້ແນວຄິດທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ການວິເຄາະ, ການວິພາກວິຈານ, ການສັງເກດ, ຫຼືການປະເມີນຜົນເພື່ອຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານັ້ນ.

ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ແບບຄຳຖາມມີຂັ້ນຕອນທີ່ສຳຄັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

1. ຂັ້ນຕອນການວາງແຜນຄຳຖາມ ຄູຄວນວາງແຜນລ່ວງໜ້າວ່າຄຳຖາມໃດຈະໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນໃດ. ຮູບແບບ ຫຼືອັນໃດກໍໄດ້ທີ່ສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໃນ ແລະຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ

2. ກະກຽມຄຳຖາມ ຄູຄວນກະກຽມຄຳຖາມທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້. ໂດຍການສ້າງຄຳຖາມທີ່ມີເງື່ອນໄຂ

3. ການນຳໃຊ້ຄຳຖາມ ຄູສາມາດນຳໃຊ້ຄຳຖາມຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ແລະອາດຈະສ້າງຄຳຖາມໃຫມ່ນອກເໜືອຈາກຄຳຖາມທີ່ກຽມໄວ້ແລ້ວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຕ້ອງເໝາະສົມກັບເນື້ອຫາແລະສະຖານະການ.

4. ບົດສະຫຼຸບ ແລະ ການປະເມີນຜົນ

4.1 ການສະຫຼຸບບົດຮຽນ ຄູອາດຈະໃຊ້ຄຳຖາມເພື່ອສະຫຼຸບບົດຮຽນ.

4.2 ການປະເມີນ ຄູ ແລະ ນັກຮຽນຮ່ວມກັນປະເມີນຜົນການຮຽນ. ໂດຍນຳໃຊ້ວິທີການປະເມີນຜົນໂດຍອີງໃສ່ເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ

2. ຜົນປະໂຫຍດ

1. ຜູ້ຮຽນ ແລະ ຄູ່ສື່ສານກັນໄດ້ດີ.
2. ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.
3. ກະຕຸ້ນ ແລະ ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຮຽນ.
4. ຊ່ວຍຍົກໃຫ້ເຫັນ ແລະ ທົບທວນຈຸດຫຼັກຂອງວິຊາທີ່ຮຽນ.
5. ຊ່ວຍໃນການປະເມີນຜົນການຮຽນ-ການສອນ ເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມສົນໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ກວດຫາຈຸດແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງນັກຮຽນ
6. ຊ່ວຍສ້າງມີໂສການຄິດໃຫ້ຜູ້ຮຽນ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບມີໂສຂອງການຮຽນຮູ້ແລະການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ

3. ວິທີການສອນດ້ວຍຕົວແບບ CIPPA "

ແນວຄວາມຄິດຂອງການຈັດການການຮຽນ-ການສອນໂດຍໃຊ້ຕົວແບບ CIPPA " . ມັນແມ່ນແນວຄວາມຄິດຂອງ ທິທະນາ ຄຳມະນີ ທີ່ກ່າວວ່າ CIPPA ເປັນຫຼັກການທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນພື້ນຖານໃນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮຽນ. ຂະບວນການຮຽນ-ການສອນຕາມ "CIPPA" ສາມາດໃຊ້ວິທີການ ແລະຂະບວນການຕ່າງໆໄດ້. ມັນອາດຈະຖືກຈັດຢູ່ໃນຫຼາຍຮູບແບບ CIPPA MODEL ເປັນວິທີໜຶ່ງໃນການຮຽນ-ການສອນທີ່ເນັ້ນນັກຮຽນເປັນໃຈກາງ. ມັນເປັນຮູບແບບຂອງກິດຈະກຳການຮຽນການສອນ. ທີ່ສຸມໃສ່ການນັກສຶກສາການສຶກສາແລະການຄົ້ນຄວ້າ ເກັບກຳຂໍ້ມູນດ້ວຍຕົນເອງ ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງຄວາມຮູ້ ການພົວພັນກັບຄົນອື່ນ ແລະການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ມີການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ນາໃຊ້ຄວາມຮູ້ການຮຽນ-ການສອນ CIPPA MODEL ມາຈາກ 5 ແນວຄວາມຄິດຕົ້ນຕໍ, ເຊິ່ງເປັນແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານໃນການຄຸ້ມຄອງການສຶກສາ, ຄື:

1. ແນວຄວາມຄິດຂອງການສ້າງຄວາມຮູ້ (Constructivism)
2. ແນວຄວາມຄິດຂອງຂະບວນການກຸ່ມ ແລະ ການຮຽນຮູ້ການຮ່ວມມື
3. ແນວຄວາມຄິດຂອງການກຽມພ້ອມການຮຽນຮູ້ (Learning Readiness)
4. ແນວຄວາມຄິດຂອງການຮຽນຮູ້ຂະບວນການ (Process Learning)

5. ແນວຄວາມຄິດຂອງການຖ່າຍທອດການຮຽນຮູ້

4. ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້

ໃນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ໂດຍໃຊ້ CIPPA MODEL ຕາມຕົວແບບຂອງ ທິສນາ ແກ້ວມະນີ, ມີຂັ້ນຕອນການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ດັ່ງນີ້:

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ການທົບທວນຄືນຄວາມຮູ້ທີ່ຜ່ານມາ

ຂັ້ນຕອນນີ້ດຶງດູດຄວາມຮູ້ກ່ອນຂອງຜູ້ຮຽນໃນວິຊາທີ່ຈະຮຽນ. ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີຄວາມພ້ອມທີ່ຈະເຊື່ອມຕໍ່ຄວາມຮູ້ໃໝ່ຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຄວາມຮູ້ທີ່ຜ່ານມາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຊິ່ງຄູອາດຈະໃຊ້ຫຼາຍວິທີ, ຕົວຢ່າງ, ຄູອາດຈະໃຊ້ການສົນທະນາເພື່ອຂໍໃຫ້ນັກຮຽນແບ່ງປັນປະສົບການທີ່ຜ່ານມາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫຼືໃຫ້ຜູ້ຮຽນສະແດງໂຄງການຄວາມຮູ້ທີ່ຜ່ານມາ (Graphic Organizer).

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ການສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ໃໝ່

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ນັກຮຽນຊອກຫາຂໍ້ມູນໃໝ່ຈາກແຫຼ່ງຕ່າງໆ. ຫຼື ແຫຼ່ງຄວາມຮູ້ຕ່າງໆ ເຊິ່ງຜູ້ສອນອາດຈະສະໜອງໃຫ້ນັກຮຽນ ຫຼື ໃຫ້ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບແຫຼ່ງຄວາມຮູ້ຕ່າງໆໃຫ້ຜູ້ຮຽນຊອກຫາໃນຂັ້ນນີ້, ຜູ້ສອນຄວນແນະນຳແຫຼ່ງຄວາມຮູ້ຕ່າງໆໃຫ້ນັກຮຽນຕະຫຼອດ ພ້ອມທັງກະກຽມເອກະສານສື່ຕ່າງໆ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3 ສຶກສາແລະເຂົ້າໃຈຂໍ້ມູນ/ຄວາມຮູ້ໃໝ່ແລະເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ກັບຄວາມຮູ້ທີ່ຜ່ານມາ.

ນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນທີ່ຜູ້ຮຽນສຶກສາແລະເຂົ້າໃຈຂໍ້ມູນຂ່າວສານ / ຄວາມຮູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາ. ນັກຮຽນສ້າງຄວາມຫມາຍໃໝ່ຂອງຂໍ້ມູນ / ປະສົບການໂດຍໃຊ້ຂະບວນການຂອງຕົນເອງເຊັ່ນຂະບວນການຄິດ. ຂະບວນການກຸ່ມໃນການສົນທະນາ ແລະສະຫຼຸບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂໍ້ມູນນັ້ນ, ເຊິ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຊື່ອມຕໍ່ກັບຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນ.

ໃນໄລຍະນີ້, ຄູຄວນນຳໃຊ້ຂະບວນການຕ່າງໆໃນການຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳ, ເຊັ່ນ: ຂະບວນການຄິດ, ຂະບວນການກຸ່ມ. ຂະບວນການຊອກຫາຄວາມຮູ້ ຂະບວນການແກ້ໄຂບັນຫາ ຂະບວນການສ້າງຕົວອັກສອນ ຂະບວນການ, ທັກສະທາງສັງຄົມ, ແລະອື່ນໆ, ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4 ການແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ກັບກຸ່ມ

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຜູ້ຮຽນອົງໃສ່ການກຸ່ມເປັນວິທີການກວດສອບແລະຂະຫຍາຍຄວາມຮູ້ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຜູ້ອື່ນ. ແລະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກຄວາມຮູ້ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນອື່ນໃນເວລາດຽວກັນ

ຂັ້ນຕອນທີ 5 ການສັງລວມແລະການຈັດຕັ້ງຄວາມຮູ້

ນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງການສະຫຼຸບຄວາມຮູ້ທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບ. ທັງຄວາມຮູ້ກ່ອນໜ້າ ແລະຄວາມຮູ້ໃໝ່. ແລະຈັດອັນທີ່ຮຽນມາຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ເປັນລະບຽບ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດຈື່ຈໍາສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນມາໄດ້ງ່າຍ ຄູຄວນໃຫ້ຜູ້ຮຽນສະຫຼຸບຈຸດຕົ້ນຕໍດ້ວຍແນວຄວາມຄິດຕົ້ນຕໍ. ແລະແນວຄວາມຄິດຍ່ອຍຂອງຄວາມຮູ້ທັງໝົດ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນລວບລວມເພື່ອໃຫ້ໄດ້ທຸກສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນ ຄູອາດຈະຂໍໃຫ້ນັກຮຽນຈົດບັນທຶກ.

ຂັ້ນຕອນທີ 6 ການປະຕິບັດແລະ / ຫຼືການປະຕິບັດ

ເວທີນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີໂອກາດທີ່ຈະສະແດງວຽກງານສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ກັບຜູ້ອື່ນ. ມັນຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນເສີມສ້າງຫຼືກວດເບິ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລະຊ່ວຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຮຽນໃຊ້ຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແຕ່ຖ້າມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຮັບ ຂັ້ນຕອນນີ້ຈະເປັນຂັ້ນຕອນປະຕິບັດ. ແລະຍັງມີການສະແດງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດ. ໃນໄລຍະນີ້, ຜູ້ຮຽນສາມາດສະແດງວຽກງານຂອງຕົນດ້ວຍວິທີຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການວາງສະແດງ, ການສົນທະນາ, ບົດລະຄອນ, ບົດຂຽນ, ການແຕ້ມຮູບ, ແລະ ອື່ນໆ, ແລະ ອາດຈະໃຫ້ການປະເມີນຕາມມາດຖານທີ່ເໝາະສົມ.

ຂັ້ນຕອນທີ 7: ການນໍາໃຊ້ຄວາມຮູ້

ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ຝຶກຝົນຫຼໍ່ຫຼອມຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຫຼາຍໆສະຖານະການ, ເພີ່ມຄວາມຊຳນານ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຄວາມຈໍາໃນວິຊານັ້ນ. ມັນຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນຫຼັງຈາກການນໍາໃຊ້ຄວາມຮູ້ ອາດຈະມີການນໍາສະເໜີຈາກແອັບພລິເຄຊັນອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ຫຼືອາດຈະບໍ່ມີການນໍາສະເໜີໃນຂັ້ນຕອນທີ 6, ແຕ່ນໍາມາຮ່ວມກັນ ມັນຍັງສາມາດສະແດງຢູ່ໃນຕອນທ້າຍຫຼັງຈາກຂັ້ນຕອນຄໍາຮ້ອງສະຫມັກ.

ຂັ້ນຕອນ 1-6 ແມ່ນຂະບວນການສ້າງຄວາມຮູ້. (ການກໍ່ສ້າງຄວາມຮູ້)

ຂັ້ນຕອນທີ 7 ເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນນໍາໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງຕົນ. (ຄໍາຮ້ອງສະຫມັກ), ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຮູບແບບນີ້ມີຄຸນສົມບັດຢ່າງເຕັມທີ່ຕາມຫຼັກການ CIPPA.

5. ຜົນປະໂຫຍດ

1. ຜູ້ຮຽນຮູ້ວິທີການຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນ. ຂໍ້ເທັດຈິງຈາກແຫຼ່ງການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຮຽນຮູ້.
2. ນັກຮຽນໄດ້ຝຶກທັກສະການຄິດທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ມັນເປັນປະສົບການທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ.
3. ຜູ້ຮຽນມີປະສົບການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກັບສະມາຊິກກຸ່ມ.

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ການສອນຮູບແບບ CIPPA ມີຄວາມສຳຄັນແນວໃດຕໍ່ກັບຄູສອນທົ່ວໄປ?
2. ການສອນຮູບແບບ CIPPA ມີຈັກຂັ້ນຕອນ? ຂັ້ນຕອນໃດແນ່?

ບົດທີ 13

ວິທີການໂຄງການ

ແນວຄວາມຄິດແມ່ນວິທີການຈັດການການຮຽນຮູ້ທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດສຶກສາແລະຄົ້ນຄ້ວາ. ຫຼືເຮັດວຽກ ໃນຫົວຂໍ້ທີ່ນັກຮຽນສົນໃຈ ໃນນັ້ນ, ນັກຮຽນຕ້ອງປະຕິບັດຂະບວນການເຮັດວຽກເປັນຂັ້ນຕອນ. ມີການວາງແຜນເປັນ ລະບົບໃນການເຮັດວຽກ ຫຼື ແກ້ໄຂບັນຫາ. ຈົນກວ່າການດໍາເນີນງານສໍາເລັດຕາມຈຸດປະສົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ນັກຮຽນຈຶ່ງມີທັກ ສະການຮຽນຮູ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ເຊິ່ງເປັນປະສິບການໂດຍກົງທີ່ມີຄຸນຄ່າ ສາມາດນໍາໃຊ້ໃນການດໍາເນີນງານຕ່າງໆ, ການສອນ ໂຄງການສາມາດສອນໄດ້ຕໍ່ເນື່ອງກັບການສອນແບບປະສົມປະສານທັງໃນຮູບແບບປະສົມປະສານພາຍໃນກຸ່ມວິຊາການ ຮຽນຮູ້ ແລະການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງກຸ່ມວິຊາການຮຽນຮູ້ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດລວມເອົາຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສິບການ ທີ່ໄດ້ຮັບເຂົ້າໃນໂຄງການດັ່ງກ່າວ.

1. ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້

2. ການກຳນົດບັນຫາ ຫຼືຄວາມສົນໃຈການສໍາຫຼວດ ຄູສະເໜີສະຖານະການ ຫຼືຕົວຢ່າງທີ່ເປັນບັນຫາ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຮຽນຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາ ຫຼືກະຕຸ້ນໃຫ້ຜູ້ຮຽນຢາກຮຽນຮູ້. ໃນເລື່ອງໃດກໍ່ຕາມ
3. ຂັ້ນຕອນຂອງການກຳນົດຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້ ຜູ້ສອນແນະນຳໃຫ້ນັກຮຽນຕັ້ງເປົ້າໝາຍຢ່າງຈະແຈ້ງ ສໍາລັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຮຽນ. ເຮັດໂຄງການນັ້ນເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາອັນໃດ? ເຊິ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ນັກສຶກສາ ສາມາດສ້າງຕັ້ງໂຄງການ, ຄຳແນະນຳໃນການດໍາເນີນງານຕາມເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ
4. ການວາງແຜນ ແລະ ການວິເຄາະໂຄງການ ໃຫ້ນັກຮຽນມີແຜນການແກ້ໄຂບັນຫາ. ເຊິ່ງສາມາດເປັນ ໂຄງການສ່ວນບຸກຄົນຫຼືກຸ່ມ ແລະນຳສະເໜີແຜນການດໍາເນີນງານໃຫ້ຜູ້ສອນພິຈາລະນາ ໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ການຊ່ວຍເຫຼືອແລະຄຳແນະນຳສໍາລັບການວາງແຜນໂຄງການຂອງນັກຮຽນ. ນັກຮຽນຂຽນໂຄງການກ່ຽວ ກັບຫົວຂໍ້ທີ່ປະກອບມີຫົວຂໍ້ທີ່ສໍາຄັນ (ຊື່ຂອງໂຄງການ, ຫຼັກການແລະເຫດຜົນ, ຈຸດປະສົງຫຼືຈຸດປະສົງ). ເຈົ້າຂອງໂຄງການ ທີ່ປຶກສາໂຄງການ, ແຫຼ່ງຄວາມຮູ້, ສະຖານທີ່ປະຕິບັດງານ ໄລຍະເວລາການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດ ວິທີການງົບປະມານ ການປະຕິບັດ ເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ ຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບຜົນໄດ້ຮັບ)
5. ຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດຫຼືແກ້ໄຂບັນຫາ ໃຫ້ນັກຮຽນປະຕິບັດ ຫຼື ແກ້ໄຂບັນຫາຕາມແຜນການທີ່ຄູວາງໄວ້ ເປັນຜູ້ແນະນຳ, ສັງເກດ, ຕິດຕາມ, ແນະນຳໃຫ້ຜູ້ຮຽນສັງເກດ ເກັບກຳຂໍ້ມູນ ບັນທຶກຜົນໄດ້ຮັບດ້ວຍ ຄວາມອິດທິນ. ມີການສົນທະນາ ປຶກສາຫາລືກັນເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ຄູອາຈານເຂົ້າຮ່ວມຕາມຄວາມ ຕ້ອງການ. ຜູ້ຮຽນນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດ, ຄວາມຮູ້, ວາງແຜນ ແລະ ຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົນເອງ.

6. ຂຶ້ນຕອນການປະເມີນຜົນໃນລະຫວ່າງການເຮັດວຽກ ຜູ້ສອນແນະນຳຜູ້ຮຽນໃຫ້ປະເມີນກ່ອນ, ໃນລະຫວ່າງ, ແລະຫຼັງການດຳເນີນການ. ແມ່ນການຮູ້ວິທີການພິຈາລະນາກ່ອນທີ່ຈະດຳເນີນການກັບສະພາບໃດ ທ່ານມີບັນຫາຫຍັງແດ່ໃນລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການນັ້ນ? ມີຫຍັງຜິດພາດຫຼືມີຂໍ້ບົກຟອງ? ມີຫຍັງອີກແດ່ທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ? ຈະແກ້ໄຂແນວໃດ? ຫຼັງຈາກເຮັດແບບນີ້ຜູ້ຮຽນມີແນວຄິດແນວໃດ? ເຈົ້າພໍໃຈບໍ່? ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ ຜູ້ຮຽນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ອັນໃດແດ່? ວິທີການຮັບຜົນປະໂຫຍດ ແລະສາມາດນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ນັ້ນມາພັດທະນາ ແລະ ປັບປຸງວຽກງານໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຫຼືວິທີການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ນັ້ນໃນຊີວິດ ນັກສຶກສາປະເມີນໂຄງການຂອງຕົນເອງຫຼືເພື່ອນມິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຜູ້ສອນໄດ້ປະເມີນໂຄງການຕາມແບບຟອມການປະເມີນ. ພໍແມ່ອາດຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະເມີນ.
7. ສະຫຼຸບ, ລາຍງານຜົນ ແລະ ນຳສະເໜີຜົນເມື່ອຜູ້ຮຽນເຮັດວຽກຕາມແຜນການ ແລະ ເກັບກຳຂໍ້ມູນ.
ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ວິເຄາະຂໍ້ມູນ ສະຫຼຸບແລະຂຽນບົດລາຍງານເພື່ອນຳສະເໜີຜົນໄດ້ຮັບ. ນອກເໜືອຈາກບົດລາຍງານເອກະສານ, ອາດຈະມີຕາຕະລາງ, ແຜນວາດ, ເສັ້ນສະແດງ, ຮູບແບບ, ຫຼືວັດຖຸທີ່ແທ້ຈິງເພື່ອສະຫນັບສະຫນູນການນຳສະເໜີ. ມັນສາມາດໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງໃນຫຼາຍຮູບແບບເຊັ່ນ: ງານວາງສະແດງ, ບົດລະຄອນ, ບົດລະຄອນ, ແລະອື່ນໆ.

2. ຜົນປະໂຫຍດ

1. ເປັນການສອນທີ່ມີຈຸດປະສົງໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີພາລະບົດບາດ. ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຈັດຕັ້ງຂະບວນການການຮຽນຮູ້, ການປະຕິບັດ, ຄິດວ່າຕົວທ່ານເອງ, ແລະເຮັດດ້ວຍຕົນເອງໂດຍລະອຽດແລະລະມັດລະວັງ. ຢ່າງເປັນລະບົບ
2. ຜູ້ຮຽນຮູ້ວິທີການສະແຫວງຫາຂໍ້ມູນ. ສ້າງຮ່າງກາຍຂອງຄວາມຮູ້ແລະສະຫຼຸບຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ.
3. ນັກຮຽນມີທັກສະໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ. ມີທັກສະຂະບວນການເຮັດວຽກ ມີທັກສະການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານຮ່າງກາຍ
4. ນັກຮຽນໄດ້ປະຕິບັດຂະບວນການຂອງການພົວພັນກຸ່ມ. ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກັບຄົນອື່ນ
5. ປະຕິບັດປະຊາທິປະໄຕ ແມ່ນການຟັງຄວາມຄິດເຫັນຂອງກັນແລະກັນ, ມີເຫດຜົນ, ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດເຊິ່ງກັນແລະກັນ
6. ນັກຮຽນໄດ້ຝຶກຝົນຫຼໍ່ຫຼອມການເຮັດວຽກທີ່ດີເຊັ່ນ: ການຈັດບັນທຶກ. ການເກັບກຳຂໍ້ມູນລະບົບ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຊື່ສັດ, ເອົາໃຈໃສ່, ດຸໝັ່ນໃນການເຮັດວຽກ ຮູ້ວິທີການເຮັດວຽກເປັນລະບົບ ເຮັດວຽກກັບແຜນການ ໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກເວລາຫວ່າງຂອງເຈົ້າ.

7. ນັກຮຽນມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ. ແລະສາມາດນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້, ແນວຄວາມຄິດ, ຫຼືຄຳແນະນຳທີ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາໃນຊີວິດ ຫຼືໃນສະຖານະການອື່ນໆ.

ຄຳຖາມທ້າຍບົດ

1. ການສອນແບບໂຄງການມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ນັກຮຽນແນວໃດແນ່?

ເອກະສານອ້າງອີງ

http://www.neric-club.com/data.php?page=39&menu_id=76. ຂັ້ນຕອນການສອນຂອງປິດສະໜາ. ເອົາມາໃນວັນທີ 11/08/15.

<https://www.gotoknow.org/posts/455903>. ຂັ້ນຕອນການສອນຂອງຮູບແບບປິດສະໜາ. ດຶງຂໍ້ມູນໃນວັນທີ 11/08/15.

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=free4u&month=122010&date=21&group=60&gblog=58>. ຂັ້ນຕອນການສອນຂອງຮູບແບບປິດສະໜາ. ດຶງຂໍ້ມູນໃນວັນທີ 11/08/15.

ກະຊວງສຶກສາ. ຊຸດຄູພາສາອັງກິດຊຸດທີ 3 ສອນ 4 ທັກສະສາລັບຜູ້ເວົ້າ: ບາງກອກ: ໂຮງພິມຄຸລາດຊະວົງ, 1996.

Areewan Iamsa-ad, ຄູ່ມືການພັດທະນາຫຼັກສູດການຮຽນພາສາຕ່າງປະເທດ (ພາສາອັງກິດ) ສໍາລັບຊັ້ນປ.1-2 (ປ.1-ປ.6) ໃນຫຼັກສູດການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ, 2001. Bangkok: Bu C Point, 2003.